

C:\Users\Plazma\Desktop\307\Burroughs_E_R-Tarzan-24.pdb

PDB Name: Tarzan 24
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan a ztracenci

Edgar Rice Burroughs

Kapitola I.

Není snadné poznat, kde začít s příběhem. Jako příklad mohu posloužit sám osobně. Vyprávím-li o nehodě, při které soused spadl ze schodů do sklepa a zlomil si nohu, neopomenu dodat, co vím o svatbách a pohřbech v jeho rodině po jednu či dvě generace, než se doberu jádra věci.

A tak bych mohl i v tomto případě začít u Ah Cuitok Tutul Xiua, muže z kmene Mayů, který roku 1004 založil na Yucatánu Uxmal, a pokračovat u Chab Xib Chaca, rudocha, jenž léta Páně 1451 zničil Mayapán a vybil celý rod cocomských tyranů. Leč neučiním tak. Uvedu jen, že Chac Tutul Xiu, potomek Ah Cuitok Tutul Xiua, veden nenadálou touhou Mayů změnit působiště, uposlechl rady Ah Kin Maie, nejvyššího kněze, a opustil Uxmal, doprovázen svými stoupenci z řad šlechticů, válečníků, žen i otroků. Odešel na pobřeží, aby tu postavil několik velkých kanoí a vyplul do vod Pacifiku. Od té chvíle o něm v jeho rodné zemi již nikdo neslyšel.

To se stalo roku 1452 nebo 1453. Odtud bych se mohl přenést přes čtyři sta osmdesát pět let na ostrov Uxmal v jižním Pacifiku, kde vládne král Cit Coh Xiu. Ale nestane se tak, neboť bych tím narušil kontinuitu svého příběhu.

Místo toho vás zavedu na palubu Saigonu, oprýskaného starého parníku, který čekal v Mombase na náklad zvířat určených pro vylodění ve Spojených státech. Z podpalubí a klecí na palubě se ozýval řev polapených šelem - vrčení lvů, troubení slonů, rezavý smích hyen a štěbetání malých opiček.

U zábradlí spolu hovořili dva muži.

"Říkám ti, Abdulláhu," pravil jeden, "že jsme prakticky připraveni vyplout. Poslední zásilka tu bude do týdne. A náklady s každým dnem rostou. Mohlo by trvat měsíc, než dostaneš své peníze. A taky bys je nemusel dostat vůbec."

"Nezdar je vyloučen, sáhíbe Krause," opáčil Abdulláh Abú Nadžm. "Ten muž utrpěl zranění. Víím to od Ndala, v jehož zemi teď je. Nebude těžké ho získat. Pomyslete na to, sáhíbe. Opravdový divoch, který vyrostl mezi opicemi, přítel slonů a zabijec lvů. Při Alláhovi, má větší cenu než všechny divoké šelmy! Mohl by z vás udělat boháče, sáhíbe Krause!"

"Jestli tomu dobře rozumím, ten chlapík mluví anglicky stejně dobře jako sami zpropadení Britové. Slýchával jsem o něm celá léta. Jak dlouho mohu ve Státech ukazovat v kleci bělocha, který hovoří anglicky? Stále říkáš, Abdulláhu, že my křesťané jsme blázni. Myslím, že jsi to ty, kdo to nemá v hlavě v pořádku!"

"Nerozumíte mi," trval na svém Arab. "Zranění, které utrpěl, ho zbavilo řeči. Bude jako jedna z vašich šelem. Také si nebude na nic stěžovat."

"Afasie," zamumlal Krause.

"Co říkáte, sáhíbe?"

"Tak se nazývá porucha, při které člověk ztrácí řeč," vysvětloval Krause. "Je způsobena poraněním mozku. To celou věc mění. Mohlo by se to podařit. A vynést pěkné peníze. Ale..." zarazil se.

"Nemáte rád Angličany, sáhíbe?" zeptal se Arab.

"Nemám. Proč se ptáš?"

"Ten muž je totiž Angličan," ujistil svého společníka Abdulláh.

"Kolik budeš potřebovat, abys ho mohl přivést?"

"Výdaje na cestu nebudou vyšší než cena jednoho lva."

"Nechceš toho moc," divil se Krause. "Co to má znamenat? Čekal jsem, že mě budeš chtít ošidit jako obvykle."

Arab svažtil obočí a nasadil zlostný výraz.

"Je to můj nepřítel," pravil.

"Jak dlouho to potrvá?"

"Ne déle než měsíc," odpověděl Abdulláh.

"Počkám třicet dní," řekl Krause. "Pak odpluji, ať se vrátíš, nebo ne."

"Je to otrava," poznamenala dívka. "Mombasa! Nenávidím ji!"

"Pořád si stěžuješ," zavřel Krause. "Nechápu, proč jsem tě s sebou bral. Za tři dny odplujeme, ať se ten arabský ničema vrátí, nebo ne. Ale ty si jistě najdeš i pak důvod, proč reptat."

"Musí to být něco vzácného, co Abdulláh přiveze!"

"Je tomu tak."

"Co je to, Fritzi? Růžový slon? Nebo červený lev?"

"Je to divoch, ale nech si to pro sebe. Ti angličtí psi by mě ho nikdy nenechali vzít na palubu, kdyby se to dověděli!"

"Divoch?! Jeden z těch, co mají vlasy sčesané do kužele, nos přes celý obličej a žádnou bradu?"

"Nikdy jsem ho neviděl, ale patrně to bude někdo takový."

"Podívej, Fritzi! Abdulláh přichází!"

Snědý Arab se právě blížil přímo k nim. Jeho tvář neprozrazovala ani úspěch, ani nezdár.

"Dobrý den," pozdravil jej Krause arabsky. "Jaké máš zprávy?"

"Ty nejlepši," odvětil Abdulláh. "Mám ho. Je v dřevěné kleci, zakryté rohoží. Nikdo neuvidí, co je uvnitř. Při Alláhovi! Kolik času jsme strávili, než byl náš! Chytili jsme ho do sítě, ale zabil tři Ndalovy bojovníky, než jsme mu stačili svázat ruce. Je silný jako slon. Museli jsme ho nechat spoutaného. Kdybychom ho rozvázali, rozbil by dřevěnou klec na kusy."

"Mám kovovou klec, kterou nerozbije," řekl Krause.

"Tím bych si nebyl tak jist," pochyboval Arab. "Jestli vaše klec neudrží slona, pak ho radši nechte svázaného."

"Má klec neudrží slona," přiznal Krause. "Ale i tak bude dost pevná."

"Radši mu necháme pouta," trval na svém Arab.

"Promluvil?"

"Ani slovo. Jen sedí a dívá se. V očích nemá ani nenávist, ani strach. Připomíná lva. Čekal jsem, kdy začne vrčet.

Museli jsme ho krmit rukama, a když jedl, cenil zuby jako šelma."

"Výborně!" zammul si ruce Krause. "Bude to senzace! Už vidím, jak ti potrhli Američané soli jako blázni, aby ho mohli vidět! A teď poslouchej - ráno odejdu a zůstanu na pobřeží do setmění. Poté se vrátím na palubu. Naložte klec na plachetnici a počkejte, až vám dám znamení. Tříkrát zablikám svítilnou. Pak rozsvítíte vy. Rozuměls?"

"Stane se," řekl Abdulláh Abú Nadžm.

Zvedl se vítr a moře se vzvedlo. Konečně Abdulláh zachytil signál ze Saigonu. Kormidelník navedl malou plachetnici do závětrí parníku. Byla spuštěna kladka a ke kleci s divochem připevněno lano. Abdulláh směřoval břemeno tak, aby mohlo být vytaženo na parník. Ten se náhle od plachetnice odklonil a klec sebou prudce trhla. Abdulláh se jí chytil, leč nezabránil tomu, aby v příští chvíli nenarazila na bok větší lodi. Muži nahoře dál táhli náklad vzhůru. Náhle se parník zhoupl zpět a plachetnici rozdrtil. Její posádka se ocitla v hlubině. Jen Abdulláh, drže se lana, byl vytažen na palubu Saigonu. Z úst mu sršely kletby a volání k Alláhovi, aby mu přišel na pomoc.

"Máš z pekla štěstí, žeš zůstal naživu," uvítal jej Krause. "Vyděláš mi v Americe spoustu peněz. Budu tě ukazovat jako šejcha, který v džungli zkrotil divocha. Každý rád zaplatí, aby viděl opravdového obyvatele pouště. Koupím ti velblouda a ty budeš projíždět ulicemi s poutačem a svolávat k představení."

"Já, Abdulláh Abú Nadžm, mám být předváděn jako zvíře?!" zhrozil se Arab. "Nikdy!!!"

Krause pokrčil rameny.

"Půjdeš tedy svou cestou," řekl. "Ale nezapomeň - dostals najíst a v Americe mnoho datlových palem nenalezneš.

Nakrmím tě, ale jakmile budeme na místě, postaráš se o sebe sám!"

"Křesťanský pse," zamumlal Arab pro sebe.

Kapitola II.

Příští ráno bylo jako stvořené pro plavbu. Vanul svěží vítr. Saigon brázdil vody Indického oceánu, míře severovýchodním směrem. Zvířata na palubě byla klidná. Z dřevěné klece se dosud neozval jediný zvuk. Janette Laonová následovala Krauseho na palubu. Havraní vlasy jí vlály ve větru a šaty přiléhaly k tělu. Wilhelm Schmidt, druhý lodní důstojník na Saigonu, dívku sledoval zpod přivřených víček, opřen o zábradlí.

"Mohu teď vidět divocha, Fritzi?" zeptala se Janette.

"Doufám, že je dosud naživu," pravil muž. "Musel dostat velkou ránu, když jsme klec zvedali na palubu."

"Nepokusili jste se zjistit, zda se mu něco nestalo?" divila se dívka.

"Stejně bychom pro něj nemohli nic udělat," vysvětloval Krause. "Koneckonců, pojďme se na něho podívat. Hej, vy!" zavolal na indického námořníka. "Sundejte tu rohož z klece!"

Zatímco sledovali muže při práci, přidal se k nim Schmidt.

"Co tam máte, Herr Krause?" otázal se.

"Divocha. Už jste nějakého viděl?"

"Viděl jsem jednoho Francouze, kterému utekla žena s řidičem. Určitě to byl divoch," zasmál se Schmidt.

Námořník odvázel lana a pak sňal rohož. Uvnitř klece seděl muž urostlé postavy a zíral před sebe nepřítomným pohledem.

"Proboha! Vždyť je to běloch!" zvolala dívka.

"A co má být?" odsekl Krause.

"Chcete držet bělocha v kleci jako nějaké zvíře?" zeptal se Schmidt.

"Je bílý jen navenek - je to Angličan!"

Schmidt plivl do klece. Dívka zlostně dupla podpatkem.

"Tohle už nikdy nedělejte!" řekla.

"Co je vám po něm?" nechápal Krause. "Neslyšela jste, co jsem říkal? Je to prašivý Angličan!"

"Je to lidská bytost a běloch," opáčila dívka.

"Je to atrapa," namítl Krause. "Není schopen slova. Je to pro něho čest být poplíván Němcem!"

"Ať tak či onak, nedovolte Schmidtovi, aby to dělal!"

Ozval se lodní zvon a Schmidt se odebral na můstek, aby tu vystřídal prvního důstojníka.

"Je to ničema," poznamenala dívka, provázejíc ho nevlídným pohledem. Krause mlčel.

Oba sledovali divocha, když Hans de Groote sešel z můstku a přidal se k nim. Holanďan byl dobře vypadající mladík, asi dvacetiletý. V Djakartě byl jmenován prvním důstojníkem, poté co jeho předchůdce skončil jako muž přes palubu. Schmidt, který doufal, že bude jmenován on, Holanďana nenáviděl a nijak to nezastíral. To, že mezi oběma muži panovala zlá krev, nikoho nevzrušovalo, neboť vzájemná nevraživost byla na parníku spíše pravidlem než výjimkou. Larsen, kapitán lodi, trávil nyní díky horečce většinu času ve své kajutě, vyměnil s Němci málokdy víc než pár slov. Posádka, tvořená převážně Číňany a Indy, byla na ostří nože. A tak nejmírumilovnějšími tvory na palubě byly nešťastné šelmy.

De Groote si chvíli prohlížel muže v kleci a pak oslovil Němce.

"Je to běloch!" zvolal. "Přece ho nebudete držet v kleci jako zvíře!" reagoval po vzoru dívky.

"Právě to mám v úmyslu," zavrčel Krause. "Vám do toho nic není. Vám, ani nikomu jinému!" A vrhl zlostný pohled po dívce.

"Je to váš divoch," připustil de Groote, "ale mohl byste mu alespoň rozvázat ruce. Je to kruté, nechat ho takhle spoutaného!"

"Rozváží ho," přikývl Krause, "až dostanu nahoru kovovou klec. Takhle se nedá krmit."

"Nejedl a nepil od včerejška," upozornila Janette. "Je mi jedno, kdo je to, Fritz. Ke psu bych se nechovala tak jako vy k tomuhle ubožákovi!"

"Je miň než pes," ozvalo se za nimi. Byl to hlas Abdulláha Abú Nadžma. Přistoupil ke kleci a plivl po zajatci. Sotva tak učinil, dívka se rozmáchla a vši silou jej udeřila do tváře. Arab sáhl po dýce, leč de Groote přiskočil a stiskl mu zápěstí.

"To jste neměla, Janette," řekl Krause.

"Nebudu nečinně přihlížet, jak se chová k tomu člověku," ujistila jej dívka. Oči jí plály hněvem a byla rudá ve tváři. "A to se týká i ostatních!" A bleskla pohledem po Krauseovi.

"A já ji v tom podpořím," ozval se de Groote. "Možná není moje věc, že ho držíte v zajetí, ale nestrpím, abyste s ním nezacházeli slušně!"

"Budu s ním zacházet, jak budu chtít," odsekl Krause. "Co s tím uděláte?"

"Vyřídím si to s vámi ručně," řekl de Groote. "A v prvním přístavu vás předám úřadům."

"Tady je kovová klec," ukázala Janette na námořníky, hmoždící se s velkým břemenem. "Rozvažte mu pouta!"

Krause se Holanďanovy poznámky o úřadech lekl. Po těle se mu rozlil studený pot.

"Dobrá," pravil smířlivým hlasem. "Budu se k němu chovat, jak se patří. Stál mě spoustu peněz a doufám, že mi je jednou vrátí. Byl bych hlupák, kdybych si ho nehleděl!"

"Hleďte dodržet slovo," uzavřel debatu de Groote.

Námořníci postavili železnou klec vedle dřevěné tak, aby jejich dveře vzájemně přiléhaly. Krause vytáhl revolver. Pak nechal zvednout obojí mříže. Muž v dřevěné kleci se ani nepohnul.

"Vlez dovnitř, mizero!" poručil Krause, míře na zajatce revolverem. "Vezměte tyč a pomozte mu!" obrátil se na své muže.

"Počkejte," přerušila jej dívka. "Nechte to na mně."

Přistoupila ke kleci a kývla na vězně. Zvedl k ní zrak.

"Pojďte sem," vyzvala Janette de Groote. "Podejte mi váš nůž. Sepněte ruce, jako byste je měl spoutané. Tak!"

Uchopila dýku a učinila pohyb, jako když Holanďanovi roztíná pouta. Pak znovu kývla na muže v kleci. Zvedl se, ale zůstal přikrčen, neboť se v těsné prostora svého vězení nemohl natáhnout. A pak vkročil do větší klece.

Dívka stála u mříže, nůž v ruce. Jeden z námořníků spustil padací dveře. Vězeň přistoupil k mříži a nastavil dívce zápěstí.

"Říkal jste, že je to primitiv," otočila se dívka na Krauseho. "Není to pravda. Tím jsem si byla jista od první chvíle."

Přetřela zajatci pouta na rukou. Byly bledé a oteklé. Muž na ni znovu pohlédl. Neříkal nic, ale očima děkoval.

De Groote stál vedle Janette.

"Vypadá dobře, že?" podotkl.

"Je hezký," přitakala dívka. Pak se obrátila ke Krausemu.

"Ať přinesou jídlo a pití!" poručila.

"Chcete mu dělat služku?" procedil Němec skrz zuby.

"Chci dohlížet, aby s ním bylo zacházeno vlídně," odpověděla dívka.

"Co jí?" zeptala se po chvíli.

"Nevím," řekl Krause. "Co jí, Abdulláhu?"

"Ten pes nejedl celé dva dny," připomněl Arab. "Myslím, že bude jíst cokoli. V džungli jí syrové maso, jako divoká šelma."

"Tak mu nějaké dáme," rozhodl Krause. "Bude to ten nejlepší způsob, jak se zbavit zdechlin." A poslal jednoho z námořníků do kuchyně.

Muž v kleci dlouze hleděl na Abdulláha Abú Nadžma. Ten si po chvíli odplivl a vzdálil se o několik yardů, aby unikl z dosahu spalujících zraků.

"Nechtěl bych být v tvé kůži, kdyby se dostal ven," řekl Arabovi Krause.

"Neměl jste mu rozvazovat ruce," namítl Abdulláh. "Je nebezpečnější než lev."

Když se námořník vrátil s jídlem a pitím, Janette je od něho převzala a přistoupila ke kleci. Muž polkl několik doušek vody, pak usedl a počal trhat maso zuby. Při jídle nepřetržitě vrčel.

Dívka se zachvěla. Muži počali neklidně přecházet sem a tam. "Takhle jí el-adrea," poznamenal Abdulláh.

"Ano, vydává zvuky jako lev," potvrdil Krause. "Jak mu říkají domorodci?"

"Tarzan z rodu Opů," odvětil Arab.

Kapitola III.

Saigon doplul Indickým oceánem na Sumatru, kde Krause nalodil dva slony, nosorožce, tři orangutany, dva tygry, pantera a tapíra. V obavě, že by de Groota mohl splnit svou výhrůžku a oznámit úřadům v Djakartě, že na palubě je lidský zajatec, nezdržel se tu, jak původně zamýšlel. Pokračoval dál do Singapuru, kde koupil opice, dalšího tygra a několik hrozných. Nato se svou lodí zamířil přes Jihočínské moře k Manile, poslednímu přístavu před cestou do Panamského průplavu.

Byl spokojen. Jeho plány se počaly utěšeně naplňovat. Podaří-li se mu dopravit náklad až do New Yorku, čeká jej tučný zisk! Možná že kdyby věděl, co se na palubě Saigonu v nejbližší době odehraje, nebyl by v tak dobrém rozmaru. Kapitán Larsen stále neopouštěl kajutu. A tak, podobně jako Krause, ani on netušil, o čem se na palubě hovořilo té noci, kdy měl hlídku Schmidt. Druhý důstojník rozmlouval s Indem Jabu Singhem. Když skončili, sešel se Jabu Singh na přídi s ostatními Indy.

"A šelmy?" zeptal se jeden z nich, jménem Chand. "Co s nimi?"

"Schmidt říká, že je shodíme do moře. A s nimi de Groota, Krauseho a ostatní."

"Stály mnoho peněz," namítl Chand. "Měli bychom si je nechat a prodat je."

"Chytili by nás a pověsili," soudil jiný Ind.

"Ne," nesouhlasil Chand. "Když jsme byli v Singapuru, Schmidt se dověděl, že Německo a Anglie vstoupily do války. Tohle je anglická loď. Schmidt říká, že Němec má právo ji obsadit. Věř, že dostane odměnu. Zvířata prý nemají žádnou cenu a působila by jen obtíže."

"Znám muže na ostrově Ulili, který by je koupil," navrhl Chand. "Nedovolíme Schmidtovi, aby je utratil."

Muži mluvili dialektem, věřice, že jim čínští námořníci nebudou rozumět. Mýlili se však. Lum Kip se kdysi plavil Čínským mořem na plachetnici, kde byli sami Indové, a naučil se jejich jazyku. Zároveň se naučil Indy nenávidět, neboť s ním zacházeli velmi nevybíravě a z lupu neviděl nikdy nic. Nedal však na sobě cokoliv znát. Jako obvykle se tvářil zcela netečně, pokouje ze své dlouhé dýmky s mosazným kalíškem.

Muž v železné kleci často přecházel svým vězením sem a tam. Nejednou přitom provedl nějaký cvik. Sotva se někdo přiblížil, přestal. Nečinil tak z čirého rozmaru, či pro potěšení ostatních, nýbrž proto, aby udržel tělesnou kondici.

Janette Laonová sem přicházela téměř pravidelně. Zajímalo ji, zda muž dostává pravidelně najíst a napít. Snažila se zajatce naučit své mateřštině, leč bez úspěchu.

Tarzan věděl, co se s ním děje. Nemluvil a nerozuměl tomu, co kdo říká, ale jeho mysl byla zdravá jako předtím. Přál si, aby se mu vrátila řeč, byť o komunikaci s lidskými bytostmi příliš nestál. Mnohem více jej trápilo, že nemůže promluvit s opičkami Manu či se svými přáteli veleopy. V okolních klecích bylo totiž drženo několik orangutanů.

Z nákladu, který Saigon vezl, vyušil, jaký osud jej čeká. Přesto ani na okamžik nepochyboval, že dříve či později uprchne. Čím častěji viděl na palubě Abdulláha Abú Nadžma, tím více na to myslel. V noci, když nebyl nikdo nablízku, zkoušel pevnost mříží. Věděl, že si s nimi dokáže poradit. A věděl také, že pokud tak neučiní v pravou chvíli, bude zastřelen. S trpělivostí šelmy čekal, až se čas naplní. Když byli na palubě Schmidt a Abdulláh, nespustil je z očí. Ti dva se k němu chovali nejhůře. Arab měl důvod ho nenávidět, neboť mu kdysi překazil jeho čachry s otroky a slonovinou. Druhý lodní důstojník byl pak veden pohnutkami společnými všem zbabělcům, kteří vědí, že se jejich oběť nemůže bránit.

Arab, který nenáviděl Krauseho i mladou Francouzku a kterého ostatní okázale přehlíželi, se spřáhl se Schmidtem, s nímž měl leccos společného. Vítal každou příležitost, jak se Krausemu pomstít, a tak ochotně nabídl svou pomoc při šíleném podniku, který se Schmidt chystal provést.

"Indové jdou se mnou do jednoho," ujistil jej Schmidt. "Horší je to s Číňany. Mezi nimi a Indy panuje na lodi horká krev. Jabu Singh říká, že jeho muži se do ničeho nepustí, pokud budou do věci zapojeni Číňané."

"Není jich tolik," upozornil Abdulláh. "Budou-li dělat potíže, půjdou přes palubu."

"Problém je, že je na lodi potřebujeme," namítl Schmidt. "Změnil jsem názor. Budou to prostě váleční zajatci."

"Dokážete řídit loď bez Larsena a de Groota?" zeptal se Arab.

"Ovšem," potvrdil Schmidt. "Mám na své straně Oubanoviče. Je to Rus. Krauseho nenávidí. Nenávidí vlastně každého, kdo má o feník víc než on. Udělám ho prvním důstojníkem a svěřím mu strojovnu. Druhým důstojníkem bude Jabu Singh."

"A vy budete kapitánem?" napadlo Araba.

"Samozřejmě."

"A já?"

"Třeba admirál."

Onoho odpoledne navštívil Lum Kip de Groota.

"Možná vy dnes v noci zemřít," oznámil šeptem.

"Kdes to vzal?" nechápal Holand'an.

"Vy rozumět Schmidt?"

"Ano. Co je s ním?"

"Dnes v noci se zmocnit loď. Indové se zmocnit loď. Oubanovič se zmocnit loď. Oni zabít Larsen. Zabít vás, zabít všechny. Když se Číňan zmocnit loď, nezabíjet. Vy rozumět?"

"Něco se ti zdálo, Lume?" stále ještě nechápal de Groota.

"Nic nezdát. Vy brzy vidět."

"A co tví čínští chlapi?" zeptal se Holand'an. Náhle bylo zřejmé, že má opravdu obavy.

"Nezabít vás."

"Budou bojovat s Indy?"

"Vy jim dát pušky."

"Nemám žádné pušky," řekl de Groote. "Ať si vezmou tyče a nože. Rozumíš?"

"Rozumět."

"Jakmile začnou potíže, tví chlapci zaútočí."

"Rozumět."

"Díky, Lume. Nezapomenu ti to."

Na ta slova de Groote okamžitě vyhledal Larsena. Nalezl ho, jak sebou hází na lůžku, zmítán horečkou. Zamířil tedy ke Krauseově kajutě. Našel tu Němce a Janette Laonovou. Vysvětlil jim, o čem jde.

"Vy věříte Číňanovi?" divil se Krause.

"Nemá důvod si vymýšlet," opáčil de Groote. "Ano. Věřím mu. Je jedním z nejspolehlivějších mužů na lodi. Tichý chlapík, který dělá svou práci a o ostatní se nestará."

"Co uděláme?" otázal se Krause.

"Nechám Schmidta zavřít," řekl Holand'an.

Náhle se dveře kajuty otevřely a na prahu se objevil Schmidt, drže v rukou automatickou pušku.

"Ty že mě dáš zavřít, Holand'ane?" zvolal. "Viděli jsme, jak s tebou ten zakrslý Číňan mluvil, a dobře víme, co ti říkal!"

Za Schmidtem stálo několik Indů.

"Svažte je!" nařídil Němec.

Muži vtrhli do kajuty. De Groote si stoupl před dívku.

"Dejte ty své špinavé pracky pryč!" vykřikl. Jeden z Indů se ho pokusil odstrčit, leč de Groote ho srazil pěstí. V příštím okamžiku tu byli další. Proti nim zůstali jen Holand'an a dívka. Krause se zbaběle krčil v koutě a nechal se svázat.

Janette mrštila po jednom z Indů dalekohledem, de Groote jich několik skolil pěstí, avšak proti takové přesile neměli šanci.

Když boj skončil, byli oba spoutáni. De Groote ztratil následkem silného úderu do hlavy vědomí.

"To je vzpoura, Schmidte," řekl Krause. "Jestli mě nepustíte, budete viset."

"To není vzpoura," oponoval Schmidt. "Tohle je anglická loď a já ji zabavuji ve jménu Vůdce."

"Ale já jsem Němec!!!" vykřikl Krause. "A já jsem pronajal tuhle loď! Je německá!"

"Ne," trval na svém Schmidt. "Je zaregistrována v Anglii a vy jste se s ní plavil pod anglickými barvami. Jestli jste Němec, pak jste zrádce. A my v Německu víme, jak se zrádci naložit!"

Kapitola IV.

Tarzan věděl, že se na lodi něco děje, jen nechápal co. Několik dní neviděl ani dívku, ani prvního důstojníka.

Nedostával pravidelně najíst a napít. Druhý důstojník, který se k němu choval tak nevybíravě, nyní velel celé lodi!

Synu divočiny počalo svítat. Kolem jeho klece tu a tam prošel Abdulláh, ale nevěnoval mu jediný pohled. Tarzan věděl proč - Arab se ho bál, i když byl zavřen v železné kleci. Navíc měl strach, aby se zajatec nedostal ven.

Indové si nyní hověli na palubě a Číňané měli dvakrát tolik práce. Schmidt si na nich vybíjel zlost za sebemenší poklesek. Jeden z nich byl zavěšen za ruce, zmrskán a pak odnesen na příď. Krutost, s jakou byl potrestán, se Tarzanovi přičila, jakkoli nevěděl, čeho se ubožák dopustil.

Kdykoli prošel kolem klece Schmidt, neodpustil si kletbu či nadávku. Již pouhý pohled na vězně v něm vyvolával záchvaty zuřivosti a hněvu. Tarzan nechápal, proč jej onen muž tak nenávidí. Nevěděl, že Schmidt, člověk nervově vyšinutý, nemusel mít k něčemu podobnému žádný důvod.

Jednou přišel ke kleci s harpunou a skrze mříže se jí snažil divocha zasáhnout. Nedaleko stál Abdulláh a nečinně přihlížel, pokyvuje souhlasně hlavou. Tarzan uchopil držadlo a vytrhl nástroj Schmidtovi z ruky, jako by dítěti bral hračku. Od té chvíle se Schmidt u klece neobjevil.

Tři dny poté, co Tarzan naposledy spatřil dívku, vytáhli námořníci na palubu jeho dřevěnou klec a s ní ještě jednu železnou. Vzápětí k nim dovělekli Janette, a také de Groote a Krauseho. Pak se objevil Schmidt. Sestoupil z kapitánského můstku a zamířil k zajatcům.

"Co to má znamenat?!" zeptal se de Groote.

"Stěžovali jste si, že vás vězníme v podpalubě, ne?" smál se Schmidt. "Měli byste mi poděkovat, že jsem vás vzal na palubu, a ne se proti tomu ohrazovat. Budete tu mít spoustu čerstvého vzduchu a ještě se opálíte. Chci, abyste vypadali co nejlépe, až vás spolu se zvířaty vystavím v Berlíně!"

"Chcete-li se bavit tím, že mě a Krauseho budete vystavovat zavřené v kleci, prosím. Ale ať vás ani nenapadne držet tu slečnu Laonovou a ukazovat ji námořníkům!"

"Bude-li si slečna Laonová přát, může se mnou sdílet kapitánskou kajutu," opáčil Schmidt. "Larsena přestěhujeme jinam."

"Slečna Laonová dává přednost kleci pro zvířata," ozvala se dívka.

Schmidt pokrčil rameny. "Dobrý nápad," řekl. "Mohu vás dát do klece k některému ze lvů Herr Krauseho - pokud nemáte raději tygry."

"Kohokoli, kromě vás," nezalekla se mladá žena.

"Nebo do klece s divochem, co se vám tak líbí," pokračoval Němec. "To bude podívaná, která všechny pobaví. Z toho, co říká Abdulláh, se zdá, že ten muž je kanibal. Až vás k němu zavřu, přestanu ho krmit." Dal se do smíchu a odešel.

"Ten člověk je šílenec," mnil de Groote. "Vždycky jsem měl podobný pocit, ale netušil jsem, jak je na tom doopravdy."

"Myslíte, že udělá, čím vyhrožuje?" zeptala se Janette.

Ani Holand'an, ani Krause neodpověděli. Jejich mlčení však bylo výmluvnější než jakákoli replika. Dívka dostala strach. Představa, že by měla být v jedné kleci s divochem, ji děsila. Bála se ho, a tak se rozhodla, že se s ním pokusí sblížit.

Ačkoli de Groote i Krause jí zůstali dlužní odpověď, dočkala se jí dříve, než se nadála. Po chvíli se vrátil Schmidt, doprovázen několika Indy. Dva byli ozbrojeni pistolemi, zbylí měli zašpičatělé tyče, jaké používali ke krocení šelem. Přirazili dívčinu klec k Tarzanově a otevřeli obojí dveře.

"Jděte dovnitř za svým divochem!" nařídil Schmidt.

"To nemůžete, Schmidte!!!" zvolal de Groote.

"Držte zobák!" zavrčel Němec. "Dovnitř, ženská! Pomozte jí tyčemi!"

Sotva jeden z Indů dívku pobídl, Tarzan zamručel a vyrazil vpřed. Okamžitě tu byli muži s pistolemi a ostrými holemi. Tarzanův skřek dívku vyděsil. Pak si ale uvědomila, že by mohlo dojít ke krveprolití, a hrdým krokem a se vztyčenou hlavou vkročila do divochovy klece. Vzápětí se za ní ocelové dveře zavřely a její osud byl zpečetěn.

De Groote, Krause, ale i Schmidt a Indové očekávali se zatajeným dechem blížící se tragédii. Schmidt s uspokojením, jeho kumpáni a Krause neklidně a de Groote se vzrušením, jaké při své flegmatické povaze Nizozemce dosud nepoznal. Janette Laonová stála u dveří klece a čekala. Dívala se na Tarzana a Tarzan se díval na ni. Věděl, že se ho bojí. Chtěl na ni promluvit a ujistit ji, že jí neublíží. Ale jediné, co mohl, bylo usmát se na ni. Bylo to poprvé, co ho viděla se usmívat. Chtěla věřit, že je to přátelský úsměv. Ale slyšela tolik historek o jeho divokosti, že si nebyla jista. Snad aby se cítila bezpečněji, přiměla se jeho úsměv opětovat. Tarzan zvedl harpunu a vyšel dívce vstříc.

"Zastřelte ho, Schmidte!" volal de Groote. "On ji zabije!"

"Myslíte, že jsem blázen? Zabít tak vzácný exponát?!"

Tarzan podal harpunu dívce, vrátil se na své místo a usedl. To gesto bylo výmluvné! Janette cítila, jak se jí podlamují kolena. Svezla se na podlahu klece. Náhlé uvolnění nervového vypětí mívá nezřídka podobný průběh.

De Groote byl propocený na celém těle. Schmidt vyskočil, neskrýváje hněv a zklamání. "Divoch!" volal. "Myslel jsem, Abdulláhu, žeš mluvil o divochovi! Jsí mizera a lhář!!!"

"Když nevěříte, že je to divoch," opáčil orientálec, "vlezte za ním do klece!"

Tarzan Schmidta bedlivě sledoval. Nerozuměl tomu, co onen muž říká, leč z výrazu jeho tváře vyčetl mnohé. Herr Schmidt si právě přibíjel další hřebík do rakve...

Kapitola V.

Příštího rána se oba zajatci, uvězněni ve velké železné kleci, probudili šťastní. Janette byla šťastná, neboť přečkala bez úhony celou noc ve společnosti divocha, který jí syrové maso a je snad údajně i kanibal. Dokonce si tiše prozpěvovala jakousi francouzskou písničku. A Tarzan byl šťasten, neboť se mu vrátila řeč. Stejně náhle, jako předtím zmizela.

"Dobré jitro," pozdravil francouzsky. Francouzština byla prvním jazykem, kterému se naučil od svého přítele d'Arnota.

Dívka neskrývala překvapení. "Dobré ráno," odpověděla. "Říkali, že nemluvíte."

"Měl jsem nehodu," vysvětloval Tarzan. "Už je to v pořádku."

"To jsem ráda," vydechla dívka. "Já..."

"Vím," přerušil ji Tarzan. "Bála jste se mě. Už nemusíte."

"Říkali o vás hrozné věci. Musel jste to slyšet."

"Nejen že jsem nemluvil," upřesnil Tarzan, "ale ani nerozuměl. Co říkali?"

"Říkali, že jste velmi divoký a že... že jíte lidské maso."

Tarzan se usmál. "A tak vás ke mně zavřeli v domnění, že vás sním? Kdo to udělal?"

"Schmidt. Vedl na lodi vzpouru."

"Muž, který po mně plivl," vzpomněl si Tarzan. Dívce se zdálo, jako by při těch slovech změnil hlas. Abdulláh měl pravdu! Ten muž připomíná lva. Ale teď už se ho nebála.

"Zklamal jste ho," řekla dívka. "Byl bez sebe zlostí, když jste se mě ani nedotkl. Od té chvíle mu muselo být jasné, že mi neublížíte."

"Proč vás nemá rád?"

"Nevím, zda mě má či nemá rád. Je posedlý násilím. Viděl jste přece, co udělal ubohému Lum Kipovi a jak zacházel s ostatními Číňany!"

"Řekněte mi, prosím, co se dělo na lodi. Ničemu jsem nerozuměl. Víte, co se mnou zamýšleli?"

"Krause vás chtěl vzít do Ameriky, aby vás tam ukazoval spolu s divokými šelmami."

Tarzanovi pohládl na rtech úsměv. "Krause - to je jeden z těch mužů, zavřených v kleci?"

"Ano."

"Povězte mi o vzpouře a o Schmidtových plánech."

Když mu dívka vše vylíčila, měl Tarzan konečně jasno. Od té chvíle věděl, že toliko jeho společníce, de Groote a čínští námořníci jsou hodni jeho přízně. Oni a divoké šelmy.

De Groote se probudil první a hned zavolal na dívku.

"Jste v pořádku?" zeptal se. "Neublížil vám?"

"Ani v nejmenším," ujistila jej Janette.

"Chci si dnes se Schmidtem promluvit a přesvědčit ho, že se o nic nepokusím, když vás pustí na svobodu."

"Nejbezpečnější místo na lodi je pro mě tady," překvapila jej dívka. "Nechci ven, dokud loď řídí Schmidt."

De Groote se zatvářil udiveně. "Ale ten muž je napůl šelma," namítl. "Dosud vám neublížil. Ale nikdy nevíte, co udělá. Zvláště nechá-li ho Schmidt o hladu, jak slíbil."

Janette se usmála. "Měl byste si dávat pozor, co říkáte, pokud si myslíte, že je to divoch. Jednou by se odtud mohl dostat ven!"

"Nerozumí mi," potřásl hlavou de Groote. "A z klece se nedostane."

Krauseho probudily hlasy. Vstal a usedl vedle Holanďana.

"Také si myslím, že odtud nevyjde," navázal na svého spoluvězně. "Schmidt mu k tomu nedá příležitost. Ví, co chce. A

pak, ten člověk nerozumí ani slovu."

Janette se obrátila k Tarzanovi, aby zjistila, jak reaguje na slova obou mužů. Ten však ležel na podlaze s hlavou opřenou o mříž a lehce podřimoval.

Po chvíli přišel Schmidt. "Vidím, že jste naživu," řekl. "Doufám, že jste se v noci ve společnosti toho opičího muže nenudila. Když ho naučíte nějaké kousky, můžete vystupovat s ním jako drezérka."

Přistoupil ke kleci. "Spí, nebo jste ho zabila?"

Náhle se Tarzan vymrštil, a uchopiv Schmidta skrze mříže za ruku, strhl jej k zemi. Němec vykřikl leknutím. V příští chvíli mu Tarzan vytrhl z pouzdra pistoli.

"Pomoc!!!" zvolal Schmidt. "Abdulláhu! Singhu! Chande! Kde jste kdo?"

Tarzan počal Schmidtovi kroutit nohu, až ten znovu zavyl bolestí.

"Ať přinesou jídlo a pití, nebo bude ještě hůř!" poručil Tarzan.

"Ten anglický pes mluví!!!" vykřikl Abdulláh. De Groote a Krause jen mlčky přihlíželi.

"Jestliže mluví, musel nám rozumět," napadlo Krauseho. Snažil se vzpomenout na všechno, co kdy řekl. Ten muž má teď pistoli! Nebylo by snadné se ho zbavit. Chtěl o tom pohovořit se Schmidtem. Bylo v zájmu obou s divochem skoncovat.

Schmidt zatím zoufale volal, aby přinesli jídlo a vodu.

"Pozor! Za vámi!" vykřikl náhle de Groote, chtěje Tarzana varovat. Bylo však již pozdě. Ozval se výstřel a Tarzan, pustiv Schmidta, klesl bezvládně na podlahu klece. Byl to Jabu Singh, kdo se k němu přiblížil zezadu a vystřelil. Janette zvedla pistoli, kterou Tarzan vzal Schmidtovi, otočila se a skolila Indu dřív, než ten mohl vypálit na ležícího vězně podruhé. Kulka zasáhla Singha do pravého ramene. Upustil zbraň, křiče bolestí. Janette protáhla ruku mřížovým a zmocnila se jí. Pak se vrátila k Tarzanovi, poklekla nad ním a hlavu mu položila na prsa, aby zjistila, zda mu dosud tluče srdce.

Schmidt stál u klece, bez sebe strachy i hněvem. Pak kdosi hlásil, že zahlédl cizí loď. Schmidt se okamžitě odebral na kapitánský můstek, aby zjistil, o jaké plavidlo jde. Saigon plul v té chvíli bez vlajky. Schmidt byl připraven vyvěsit kdykoli právě tu, která se zrovna hodí.

Zdalo se, že jde o anglickou jachtu. A tak Schmidt nařídil vytáhnout na stožár vlajku Britského společenství. Pak se rádiem spojil s příjíždějícím plavidlem a zeptal se, mají-li na palubě lékaře, neboť na Saigonu jsou ranění. Na jachtě skutečně lékař byl. Schmidt oznámil, že pro něho pošle člun. Do člunu pak nastoupil sám, doprovázen několika Indy, vyzbrojenými pistolemi, puškami, háky, noži a tyčemi.

Sotva se přiblížili k jachtě, vystoupali po provazovém žebříku na palubu, dříve než si překvapení námořníci stačili uvědomit, že příchozí nemají kalé úmysly. V téže chvíli na Saigonu stáhli britskou vlajku a vyvěsili německou.

Asi třicet mužů a dvě ženy na palubě jachty hleděli překvapeně na divoce vyhlížející vetřelce.

"Co to má znamenat?!" zvolal kapitán. Schmidt ukázal k Saigonu.

"To znamená, že jednám ve jménu Vůdce," opáčil. "Jste mými zajatci. Váš strojník a radista zůstanou tady. Můj první důstojník převezme velení. Utrpěl lehké zranění. Váš doktor ho ošetří. Zbytek posádky přejde na mou loď. Od této chvíle jste válečnými zajatci. Chovejte se podle toho."

"Pane," ohradil se kapitán jachty, "na této lodi nejsou zbraně. Není to válečná loď. Ba dokonce ani obchodní. Je to soukromá jachta s vědeckou expedicí na palubě. Nemůžete nás zajmout!"

"Rozhodně na to nemáte právo," potvrdil vytáhlý mladík ve flanelovém obleku.

"Mlčte!" okřikl jej Schmidt. "Jste Angličané, a to stačí k tomu, abych vás zajal. Jdeme! Kde je doktor? Pospěšte si!"

Zatímco lékař ohledával Singhovo zranění, Schmidt spolu s ostatními propátrali loď, zda tu nenajdou zbraně a munici. Objevili několik pistolí a sportovních pušek.

Sotva byl lékař s ošetřením hotov, Schmidt nařídil několika Indům, aby zůstali se zbytkem anglické posádky na jachtě. Ostatní zajatce pak nalodil na člun a odvezl na parník.

"Opakuji, že je to sprosté násilí," řekl mladík ve flanelovém kompletu.

"Mohlo to být horší, Algy," opáčila dívka po jeho boku. "Možná si mě teď nebudeš muset vzít."

"K čertu," ulevil si mladík. "Mohlo to být horší."

Kapitola VI.

Kulka, která zasáhla Tarzana, způsobila toliko jizvu na skrání a na okamžik jej zbavila vědomí. Netrvalo dlouho, a znovu přišel k sobě. Spolu s Janette teď sledovali, jak jejich vězňatéle přivázejí nové zajatce.

"Schmidt se stal pirátem," řekla dívka. "Jsem zvědavá, co s těmi lidmi udělá. Musí jich být alespoň patnáct!"

Na odpověď nemusela čekat dlouho. Schmidt nechal přistavit další dvě klece.

"A teď," oznámil, "vás nechám vybrat, kterou chcete." A přeměřil zajatce posměšným pohledem.

"Říkám vám," opáčil mladík jménem Algernon Wright-Smith, "že k něčemu takovému nemůžete nutit ženy!"

"Co je dobré pro anglického chlapa, je dobré i pro anglickou ženskou," zavrčel Schmidt. "Pospěšte si!"

Postarší muž s prošedlým knírem si odkašlal. Tvář měl nachovou hněvem.

"Vy ničemo!" zvolal. "S anglickou ženou takhle zacházet nebudete!"

"Nerozčilujte se, strýčku," uklidňovala jej dívka. "Musíme udělat, co ten člověk říká."

"Do něčeho takového nevzkročím!" rozhodla druhá žena, dáma asi padesátiletá. "A Patricia zrovna tak!"

"Pojďme," řekla dívka. "Jiného nezbývá." A na ta slova vstoupila do menší z obou klecí. Strýc a teta ji mlčky následovali. I oni pochopili, že odpor je zbytečný. Kapitán Bolton, druhý důstojník Tibbet, doktor Crouch a Algy byli ve hnání do druhého kotce.

Schmidt přecházel kolem, očividně spokojen.

"Skvělý zvěřinec!" pochvaloval si. "Francouzská kočka, německý skunk, holandský pes, sedm anglických vepřů, a k

tomu opice, lvi, tygři a sloni. V Berlíně budeme hotovou senzací!" Klec, v níž byli zavřeni Leighovi a jejich neteř, stála vedle té, již obývali Tarzan a Janette Laonová. Penelope Leighová hleděla na Tarzana távavým pohledem s notnou dávkou nevraživosti. "Hrozně!" zašeptala, obracejíc se na svou neteř jménem Patricia. "Ten chlap je téměř nahý!" "Vypadá dobře, tetičko," soudila Patricia. "Nedívej se na něho!" poručila Penelope Leighová. "A ta žena - myslíš, že je to jeho družka?" "Nevypadá jako divoška," řekla Patricia. "Ale co dělá v kleci s mužem?!" divila se madam Leighová. "Možná se tam dostala stejně jako my." "Dobrá," připustila dáma. "Vypadá jako prostopášnice." "Je čas nakrmit šelmy," přerušil jejich rozhovor Schmidt. "Každý, kdo nemá co na práci, se může přijít podívat!" Indové a Číňané se shromáždili před klecemi. Po chvíli přinesli sluhové jídlo. Všichni dostali jakousi zavánějící kaši, Tarzanovi pak předhodili kus syrového masa. "Příšerné," řekla madam Leighová, odsouvajíc misku s jídlem od sebe. Po chvíli upoutalo její pozornost vrčení, ozývající se ze sousední klece. Sotva pohlédla tím směrem, vydechla zděšením. "Ten tvor vrčí jako šelma a jí maso syrové! To je hrozně!" "Je to strhující," opáčila Patricia. "Je to hrozně," potvrdil plukovník William Cecil Hugh Percival Leigh. "Zvíře," uzavřela madam Leighová. Tarzan pohlédl na Janette a usmál se. "Vy rozumíte i anglicky?" zeptala se. Syn divočiny přikývl. "Vadilo by vám, kdybych jim provedla malý žert?" "Ne," ujistil ji Tarzan. "Dělejte, co se vám zlíbí." "Myslíte, že kapitán bude dobrý?" otázala se dívka anglicky, dost nahlas, aby to bylo slyšet ve vedlejší kleci. "Určitě ne jako ten Švéd, kterého mi dali minulý týden," odvětil Tarzan. Madam Leighová zrudla ve tváři. Cítila nevolnost. Ztěžka dosedla na zem. Plukovník jen třeštil zraky. Jeho neteř přistoupila blíž a zašeptala: "Myslím, že si z nás utahují. Viděla jsem, jak na tu dívku mrkal." "Moje čichací sůl!" vzdechla madam Leighová. "Co se děje, plukovníku?" zeptal se Algy z protější klece. "Ten muž se chystá sníst kapitána," odpověděl plukovník. Tak tiše, že to bylo slyšet přes celou palubu. De Groote se neubránil úsměvu. "Proboha!" zvolal Algy. Janette Laonová otočila hlavu, zakrývající smích. A aby dodal celé situaci na věrohodnosti, zakousl se Tarzan vši silou do syrového masa. "Říkám vám, že z nás dělají hlupáky," pokračovala Patricia. "Nemohu uvěřit tomu, že by civilizovaní lidé dovolili tomuto muži jíst lidské maso - i kdyby si to přál, o čemž pochybuji. Když se dívka otočila, viděla jsem, že se směje." "Co je to, William?!" vykřikla náhle madam Leighová, sotva zaslechla lví řev. Zvířata byla až dosud klidná. Teď však zřejmě pocítila hlad. Lví řev je postavil na nohy. V příští chvíli zazněl z podpalubí divoký ryk, při němž tuhla krev v žilách. Mísily se tu řev lvů, vrčení tygrů, chechtot hyen a troubení slonů. "To je strašné!" mínila madam Leighová. "Poruč, ať je hned utiší, William!" "K čertu se všim," ulevil si plukovník, leč tentokrát spíše pro sebe. Nakonec čínští a indiští ošetřovatelé zvířata nakrmili a v podpalubí znovu zavládl klid. Nadešla noc. Obloha se zatáhla a vítr zesílil. Loď se počala kymácet a šelmy znovu zneklidněly. Přišel jeden z Indů a do každé klece postavil džber vody. Vynechal jen tu, kde byl uvězněn Tarzan. Ač doprovázen dvěma dalšími námořníky, vyzbrojenými puškami, bál se k zajatci být jen přiblížit. Tarzan jej mlčky sledoval. Věděl, že je to týž Ind, který chodí kontrolovat ostatní vězně. Onoho dne, právě když nesl vodu do klece, obývané Leighovými, jej plukovník oslovil. "Stewarde," řekl obřadně, "přineste nám čtyři lodní sedačky a plédy." A podával Indovi pět liber. Námořník sebral bankovku, prohlédl ji a pak ji zasunul za špinavou bederní roušku. "Žádné sedačky. Žádné přikrývky," oznámil a zamířil k sousední kleci. "Hej, mladíku," zvolal plukovník. "Vraťte se! Kdo je kapitánem na téhle lodi? Chci mluvit s kapitánem!" "Sáhíb Schmidt teď kapitán," pravil Ind. "Kapitán Larsen nemocný. V kajutě tři, čtyři dny. Možná mrtvý." Plukovník Leigh se zachvěl. "Byl to kapitán," vzdychl a vrhl vyděšený pohled do Tarzanovy klece.

Kapitola VII.

Spustil se liják. Vítr hvízdal nad klecemi a jeho poryvy bodaly vězně jako jehly. Moře se vzedmulo a zmítalo Saigonom. Blesky křížovaly oblohu, oznamující blížící se bouři. Z podpalubí bylo slyšet řev a vrčení šelem. Tarzan stál vzpřímen ve své kleci, raduje se z deště i hromobití. Ostré blesky ozařovaly ostatní kotce. A tak syn divočiny viděl, jak plukovník klade své ženě přes ramena převlečník a snaží se chránit ji vlastním tělem před vodními přívaly. Anglická dívka stála vzpřímeně, podobně jako Tarzan, a sledovala boj ostatních zajatců s běsnícími živly. Syn divočiny čekal. Čekal, až Ind vyrazí na pravidelnou obchůzku. Ale té noci muž nepřišel. Tarzan zůstal klidný a trpělivý, jak se naučil mezi obyvateli pralesa. Ind se jistě jednou vrátí! Bouře sílila. Nebylo to poprvé, co mu hrozilo nebezpečí, že skončí ve vlnách. Vítr skučel, dešťové kapky bičovaly zajatce v klecích a palubu smáčela tříšť mořské pěny. Janette Laonová ulehla na podlahu svého vězení a pokusila se usnout. Anglická dívka přecházela sem a tam. Tarzan ji sledoval, nešetřiv obdivem. Bylo to nebojácné stvoření. Zdálo

se, že dokáže čelit jakémukoli problému a nestěžovat si. Chovala se tak již od chvíle, kdy ji přivedli na palubu Saigonu. Svůj úděl přijala statečně. Syn divočiny cítil, že tahle dívka využije první příležitosti k pokusu o útek. Nedbajíc přivalů deště a prudkých pohybů lodi, přistoupila k jeho kleci a oslovila jej.

"Jaký byl kapitán?" zeptala se s úsměvem.

"Trochu moc tuhý," opáčil Tarzan.

"Možná že Švéd byl lepší."

"Nesrovnatelně. Měkčí a stravitelnější."

"Proč jste nás chtěl vyděsit?" změnila dívka téma.

"Váš strýc a vaše teta se o nás nevyjadřovali příliš uctivě."

"Vím," připustila dívka. "Mrzí mě to. Byli velmi rozrušení. Musel to pro ně být otřesný zážitek. Mám o ně velký strach. Jsou staří a takové věci těžko snášejí. Co myslíte, že s námi Schmidt udělá?"

"Těžko říci. Ten muž je šílený. To, že nás chce ukazovat v Berlíně, je k smíchu. Pokud se tam dostaneme, čeká nás Angličany vězení."

"Vy jste Angličan?!"

"Otec a matka byli Angličané."

"Jmenuji se Leigh-Burdenová," představila se dívka. "A vy?"

"Tarzan," řekl syn divočiny.

"Jen Tarzan?"

"Ano."

"Můžete mi říci, jak jste se ocitl v kleci, Mr. Tarzane?"

"Muž jménem Abdulláh Abú Nadžm se mi chtěl pomstít. A tak mě spolu s jedním domorodým náčelníkem zajali. Abdulláh mě prodal muži jménem Krause, který za peníze dováží do Ameriky zvířata. Schmidt, jenž byl druhým důstojníkem, se zmocnil lodi, šelem, a dokonce uvěznil i samotného Krauseho."

"Nebude nás mít dlouho, pokud bouře ještě zesílí," usoudila dívka a přitiskla se k mříži. Loď rozrážela vlny, divoce sebou zmítajíc.

"Nezdá se, že to Saigon dlouho vydrží," ozvalo se za Tarzanem. Byla to Janette Laonová. "Kéž by se nám podařilo alespoň přirazit ke břehu! Kdyby tak byl kapitánem pan Larsen a prvním důstojníkem pan de Groote! Pod Schmidtovým velením nedokážeme nic!"

Loď se zhoupla na vlně a naklonila se na bok. Zablesklo se. Plukovník a jeho žena byli strženi k mříži.

"Ubohá tetička Penelope!" zvolala dívka. "Bojím se, že to nepřežije!"

Snažila se dostat k nešťastné ženě blíž.

"Jsi raněna, tetičko?" zeptala se.

"Všechny kosti mám polámané," zaštkala madam Leighová. "Nikdy jsem nesouhlasila s touhle bláznivou výpravou. Koho zajímá, co se děje na dně oceánu? Přišli jsme o loď a teď ještě přijdeme o život. Doufám, že tvůj strýc je spokojen!"

Patricia vydechla úlevou. Věděla, že její teta je v pořádku. Plukovník zachovával diskrétní mlčení. Pětadvacetileté manželství jej naučilo rozeznat, kdy má a kdy nemá být zticha.

Dlouhá noc uplynula, leč bouře neustávala. Saigon s ní sváděl statečný boj. Pohyboval se teď rychlostí sotva pěti uzlů. Vlna za vlnou zaplavovaly palubu. Zajatcům v klecích nezbývalo než se držet mříží a doufat v zázrak. Madam Leighová tvrdila, že se nejméně třikrát topila.

"Příště, Williame," oslovila svého manžela, "by ses měl držet Timesů. Jakmile začneš číst něco jiného, ztrácíš zdravý rozum. Kdybys nevzal do ruky tu dobrodružnou slátaninu od nějakého pomatence, mohli jsme teď sedět v bezpečí doma v Londýně. Jen proto, že údajně ulovil několik mořských potvor, musels to zkoušet také. Prostě to nechápu, Williame."

"Nebud' na strýčka tak přísná," řekla Patricia. "Mohl najít taky takové a stát se slavným!"

"To jistě," zavrčela madam Leighová.

Té noci ke klecím nikdo nepřišel. Vězňové nedostali ani najíst, ani napít. Zvířatům v podpalubí se nevedlo lépe, a tak jejich nespokojenost sílila, stejně jako poryvy bouře.

Teprve pozdě odpoledne třetího dne přinesli dva čínští námořníci jídlo. Zajatci byli tak vyhladovělí, že jedli hltavě, nehledíce na to, že jde jen o studenou kaši bez chuti.

Madam Leighová upadla do naprosté netečnosti. Jak její neteř, tak manžel o ni měli strach. Věděli, že pokud si nestěžuje, není s ní něco v pořádku.

Uprostřed noci vítr náhle ustal. Ticho, které následovalo, působilo zlověstně.

"Konečně klid," řekla Janette.

"Možná bude ještě hůř," poznamenal Tarzan.

"Tomu nerozumím," nechápala dívka. "Jak by mohlo být ještě hůř?"

"Počkejte a uvidíte."

Ačkoli se moře uklidnilo, vlny byly dosud vysoké. Ale Saigon plul nyní mnohem stabilněji. Snad proto se na palubě objevil Schmidt a zamířil ke klecím.

"Jak se daří mým exponátům?" zeptal se.

"Ženy nepřežijí, budete-li je tu dál držet," odpověděl de Groote. "Proč jim nedáte kajutu, nebo je alespoň nevezmete do podpalubí, kde by byly chráněny před bouří?!"

"Jestli uslyším ještě nějaké stížnosti," zavrčel Němec, "hodím vás všechny přes palubu i s klecemi! Co ještě chcete? Máte zdarma dopravu, jídlo a ubytování. A navíc pravidelnou sprchu!"

"Ale má žena zemře, bude-li něčemu podobnému vystavena i nadále," řekl plukovník Leigh.
"Nechám ji zemřít," opáčil Schmidt. "Potřebujeme maso pro divocha a pro šelmy." A na ta slova se vrátil na kapitánský můstek, očividně spokojen sám se sebou.
Madam Leighová tiše štkala, plukovník polohlasně klel. Tarzan mlčel. Konečně došlo k tomu, nač čekal. Ind Asóka přišel na obhlídku. Vykračoval pyšně. Cítil se důležitý, neboť dostal za úkol hlídat anglické zajatce. Světla parníku mímila tmou, takže ho Tarzan uviděl hned, jakmile se objevil na palubě. Ind prošel kolem, drže se od jeho klece v uctivé vzdálenosti. Janette Laonová stála svému spoluvězni po boku. Jakýsi vnitřní hlas jí napovídal, že se něco chystá. Nespouštěla Tarzana z očí. Viděla, jak napíná svaly, snaže se roztáhnout mříže. A pak se ocelové tyče rozestoupily a syn divočiny vykročil na svobodu.

Kapitola VIII.

Asóka došel ke kleci Leighových, a když ji mjel, sevřely jej zezadu pod krkem ocelové prsty a kdosi mu vytáhl zbraň z pouzdra. Janette užasla. Jak lehce si bílý obr poradil s mříží a jak snadno odzbrojil Inda! Vykročila za ním, třímajíc v ruce ukořistěnou pistoli. Asóka se vzpíral a snažil se zavolat o pomoc. Ale pak za sebou zaslechl varovný hlas. "Buď zticha, nebo zemřeš!" znělo mu do ucha. A tak raději uposlechl. Tarzan se ohlédl a viděl za sebou Janette Laonovou. Odebral Asókovi svazek klíčů a podal jej dívce.

"Pojďte za mnou," řekl, ukázav na ostatní zajatce. "A odemkněte jim. Muži půjdou se mnou, plukovník a ženy mohou zůstat zde."

Ledva dorazil ke kleci, kterou sdíleli manželé Leighovi, madam Penelope se probudila a spatřila ho. Lekla se a vykřikla. "Divoch uprchl!!!" vydralo se jí z úst.

"Ticho, Penelope!" okřikl ji plukovník. "Chce nás dostat z té zatracené klece!"

"Nesnaž se mě umlčet, Cecile!" opáčila madam Leighová.

"Jste volní," pravil Tarzan, "ale zatím tu počkejte, než se vrátíme." A na ta slova zamířil ke kotci, kde byli vězňeni de Groote a Krause.

"Pan de Groote může vyjít," řekl. "Krause zůstane." Pak pokynul Asókovi, aby vešel do klece, a obrátil se na Janette.

"Zamkněte je," vyzval dívku. "Podejte mi jednu pistoli. Druhou si nechte. Kdyby se kterýkoli z těch dvou o něco pokusil, zastřelte ho. Dokážete to?"

"Střelila jsem Jabu Singha," připomněla dívka.

Tarzan přikývl a pak se obrátil k mužům za sebou. Asókovi zbraň podal de Grootemu, poslední pak Tibbetovi, druhému důstojníku na anglické jachtě.

"Pojďte se mnou," oslovil Tibbeta. "Musíme se dostat na můstek. Pan de Groote loď zná. On a ostatní se poohlédnou po zbraních. Vezměte vše, čím jste schopni bojovat. Není vyloučeno, že dojde ke střetu."

Loď byla nyní za ohniskem bouře. Větr počal znovu sílit. Saigon sebou kymácel ze strany na stranu. Tarzan s Tibbetem počali stoupat po žebříku ke kapitánskému můstku, kde byl právě na stráží Ind Chand. Sotva se ocitli nahoře, objevil se Schmidt. Spatřiv Tarzana, sáhl po pistoli a vykřikl, aby Inda varoval. Syn divočiny po něm skočil a strhl mu ruku právě ve chvíli, kdy se vrah chystal stisknout kohoutek. Kulka zazvonila o palubu. V příštím okamžiku byl Němec odzbrojen. A stejným způsobem naložil Tibbet s Chandem.

"Dejte mi druhý revolver," požádal Tarzan. "Hlídejte kolem a zastřelte každého, kdo se o něco pokusí." Pak odvedl Schmidta a Chanda po žebříku zpátky na palubu a zavřel je do klece ke Krausemu a Asókovi.

"To je vzpoura," vřeštěl Schmidt. "Až přijedeme do Berlína, budete za to viset!"

Do hukotu vln náhle zazněl výstřel. Tarzan okamžitě vyrazil směrem, odkud se zvuk ozval. Jakmile vyšplhal po žebříku, zaslechl další dva výstřely a vzápětí zoufalé výkřiky raněných. A pak viděl, že jeho muži bojují na zádi s ozbrojenými Indy. Bylo tu však více hluku než opravdového boje. Jeden z Indů byl raněn. Tři ze čtyř zůstali na nohou a pálili jako zběsilí. Tarzan se ocitl za nimi, třímaje v každé ruce zbraň.

"Odhoďte pistole!" nařídil. "Nebo zemřete!"

Muži se otočili téměř současně. Když zjistili, že na ně míří temné jícny revolverů, dva z nich se vzdali. Třetí však na Tarzana vystřelil. Syn divočiny stiskl spoušť v téže okamžiku. Ind zkřížil ruce na prsou a padl na tvář.

Zbytek byl snadný. De Groote našel ve Schmidtově kajutě pistole, pušky a střelivo, uloupené z anglické jachty, jež nesla poetické jméno Mořská víla. Oubanovič a zbylí Indové nekladli žádný odpor. Čínané i posádka Mořské víly byli rádi, že služba šílenému Němci skončila. Maje nyní loď pod kontrolou, shromáždil Tarzan své lidi v jídelně. Madam Leighová dosud neskrývala strach z neznámého divocha. Zůstal pro ni kanibalem, který zlikvidoval kapitána a teď naloží stejným způsobem i s ostatními. Ti, na rozdíl od staré dámy, nešetřili obdivem nad silou a chytrostí, s jakou bílý obr vyřešil nesnadnou situaci.

"Boltone," oslovil Tarzan kapitána Mořské víly, "převzmete velení na lodi. De Groote bude prvním, Tibbet druhým důstojníkem. Na Saigonu jsou toliko dvě kajuty. Plukovník s madam Leighovou si vezmou kapitánovu a dívky tu, která je určena důstojníkům."

"On nám rozkazuje!" obrátila se madam Leighová ke svému muži. "Měl bys s tím něco dělat, Williame. To ty bys měl převzít velení!"

"Nebud' pošetilá, tetičko," vmísila se Patricia. "Jsme tomu muži zavázáni. Počínal si skvěle. Kdybys viděla, jak si poradil s mřížemi! Jako by ani nebyly ze železa!"

"Nemohu si pomoci," trvala na svém stará dáma. "Nejsem zvyklá, aby mi rozkazoval polonahý divoch. Proč mu někdo nepůjčí kalhoty?"

"Ale no tak, Penelope," neudržel se plukovník. "Jestli tě to uspokojí, dám mu svoje. A sám nebudu mít žádné, k čertu!"

"Nebud' vulgární, Williame!" okřikla svého chotě madam Leighová.

Tarzan odešel na kapitánský můstek, aby seznámil de Grooteho se svým plánem.

"Jsem rád, že jste mi nesvěřil velení," přiznal Nizozemec. "Nemám v té věci dost zkušeností. Bolton bude mužem na svém místě. Sloužil u královského loďstva. A co Oubanovič?"

"Poslal jsem pro něho," řekl Tarzan. "Měl by tu být za okamžik."

"Je proti všemu," upozornil de Groote. "Jako všichni jemu podobní. Už jde!"

Oubanovič kráčel příkřen, nevrlý a podmračený.

"Co tu vy dva děláte?" zavrčel. "Kde je Schmidt?"

"Tam, kde skončíte i vy, pokud s námi nebudete chtít vycházet," odpověděl Tarzan.

"Kde je?"

"Vkleci se svým krajanem a dvěma Indy," pokračoval syn divočiny. "Nevím, co máte společného se vzpourou, ale pokud jste ochoten dělat strojníka, ušetřím vás dalších otázek."

Rus se zamračil, leč nakonec přikývl.

"Dobrá," souhlasil. "Určitě nebudete horší než ten blázen Schmidt."

"Na lodi velí kapitán Bolton. Ohlaste se mu a řekněte, že vaše místo je ve strojovně. Víte, co se stalo s Abdulláhem? Neviděl jsem ho několik dní."

"Je ve strojovně."

"Vzkažte mu, ať se hlásí na kapitánském můstku. A také požádejte kapitána Boltona, aby nám poslal několik mužů." Všichni teď hleděli do tmy před sebou. Moře se opět počalo vzdouvat.

"Horší se to," poznamenal de Groote.

"Vydrží loď?" zeptal se Tarzan.

"Doufám," odvětil Holanďan. "Pokud udržíme směr a rychlost." Náhle se za nimi ozval výstřel. Kulka zasvištěla vzduchem a prorazila sklo v okně. Oba muži se otočili a spatřili Abdulláha Abú Nadžma. Stál na posledním stupni žebříku s pistolí v ruce.

Kapitola IX.

Arab vystřelil ještě jednou. Ale protože se loď kymácela, minul cíl. V příští chvíli po něm syn divočiny skočil. Náraz jeho těla strhl Araba ze žebříku. Oba muži dopadli vši vahou na podlahu. Abdulláh zůstal nehybně ležet. Dva námořníci, které kapitán Bolton vyslal na můstek, dorazili na palubu právě včas, aby viděli, co se tu děje. Vyběhli vpřed v domněnku, že najdou oba muže v bezvědomí. Ovšem bylo tomu tak pouze v případě Abdulláhově. Tarzan vzápětí vyskočil na nohy.

"Jeden z vás sejděte dolů a požádejte slečnu Laonovou o klíče od klecí," řekl.

Pak uchopil Araba a odtáhl jej ke kotci, kde seděli Krause a Schmidt. Jakmile dostal klíč, odemkl dveře a vstřčil Abdulláha k jeho kumpánům.

Znovu se spustila bouře. Až do rozbřesku zmítala parníkem ze strany na stranu. Vypadalo to, že se co chvíli převrátí. V jednom okamžiku se hrozivě naklonil na bok. Tarzan se neprodleně vydal k můstku. Pro člověka, který vyrostl ve větvích stromů, to ani za této situace nebylo nic těžkého. Vyšplhal nahoru s lehkostí, s jakou se jiní pohybují po rovině. Našel tu dva námořníky, kteří se křečovitě drželi kormidelního kola, a kapitána, svírajícího sloup.

"Co se stalo?" zeptal se.

"Kormidlo se utrhl," řekl Bolton. "Kdyby se nám podařilo spustit plovoucí kotvu, měli bychom naději. Ale v tomhle vlnobití je to téměř nemožné. Jak jste se sem, proboha, v tom poryvu dostal?"

"Vyšplhal jsem."

"Neuvěřitelné," zamumlal Bolton pro sebe. Nahlas však podotkl: "Snad nějak proplujeme. Nejhorší je, že Schmidt zničil radiostanici."

Náhle se Saigon znovu naklonil, takže paluba byla nyní téměř kolmá k oceánu.

"Probůh!" zvolal jeden z námořníků. "My se převrátíme!"

Leč nestalo se. Po chvíli se loď opět narovнала. Vítr počal postupně slábnout a bouře zvolna ustávala. Rozednívalo se. Kapitán se náhle obrátil k Tarzanovi. "Poslouchejte! Slyšíte to?"

"Ano," potvrdil syn divočiny. "Slyším to už delší dobu."

"Víte, co to je?"

"Myslím, že ano."

"Příbojové vlny," řekl Bolton. "To nám ještě scházelo!"

Jako by se proti Saigonu spikly všechny síly přírody. Ale pak muži na můstku zahlédli ostrov. Hory byly pokryty hustou vegetací a jejich vrcholky tonuly v těžkých mracích. Nedaleko pobřeží vbíhalo do moře několik korálových útesů. A právě k nim Saigon zamířil.

"Napravo je mezi útesy mezera," upozornil Bolton. "Mohli bychom spustit čluny a dostat většinu posádky na břeh."

"Jak myslíte, kapitáne," neskryval pochybnosti Tarzan.

Bolton zavolal na palubu všechny muže a rozestavil je k člunům. Několik Indů se chopilo prvního plavidla a počalo je spouštět. De Groote vyrazil za nimi s tasenou pistolí, snaže se dezertéry zadržet. Bylo však již pozdě. Člun dosedl na vodní hladinu. De Groote chtěl zprvu vystřelit, aby ostatní Indy zastrašil, ale pak se otočil a raději je držel v uctivé vzdálenosti od zbylých lodí. Bolton a Tibbet mu přispěchali na pomoc a Indové ustoupili.

"Zastřelte prvního, kdo by kladl odpor," nařídil kapitán. "A teď," pokračoval, "počkáme, jak si ten člun povede, než spustíme další."

Saigon se blížil k útesům. Posádka i pasažéři se shromáždili na palubě a dívali se, jak křehká lodice zoufale bojuje s vlnami, snažíc se dosáhnout průrvy mezi skalisky.

"Jestli se to podaří, bude to jen tak tak," řekl doktor Crouch.

"Čím méně místa zbude pro Saigon, tím hůře půjde spustit čluny," poznamenal plukovník Leigh.

"Příbojové vlny to nedovolí," dodal Algy.

"Myslím, že to dokáží," mínila Patricia. "Co si myslíte vy, Tarzane?"

"Pochybují," odvětil pán džungle. "A pokud to nedokáží oni, s posádkou plně vybavenou vesly a bez pasažérů, sotva se to podaří kterémukoli jinému člunu."

"Ale jistě stojí za to se o něco takového alespoň pokusit," pokračovala dívka. "Pokud Saigon popluje přímo na útes, jsme ztraceni. V člunech máme naději."

"Vůči i moře nyní slábnou," řekl Tarzan. "Za útesy jsou klidné vody. Pokud se Saigon neroztříští, má větší šanci než čluny, které se při sebemenším nárazu na skalisko rozbijí a potopí."

"Asi máte pravdu," přitakal Bolton. "V každém případě to nebude bez rizika. Pokud jde o mě, zůstanu na parníku. Ale pokud si někdo přeje pokračovat na člunu, mám čtyři k dispozici."

Rozhlédl se kolem. Oči všech byly upřeny na loďku, která se blížila k útesům.

"Nezvládnou to," mínil Tibbet.

"A nebude to dlouho trvat," doplnil doktor Crouch.

"Podívejte!" zvolala Janette. "Míří přímo na skálu!"

"Příbojové vlny rozhodnou," soudil plukovník. "Zprvu se zdálo, že jsou ztraceni. Teď si tím nejsem jist. Měli by najet na vlnu, která se převálí přes útes."

"Budou-li mít štěstí, mohlo by se to podařit."

"Budou potřebovat z pekla štěstí," řekl doktor Crouch.

"Podívejte!" ukázal Algy před sebe. "Podívejte, jak ti chlapi veslují!"

"Najeli na vlnu příliš vpravo," zhodnotil výkon veslařů Tibbet. "Ale mělo by to stačit."

"Už jsou tam!" volala Janette.

Člun se blížil k útesu, nesen vlnou. Indové se zoufale snažili udržet jeho polohu.

"Převrátí se!" obávala se Patricia. Leč nestalo se. Alespoň zatím. Když už se zdálo, že je po všem, narazil člun přídí na útes, vlna ho překotila a vymrštila plavce do vod laguny.

"Dostanou se tam sami, když ne člun," poznamenal doktor Crouch.

"Doufám, že umějí plavat," dodala Janette.

"Doufám, že ne," zavrčel plukovník.

Viděli, jak muži ve vodě bijí kolem sebe, snažíce se doplatvat ke břehu. A pak Janette náhle vykřikla: "Vstávají! Jsou na mělké!"

"Nic divného," vmísil se Bolton. "Mnohé korálové laguny jsou mělké."

Vůči i vlny zvolna slábly. Saigon mířil k útesu. Náraz se blížil. Loď nebyla valně vybavena. Bylo tu jen pár záchranných pásů. Tři dostaly ženy, zbytek neplavci.

"Jakou máme šanci, kapitáne?" chtěl vědět plukovník.

"Zvedne-li nás to nad útes a udrží pár minut, máme naději," odpověděl Bolton. "Ale jak v lodi vznikne díra dřív, než proplujeme, potopí se ještě v hloubce na vnější straně útesu. Zkusíme spustit čluny a nalodit tolik lidí, kolik unesou." Jakmile se muži dali do práce, ozval se od klecí hlas.

"Hej, Holand'ane!" volal Krause. "Chceš nás tu nechat utopit jako krysy?"

De Groote pohlédl tázavě na Tarzana. Syn divočiny se obrátil k Janette.

"Dejte mi klíče od klecí," požádal. Když se tak stalo, vykročil ke kotci, kde byl vězněn Krause a jeho kumpáni.

"Pustím vás ven," řekl, "ale žádné hlouposti. Mám tisíc a jeden důvod se vás zbavit!"

Zatímco Abdulláh se tvářil netečně, ostatní neskrývali hněv. Ledva dorazili k zábradlí, ozval se Bolton: "Připraveni? Vlna se blíží!"

Kapitola X.

Všichni napjatě sledovali, jak vlna zvedá Saigon do výšky. A sotva s ním zamířila proti skalisku, zdálo se, že příští chvíle budou osudné. Nervy všech byly napjaty k prasknutí. Bude-li parník vržen zpět na volné moře, hrozí mu zkáza. Nezbyvalo než doufat, že se podaří proplout do tišiny za útesy.

"Percy," oslovila madam Leighová plukovníka - takhle mu říkala, když se cítila v úzkých - "Percy, byla jsem hrubá.

Doufám, že mi odpustíš před tváří Všemohoucího!"

"K čertu!" ulevil si plukovník. "Je to moje vina. Neměl jsem ten zatracený brak čist!"

Saigon se zhoupal a vzápětí jej další vlna, mohutnější než ta předchozí, znovu vynesla nad skalisko. Tentokrát na něm uvázl, a když vlna opadla, zůstal v klidu ve vodorovné poloze.

"Jako Noemova archa," poznamenal Algy. "Starý škopek, plný lidí a zvířat, na vrcholku bájného Araratu!"

Zatímco do parníku narážely menší vlny, muži se snažili spustit čluny do klidných vod laguny. Lana je držela u boku Saigonu. Prostor mezi útesy byl úzký. Trénovaný atlet by dokázal skalisko přeskočit a dopadnout do tišiny. Ale madam Leighová nebyla trénovaný atlet. Shlížela dolů přes zábradlí. Viděla, jak voda bičuje stěny útesu.

"Nikdy se dolů nedostanu, Williame," řekla. "Ale ty můžeš jít. Na mě se neohlížej. Možná se shledáme ve šťastnějším světě."

"Nesmysl!" opáčil plukovník. "Nějak tě tam dostaneme!"

"Slezu dolů," navrhl Tarzan, "a vy ji spustíte kladkou. Dohlédnu, aby se v bezpečí posadila do jednoho z člunů."

"Nikdy!" pravila madam Leighová rozhodně.

Tarzan se obrátil ke kapitánu Boltonovi. "Očekávám, že ji hned spustíte," řekl. "Nebude to problém. Sestoupím a zjistím, jak hluboko je mezi útesy. Ti, kdo umějí plavat, mohou seskočit a já jim pomohu do člunů."

Přehoupal se přes zábradlí a skočil do vod laguny. Všichni se seběhli k pažení a sledovali jej. Po chvíli se vynořil, aby

vzápětí znovu zmizel pod hladinou.

"Je tu poměrně hluboko," hlásil, sotva se jeho hlava objevila nad vodou.

Patricia Leighová sňala plovací vestu, vyšplhala na obrubu a vrhla se za opičím mužem. Když se vynořila, byl Tarzan v příštím okamžiku u ní.

"Nemusím se ptát, zda umíte plavat," řekl.

Usmála se. "Zůstanu tady a pomohu vám s ostatními," rozhodla.

Teď byla řada na Janette. Podařilo se jí přiskočit na skalisko a sestoupit až k moři.

"Umíte plavat?" zeptal se syn divočiny.

"Ne," přiznala dívka.

"Jste velmi statečná," řekl Tarzan. Pak ji vzal do náruče a doplaval s ní k jednomu z člunů.

Na parníku zatím spustili kladku s protestující madam Leighovou. Když dosáhla hladiny laguny, Tarzan ji očekával s nastavenou náručí.

"Mladý muži," oslovila jej. "Doufám, že to zvládnete."

"Jen klid," odvětil Tarzan. "A teď slezte ze sedačky!"

Možná že dosud nikdo nemluvil s madam Penelope Leighovou rozkazovačným tónem. Ale tentokrát nebylo zbylí. Stará dáma se pokorně svezla ze sedačky. Tarzan ji uchopil oběma rukama, doplaval s ní ke člunu a pomohl jí dovnitř.

Pak zamířil zpátky k parníku. Chytil se lanová a vyšplhal na palubu. A pak, jeden po druhém, počali k zábradlí přistupovat muži.

"Potřebuji jednoho dobrovolníka pro jistou práci," řekl. "Bude vyžadovat odvahu."

"Oč jde?" zeptal se Bolton.

"Až budou všichni v bezpečí na břehu," vysvětloval syn divočiny, "rád bych pustil na svobodu zvířata."

"Ale přáteli," ozval se plukovník, "v mnoha případech jde o nebezpečné šelmy!"

"Jejich životy jsou stejně cenné jako naše," podotkl Tarzan. "Nenechám je tu pojit hladu."

"Dobrá, dobrá," mumlal plukovník. "Ale proč je nezastřelit? Nebylo by to nehumánní."

"Ušetřil jsem všechny vaše přátele," opáčil Tarzan, "a nikdo mi nebude bránit, abych ušetřil také své přátele!"

"Vaše přátele?" nechápal plukovník.

"Ano, mé přátele," opakoval syn divočiny. "Nebo, chcete-li, mé soukmenovce. Narodil jsem se a vyrostl mezi nimi.

První lidskou bytost jsem viděl až jako dospělý. A bělocha, když mi bylo dvacet. Pomůže mi někdo?"

"U ďasa!" zvolal plukovník. "To už chce odvahu! Jdu s vámi, mladý muži!"

De Groote, Bolton, Tibbet, Crouch, několik námořníků z Mořské vily a dokonce i pár Číňanů - ti všichni nabídli svou pomoc. Nakonec se přidali též tři indiští ošetřovatelé, které kdysi Krause najal, aby na zvířata dohlíželi.

Zatímco ostatní opouštěli loď, Tarzan osvobodil orangutany. Sotva k nim promluvil v řeči opů, seběhli se k němu jako děcka, která svolává starostlivý rodič. Pak se odebral do podpalubí, kde byla vězněna ostatní zvířata. Nejprve pustil tři indické slony, kteří byli vycvičení a poslušní. Vyzval ošetřovatele, aby z nich vybral toho nejlepšího a odvedl ho na útes. Zvíře se zprvu trochu vzpíralo, než je přinutili skočit do vody. Jakmile se ale ocitlo ve vlnách, nebylo těžké přimět jeho čtvernohé soukmenovce, aby učinili totéž.

Pak přišli na řadu afričtí sloni. Ti jsou obvykle divočejší a nebezpečnější. Avšak když nejstarší býk viděl, jak jeho indiští bratránci plavou lagunou, ochotně skočil do vody, následován ostatními.

Nakonec byly vytaženy klece se lvy a tygry. Tarzan je otevřel a šelmy vyběhly ven. Stejným způsobem pak osvobodil i drobnou zvěř. Byla to zdlouhavá a namáhavá práce, ale konečně byla hotova. Zbývali toliko hadi.

"Co s nimi uděláte?" zeptal se Bolton.

"Had byl vždy mým nepřítelem," odpověděl syn divočiny. "Toho s sebou brát nebudeme."

Všichni teď stáli na palubě a sledovali zvířata, plovoucí ke břehu, odkud se zatím vracely prázdné čluny. Podél čáry přílivu se táhla úzká písčina a za ní hustý prales, stoupající k řetězu hor porostlých zelení a tvořících majestátní kulisu této divoké a malebné scénérii.

Ti, kdo již byli na břehu, neskrývali strach před blížícími se šelmami. Leč zvířata se rozprchla do džungle stejně rychle, jako naskákala do vody. Jeden ze slonů se zastavil a zatroubil. Vzápětí zařval lev. Byla to výzva, nebo dikůvzdání? Kdo ví. Džungle pohltila šelmy beze zbytku a otevřela jim svou pohostinnou náruč.

Námořníci se vrátili ve člunech na parník, aby odtud dopravili zásoby. Muži pracovali celé dva dny, odnášejíce z lodi vše potřebné. Několik jich zatím vytvořilo v džungli průsek pro trvalé tábořiště. Zvolili místo, kudy se vinula bystřina. Odpoledne třetího dne, právě když byli s prací hotovi, objevila se na vrcholku útesu, jenž uzavíral písčinu na jižní straně, skupina mužů a sledovala dění v táboře. Skryti v porostu, dívali se na první cizince, kteří navštívili jejich ostrov po mnoha a mnoha letech.

Kapitola XI.

Muži, kteří pozorovali trosečníky, byli válečníci. Byli oděni do bederních roušek, jejichž pásy byly na konci bohatě prošity barevnými vzory a mozaikou z perí. Přes plece měli čtvercové kabátce a na nohou sandály ze surové usně. Hlavy jim zdobily péřové čelenky. Jeden z nich měl oděv posetý nefrity a zlatem. Ze zlata byly i náramky na ruku a nohou. Do nosu měl vetknutu ozdobu, vyřezanou ze dřeva. Všechny cetky, jimiž byl ověšen, byly o poznání honosnější než u jeho soukmenovců, neboť Xatl Din byl šlechtic.

Všichni měli tetované tváře, leč tetování na lících Xatl Dina bylo mnohem propracovanější. Muži byli vyzbrojeni luky a šípy. Každý nesl dva toulce, a k tomu ještě dlouhý oštěp a prak. Výčet zbraní uzavíral meč s rukojetí z tvrdého dřeva a čepelí z obsidiánu. Jako ochrana pak sloužil dřevěný štít, potažený kůží.

Chvilí sledovali cizince a pak zmizeli kdesi v pralese. Trosečníci zatím studovali lodní mapy. Plukovník Bolton se snažil zjistit, kde jsou. Debatuje s ostatními, došel k závěru, že tu celé stovky mil není žádná země.

"V mých výpočtech musí být chyba," řekl de Grootemu. Znovu a znovu vše ověřovali, leč výsledek byl stále týž. Byli kdesi uprostřed jižního Pacifiku, stovky mil od pevniny.

"Nezdá se mi," pochyboval Bolton, "že by to byl neobjevený ostrov."

"Až do této chvíle jsem si myslel totéž," potvrdil de Groote. "Vaše čísla jsou naprosto správná, pane. Jsme skutečně na ostrově, který na mapě chybí."

"Bez naděje dostat se odtud," dodal Bolton. "Jako bychom byli někde na Měsíci. Jestli sem od dob da Gamových nedorazila jediná loď, sotva lze předpokládat, že se tak stane do konce našeho života."

"Má-li se tu objevit loď pravidelně jednou za čtyři století," usmál se de Groote, "pak nejsme bez šancí. Pokud funguje zákon pravděpodobnosti, proč by ho měl být ušetřen náš ostrov?"

V táboře panoval čilý ruch. Pro plukovníka, jeho ženu a obě dívky byly postaveny pohodlné přístřešky. Poté syn divočiny svolal všechny přítomné.

"Chtěl bych vám říci," začal, "že vybudujeme dva tábory. Ve svém ležení nehodlám trpět nikoho ze vzbouřenců. To oni byli příčinou všech potíží. Díky jim jsme se stali trosečníky na neznámém ostrově, kde, jak soudí kapitán Bolton, budeme možná nuceni strávit zbytek života." Na ta slova se obrátil ke Krausemu. "Odvedete své lidi na sever, nejméně dva dny cesty odtud. Nikdo z vás se k našemu táboru nepřiblíží na deset mil. Pokud ano, zemře. To je vše. A teď odejděte!"

"Dobrá," svolil Oubanovič. "Ale vezmeme si zbraně a munici."

"Vezmete si jen své životy," rozhodl pán džungle.

"Chcete je poslat do neznáma bez jídla a pití?" zeptal se plukovník.

"Přesně to mám v úmyslu," potvrdil Tarzan.

"To nemůžete!" protestoval Oubanovič. "Nemůžete chudáky nechat v nouzi! Znáám takové, jako jste vy! Chcete se zavděčit bohatým a mocným!"

"Proboha," zvolal Algy. "Co to plete?"

"Myslí si, že je v Hyde Parku," dodala Patricia.

"Odejděte!" trval na svém Tarzan.

Abdulláh zatahal Rusa za rukáv. "Raději pojďte," řekl. "Znáám toho člověka. Je to ďábel. Neváhal by nás zabít."

Výhnanci zamířili na sever. Oubanovič nepřestal reptat ani cestou. V jedné chvíli se otočil a zavolal na Tarzana:

"Odcházím, ale vrátím se, až si vaši otroci uvědomí, že to oni by měli vládnout, a ne vy!"

"Konečně," ulevila si madam Leighová, když jim vzbouřenci zmizeli z dohledu. "Jsem ráda, že jsou pryč. Alespoň to," a pohlédla významně na Tarzana.

Kolem tábora rostlo množství kokosových palm, banánovníků, jedlých hlíz a papají. V laguně pak byla hojnost ryb. Nebezpečí hladu tedy nehrozilo. Tarzan ovšem toužil po mase.

Když byl dostavěn tábor, pustil se do výroby zbraní, které užíval nejraději. Zhotovil luk, šípy a toulec. V lodním vybavení našel nůž, laso a harpunu, kterou předělal na kopí. Věděl, že ho bude potřebovat k lovu velkých zvířat. Příštího rána se vytratil, dřív než se ostatní probudili. Vydal se podél bystřiny, která stékala z hor. Aby se nemusel prodírat hustým porostem, vyhoupl se do větvi. Zprvu se domníval, že odešel nepozorován. Zanedlouho však zjistil, že ho kdosi sleduje. Otočil se a spatřil dva orangutany, jak se vznášejí korunami stromů, držíce se jeho stopy.

"Tarzan je na lovu," oznámil jim v řeči opů, sotva se přiblížili. "Nedělejte hluk!"

"Tarzan je na lovu, Mangani nebudou dělat hluk," opakoval jeden z opičáků. Nato všichni tři pokračovali v cestě ztichlým pralesem.

Na jednom ze svahů hor Tarzan objevil slony. Zavolal na ně a oni zatroubili na pozdrav. Nebáli se ani neutekli. Tarzan seskočil na zem těsně za jedním z býků.

"Tantore," oslovil tlustokožce a poplácal jej po mohutné pleci.

Samec počal přecházet sem a tam, pak se otočil k neznámému a ohmatal jej chobotem. Byl to něžný dotek. Syn divočiny jej opětoval a pak řekl: "Nala!" Nato ho slon ovinul chobotem.

"Nala, Tantor, nala," opakoval pán džungle. "Tand byat!" A slon si jej posadil na hřbet.

"Vando!" pokračoval Tarzan a poškrábal zvíře za jedním z mohutných slechů.

Ostatní sloni se dál klidně pásli, nevěnujíce synu divočiny žádnou pozornost. Orangutani se zatím uchýlili na vysoký strom a pištěli, neboť měli z Tantora strach.

Spokojen s výsledkem svého pokusu, přelezl Tarzan z Tantorova hřbetu na nejbližší větev. Vzdálil se několik desítek yardů od mýtiny a pak na slona znovu zavolal.

"Yud, Tantor!" neslo se džunglí. "Yud byat!"

Po chvíli zazněla Tantorova odpověď. Tarzan slyšel praskot lámajících se haluzí a vzápětí stanul statný býk přímo pod ním.

"Vando, Tantor," řekl syn divočiny a pokračoval v cestě korunami stromů, k nemalé radosti orangutanů.

Přímo před sebou měli teď horské hřbety. Byla to místa, kam dokázali vyšplhat jen oni. Po chvíli dorazili ke skalnímu pásu, který se táhl směrem na jih. Pokračovali tudy až k zalesněnému výběžku. Tarzanovi se zdálo, že by tu mohla být dobrá loviště, a tak se znovu vyhoupl na strom.

Náhle k jeho citlivým nozdrám zavál důvěrně známý pach - pach divokého kance. V té chvíli se pán džungle proměnil v šelmu. Učinil sotva pár kroků, když narazil na další stopy - patřily lvu a člověku. Vysvětlení bylo prosté - buď lev loví člověka, nebo člověk lva. Ledva zjistil, že člověk je sám, bylo mu jasné, kdo je tu lovcem. Spěchal tedy větrovým k místu, odkud pach vycházel.

Kapitola XII.

Thak Chan nikdy neuložil žádného lva. Ani nemohl, neboť dosud v životě žádného neviděl. A stejně tak tomu bylo i v

případě jeho předků po celé věky. Dávno předtím, než Chac Tutul Xiu opustil Yucatán, znali Thakovi lidé jaguára. Pověst o této šelmě se přes oceán dostala až na ostrov a její podoba zůstala zvěčněna v chrámech a na pamětní stéle, kterou tu ostrované postavili.

Thak Chan byl lovec z města Chichén Itzá, které založil Chac Tutul Xiu. Byl na lovu divokého kance, zvířete, jež dokáže být v návalu zuřivosti stejně nebezpečné jako Numa. Zatím však neměl štěstí.

Sotva vešel na nevelkou planinu uprostřed lesa, upoutalo jeho pozornost zlověstné vrčení. A pak se objevila hlava největší šelmy, jakou v životě spatřil. Obrovitý lev zvolna kráčel k mytíně. Thak Chan se obrátil a dal se na útěk.

Pronikavý řev, který ho provázel, v něm vyvolával smrtelnou hrůzu. V téhle štvanci neměl sebemenší naději na úspěch. V překotné snaze uniknout klopýtl a upadl. Cítil, že konec se blíží.

Otočil se, aby zůstal hrozně šelmě čelem. Nedokázal vstát. Seděl a čekal na útočníka s nastraženým oštěpem. Lev vyběhl zpoza lesní stezky, blýskaje žlutozelenými světly. Thak Chan se třásl jako osika. Šelma cenila mohutné tesáky a výhrůžně vrčela. Ale nezaútočila. Jen proběhla kolem kořisti. Vždyť šlo o nicotného tvora, který jí nemohl být důstojným soupeřem!

Thak Chan se modlil. Byl přesvědčen, že smrt je již nablízku. A pak, jako by jej bohové vyslyšeli, se stal zázrak. Ze stromu seskočil polonahý bílý obr a dopadl na hřbet dravci, pro něhož Thak Chan neměl jména. Mohutná paže objala zvíře kolem krku a nohy kolem trupu. Šelma se vzezpjala na zadní, snažíc se protivníka setřást či srazit tlapou.

Vyskakovala do výšky, házela sebou ze strany na stranu a obracela se na záda a na břicho, aby se vymanila z objetí. Leč její sok ji dál pevně svíral a volnou rukou jí bez ustání vrážel dýku do slabin. Zvíře sebou ještě několikrát škublo, pak se naposledy vztyčilo a kleslo k zemi bez známky života.

Thak Chan sledoval vytřeštěnými zraky bitku, jež se před ním odehrávala. Věřil, že je to doopravdy bůh, kdo mu přišel na pomoc. Když lev skončil, vítěz vstal, nakročil na mrtvé tělo, zvedl tvář k nebi a vydal pronikavý skřek - tak strašný, že Thak Chan strnul a zakryl si tvář dlaněmi. Poprvé od chvíle, kdy vyvstal ze dna oceánu, uslyšel ostrov Uxmal vítězný hlas opího samce, který právě zabil svého soka.

Kapitola XIII.

Thak Chan znal množství bohů, a tak se mezi nimi snažil najít i svého zachránce. Byl tu Huitz Hok, Pán hor a údolí, Che, Pán pralesa, a s nimi celá řada pozemských bohů. Byl tu Itzamna, syn Hunab Kuha, Prvního z bohů, a Hun Ahau, vládce podsvětí Metnalu, chladného a temného místa v nitru země, kde žijí duchové posmrtným životem, a také Aychuykak, bůh války, jehož do boje nosili jeho sluhové na zvláštních nosítkách. Možná že tohle je právě Che, Pán pralesa. A jako takového jej Thak Chan oslovil, děkuje mu za záchranu před divokou šelmou. Když však Che, Pán pralesa, odpověděl, domorodec nerozuměl, neboť podobný jazyk dosud nikdy neslyšel. Možná že je to jazyk samotných bohů!

Tarzan hleděl na snědého muže nevelkého vzrůstu s údivem. Ten muž hovořil neznámou řečí. Vida, že se s ním nedomluví, nakreslil hrotem šípů do měkké hlíny obrázek divočáka. Pak vložil šíp do luku a zamířil na kresbu. Thak Chan se usmál a přikývl. A pak pokynul pohybem ruky svému zachránci, aby jej následoval.

Jak kráčeli stezkou, spatřil domorodec dva orangutany, kteří se za nimi míhali ve větvích. To už bylo pro prostomyslného ostrovana příliš. Nejprve neznámá šelma, pak bůh, a nakonec tihle zarostlí tvorové! Thak Chan vložil šíp do luku. Ale než mohl na opy zamířit, Tarzan mu zbraň vytrhl a pak zavolal na orangutany, kteří k němu okamžitě slezli. Domorodec si teď byl jist, že i tato dvě stvoření jsou bohové. Ocítl se ve společnosti tří nadpřirozených bytostí. Chtěl se vrátit do Chichén Itzá a všem vypovědět, co záračného se mu onoho dne přihodilo. Pochyboval však, že by mu někdo věřil, a navíc se bál, aby nerozhněval kněží. Věděl, že nejeden z jeho soukmenovců skončil na obětním oltáři za mnohem menší prohřešek.

Musí na něco přijít! Usilovně přemýšlel, kráčeje stezkou před Tarzanem. Nakonec se rozhodl, že přece jen odvede všechny tři bohy do Chichén Itzá, aby se jeho obyvatelé na vlastní oči přesvědčili, že mluví pravdu.

Tarzan měl za to, že neznámý sleduje stopu divokého kance. Když se ocitli na kraji pralesa a otevřel se jim pohled na jakési město, byl překvapen neméně než Thak Chan v okamžiku, kdy nabyl dojmu, že je doprovázen bytostmi z jiného světa. Střed města byl vybudován na pahorku, na jehož vrcholu stála pyramida a vedle ní cosi jako chrám. Pyramida byla postavena z lávových kvádrů. Město bylo obehnané hradbou, protkanou branami. Pod opevněním se křčily doškové chatrče - nepochybně obydlí zdejší chudiny.

"Chichén Itzá," oznámil Tarzanův průvodce, ukazuje před sebe.

S přirozenou obezřelostí šelmy, kterou v něm vypěstoval život v divočině, Tarzan váhal. Neměl města rád a vždy se v nich cítil jako cizinec. Leč zvědavost byla silnější, a tak domorodce mlčky následoval.

Cestou míjeli muže i ženy, pracující na polích. Pěstovaly se tu kukuřice, fazole a brambory - výsledek prozíravosti Chac Tutul Xiua, který s sebou před čtyřmi stoletími odvezl z Yucatánu semena a oddenky.

Muži a ženy hleděli na cizince s údivem. A ještě více byli překvapeni, když Thak Chan hrdě prohlašoval, že přivádí Chea, Pána pralesa, a s ním další dva pozemské bohy. Ti však byli notně neklidní. Po několika krocích se obrátili a vyrazili zpátky do džungle. Thak Chan na ně volal, ale bezvýsledně. Viděl, jak vyskakují na strom a mizí v nenávratnu. Když došli k bráně, bojovníci, kteří tu drželi stráž, zavolali důstojníka, aby příchozí prověřil. Oním důstojníkem nebyl nikdo jiný než Xatl Din, velitel oddílu, jenž objevil trosečníky.

"Kdo jsi?" zeptal se Thak Chana. "A koho přivádíš do Chichén Itzá?"

"Jsem Thak Chan, lovec," představil se Tarzanův průvodce. "A tohle je Che, Pán pralesa. Zachránil mě před hroznou šelmou, která mě chtěla sežrat. Ti dva, kteří utekli, byli pozemští bohové. Buď je lidé z Chichén Itzá museli urazit, nebo se rozhodli, že do města vstoupí sami."

Xatl Din nikdy žádného boha neviděl, ale cítil, že tajemný cizinec, který čněl nad ostatní, má v sobě vskutku cosi nadpozemského. Přesto si nebyl jist. Viděl na pobřeží neznámé osoby. A kdo ví, není-li tenhle muž jedním z nich?

"Kdo jsi, jenž přicházíš do Chichén Itzá?" obrátil se na Tarzana. "Jsi-li opravdu Che, Pán pralesa, dokaž to, aby Cit Coh Xiu, král, a Chal Yip Xiu, jeho pobočník, mohli připravit tvé slavnostní uvítání."

"Che nerozumí našemu jazyku," upozornil Thak Chan. "Mluví toliko řečí bohů."

"Bohové rozumějí všem jazykům!" namítl drsně Xatl Din.

"Chtěl jsem říci, že se nesnížil k tomu, aby mluvil řečí smrtelných," opravil se Thak Chan. "Samozřejmě že rozumí všemu, co říkáme, ale což bohové mluví jako my?"

"Jsi nějak moudrý, lovče," zavrčel Xatl Din.

"Ti, kdo mají za přátele bohy, musí být moudří," opáčil lovec s pýchou v hlase. Cítil se teď velmi důležitý. Ještě nikdy takhle s žádným šlechticem nemluvil. Obvykle říkal jen "Ano, šlechtetný pane," nebo "Ne, šlechtetný pane."

Jeho sebejisté vystupování a ohromující zjev cizincův nakonec Xatl Dina přesvědčily, a tak jim dovolil vstoupit do města, veda je k chrámu, jenž přiléhal ke královu paláci. Všude bylo plno bojovníků, kněží a dvořanů, ověšených ozdobami z perí a nefritu. Jednomu z nich pak Xatl Din zopakoval, co vyslechl od lovce. Tarzan, obklopený ozbrojenci, pojal podezření, že ho jeho průvodce vlákal do pasti. A dostat se z ní nebude snadné!

Šlechtic vyhledal Chal Yip Xiua, nejvyššího kněze, a oznámil mu, že do města přišel někdo, kdo by mohl být samotným Cheem, Pánem pralesa.

Jako většina kněží, měl i Chal Yip Xiu o existenci bohů své mínění. Bohové byli dobří pro obecný lid. Velekněz je nepotřeboval. Sám se pokládal za jejich vtělení a jeho moc v Chichén Itzá ho v tom jen utvrzovala.

"Přiveď lovce a jeho doprovod," nařídil dvořanovi. Krátce nato byl Tarzan uveden do jeho komnaty. Spolu s ním přišel i Thak Chan, lovec, a Xatl Din, velitel vojska. Doprovod pak tvořilo několik vojáků a nižších hodnostářů.

Když Chal Yip Xiu spatřil cizince, cítil k němu respekt. A také se tak k němu choval. Sotva však Xatl Din upozornil, že Che odmítl hovořit jazykem smrtelníků, zmocnily se ho pochyby.

"Mluvil jsi o cizincích na pobřeží," řekl Xatl Dinovi. "Nemohl by tenhle muž být jedním z nich?"

"Mohl, pane," odvětil šlechtic.

"Je-li tohle bůh," pokračoval velekněz, "pak musí být bohy i všichni ostatní. Říkals ale, že jejich loď ztroskotala a oni vystoupili na břeh."

"Ano, pane," potvrdil Xatl Din.

"Pak jsou to lidé jako my," usoudil velekněz. "Protože bohové by dokázali přemoci vítr i vlny a jejich loď by nikdy neztroskotala."

"I to je pravda," souhlasil velitel.

"Takže ten muž není bůh, ale bude jejich obětí. Odveď ho."

Kapitola XIV.

Nenadálý obrat událostí vyrazil Thak Chanovi dech. Ač byl jen obyčejným lovcem, přesto se odvážil zvednout hlas proti nejvyššímu z kněží.

"Ale Nejsvětější," oslovil jej. "Měl bys vidět, jak přemohl obrovskou šelmu, která mě chtěla sežrat! Jen bůh dokáže něco takového! Kdybys tohle všechno viděl, a kdybys viděl i dva pozemské bohy, kteří ho doprovázeli, věděl bys, že to musí být Che, Pán pralesa."

"Kdo jsi?!" zahřměl velekněz.

"Jsem Thak Chan, lovec," představil se muž, neskrývaje strach.

"Drž se tedy svého lovu," varoval Chal Yip Xiu. "Nebo skončíš na obětním oltáři či na dně posvátné studnice."

Thak Chan tedy odešel. Cítil se ponížen a podveden. Také Tarzan cítil, že něco není v pořádku. Cestou přes nádvoří viděl za kolonádou zahradu a řadu staveb. Co se skrývá za nimi, nevěděl, tušil však, že městské hradby nebudou daleko a že právě tudy vede cesta na svobodu.

Rozrazil hlouček bojovníků a skočil k výstupku, na kterém seděl Chal Yip Xiu. Odstrčil velekněze a vyběhl do zahrady. Křížuje nádvoří, zamířil k městským hradbám. Válečníci jej pronásledovali dvoranou, nešetříce kletbami. Stříleli přitom z luků a praků. Syna divočiny však zasáhlo jen několik jaderných slov, a ta nezabíjejí.

Přeběhl střechu budovy a na druhé straně seskočil do ulice. Byla plná lidí, ale ti se rozutekli do všech stran, sotva se mezi nimi bílý obr objevil. Na konci ulice byla brána. Vojáci, kteří ji střežili, neměli o jeho návštěvě ponětí. A tak když se přiblížil, nebyl pro ně víc než cizinec odlišné rasy, a tedy nepřítel, který tu nemá co pohledávat. Pokusili se mu zkrátit cestu. Tarzan jednoho z nich uchopil, a rozháněje se jím jako kyjem,razil si průchod špalírem ostatních.

Konečně byl opět volný. Jak si ti lidé mohli myslet, že se ho zmocní? Náhle jej však zasáhl do hlavy jeden z kamenů, vypuštěný z praku. Zavrával a svezl se k zemi, ztrativ vědomí.

Když se znovu probudil, ležel v dřevěné kleci uprostřed místnosti, ozářené úzkým pruhem světla z jediného okna. Stěny kobky sestávaly z bohatě zdobených lávových bloků. Okno mělo čtvercový tvar o hranách asi dvě stopy a přiléhalo ke stropu. Dveře pak byly zamčeny na petlici.

Tarzan netušil, jaký osud ho čeká, ale věděl, že nebude nijak radostný. Vyzkoušel mříže svého dřevěného vězení a usmál se. Věděl, že dostat se z klece nebude problém. Horší bude vyvážnout z místnosti. Okno bylo dost široké, leč do výklenku byly vsazeny dva železné pruty. A také dveře držely velmi pevně.

Tarzan vylomil tyče, tvořící stěnu klece, a vystoupil ven. Zamířil ke dveřím a čekal, třímaje v ruce jednu ze vzpěr.

Doufal, že dříve či později se někdo objeví. Netušil, že zatímco byl v bezvědomí, uplynula noc a nastal den. Zvenku bylo slyšet hlasy. Neustále jich přibývalo a byly stále silnější. Musela tu být spousta lidí.

Náhle zazněly údery do bubnů a hlazol trub. Nakonec syn divočiny zaslechl šramot u dveří. Čekal, svíraje v ruce tyč. Dveře se otevřely a vešel bojovník, aby v příští chvíli skončil. Bezbolestně a tiše.

Tarzan překročil práh a vyhlédl ven. Přímě před ním stál velekněz, skloněn nad oltářem. Na obětišti ležela dívka. Čtyři muži v bohatě vyšíváných oblecích a čelenkách z ptačích per jí drželi za ruce a nohy. Kněz třímával v pravici

obsidiánovou dýku.

Syn divočiny přehlédli dějiště blížící se tragédie. Necítil osobní účast s obětí. Věděl, že smrt je nevyhnutelným koncem každého života. Tím, co jej rozzlobilo, byla krutost a nesmyslnost obřadu. Proto pocítil touhu jeho aktéry potrestat. Kněz stál k němu zády. Tarzan vyrazil z cely a vytrhl mu nůž z ruky. Pak zvedl modláře do výšky a mrštil jím proti ostatním. Dva muži padli k zemi, zbylé dva srazil dřevěnou tyčí. Přítomní sledovali cizince vytřeštěnými zraky, tajíce dech. Nikdo se neodvážil jej zadržet. Tarzan zvedl dívku z oltáře, vzal ji na ramena a vyskočil i s ní chrámovými dveřmi. Pamatoval si, kudy jej přivedli. Nyní se toutéž cestou vydal opačným směrem. U brány minul strážu a vyběhl ven. Viděly, jak mizí v ulici. Neodvažovaly se však za ním pustit. Teprve po chvíli se mezi budovami objevil zástup pronásledovatelů, aby ztrestal cizince za to, že znesvětil chrám a odnesl oběť. Tarzan proběhl úzkou a klikatou uličkou. Spěchal, neboť rozlíčený dav mu byl v patách.

Dívka, již nesl na zádech, nekladla odpor. Měla příliš velký strach. A pak - což ji bílý obr nevrval ze spárů smrti? Co horšího ji může potkat? Slyšela, co vyprávěl Thak Chan. Pověst o záhadném cizinci se městem rychle rozšířila. Malá Itzl Cha byla na smrt vyděšená, ale doufala, že pokud ji Che zachránil, možná ji nechá i naživu.

Křik pronásledovatelů postupně slábl. Zdálo se, že uprchlíkům se podařilo uniknout. Zanedlouho dorazili k městským hradbám. Tarzan věděl, že sám by byl nahoře v okamžiku, ale že s živým břemenem to nebude tak snadné. Podél zdi vedla ulička, široká asi patnáct stop a lemovaná řadou nestejně vysokých příbytků. Právě sem stočil Tarzan své kroky. Vyšplhal na střechu jedné z nízkých budov a odtud pak na vyšší a ještě vyšší, až se ocitl na úrovni městských hradeb. Itzl Cha, jež měla až dosud zavřené oči, je konečně otevřela. Viděla, jak ji Pán pralesa unáší po domovních střeších přímo k opevnění. Když se ocitl na kraji poslední plošiny, znovu zavřela oči, neboť tušila, že v příští chvíli oba skončí mrtvi na kamenné dlažbě.

Tarzan se odrazil a plavně přelétl na hradbu na druhé straně uličky. Pod sebou spatřil doškovou střechu jedné z chatrčí chudinské čtvrti. Spustil se na ni a odtud pak seskočil na pevnou zem, aby vzápětí vyběhl přes pole k lesu, dál nesa vyděšenou Itzl Cha na zádech.

Kapitola XV.

Život v táboře trosečníků nabyl pevného vnitřního řádu a téměř vojenské podoby, neboť velením byl pověřen plukovník Leigh. Nemaje polnici, použil lodního zvonce, jímž zvonil každé ráno v šest hodin budíček. Třikrát za den svolal ostatní k jídlu a v devět vyhlásil večerku. Strážu hlídaly ležení čtyřadvacet hodin denně a jeho chod řídily pracovní čtyři, které připravovaly dřevo a jídlo.

Byl to vskutku vzorový tábor. Každý den odtud vycházeli rybáři a lovci, aby masem zpestřili jednotvárný jídelníček, tvořený ovocem a zeleninou. Ženy měly za povinnost udržovat příbytky v čistotě a pořádku.

Tarzanovo záhadné zmizení bylo častým námětem vzrušených rozhovorů.

"Je lépe, když tu není," soudila madam Leighová. "Od chvíle, kdy jsem to strašné stvoření spatřila, jsem neměla klidu. Až teď."

"Jak můžeš něco takového říci?" divila se její neteř. "Já jsem se naopak cítila mnohem bezpečněji, když tu byl."

"Nikdy nikdo nevěděl, co si vezme do hlavy. Co kdyby si usmyslel, že někoho z nás sní!"

"Strávila jsem s ním celé dny," vmísila se Janette. "A nikdy ani v nejmenším nic takového nenaznačil. Nechoval se necivilizovaně, natož aby mě ohrožoval."

Madam Penelope jen cosi zamručela. Působnou Francouzku brala sotvakdy na vědomí. Od první chvíle si zámkla, že Janette je dívka volných mravů. A když si Penelope Leighová vzala něco do hlavy, nedokázal by to změnit ani zákon schválený parlamentem.

"Než odešel, vyráběl zbraně," připomněla Patricia. "Myslím, že se vydal na lov. Možná ho dostal lev nebo tygr."

"Dobře mu tak!" přisadila si madam Leighová. "Děsí mě pomyšlení, kolik je tu s námi divokých šelem! Je zázrak, že nás dosud nesežraly!"

"Odešel do lesa bez střelných zbraní," pravila Janette. "Slyšela jsem plukovníka, jak říká, že nechybí dokonce ani pistole. Jen pomyslete, vydat se do džungle, plné dravců, toliko s oštěpem, lukem a několika šípů!"

Madam Leighová se odmítala s touto ženou vybavovat, ale jako vždy si neodpustila poznámku.

"Je možná napůl šílený," řekla. "Ostatně jako většina divochů."

"To nevím," opáčila Janette. "Doposud jsem neměla příležitost se s nějakým šílencem seznámit."

Madam Penelope opovržlivě ohrnula nos a Patricia se odvrátila, aby zakryla smích.

Algy, kapitán Bolton a doktor Crouch byli na lovu. Zamířili hlouběji do pralesa v naději, že přinesou čerstvé maso. Postupovali chabě znatelnou stezkou. Půda tu byla vlhká, tu a tam rozrytá stopami divočáka. Právě ty vedly lovce dál a vzbuzovaly v nich optimismus.

"Ošklivé místo, zvláště pro setkání s divočákem," poznamenal doktor Crouch.

"To ano," potvrdil Algy.

"Podívejte!" zvolal náhle Bolton, krácející vpředu.

"Co je to?" zeptal se Crouch.

"Stopa lva nebo tygra," odpověděl Bolton. "Je ještě čerstvá. Musel právě přejít stezku."

Crouch a Algy prohlédli otisk v měkkém jíl.

"Tygr," usoudil první z nich. "O tom není pochyb. Viděl jsem jich příliš mnoho, abych se mýlil."

"Nebylo by nic příjemného ho tu potkat," řekl Algy. "Já..." Jeho slova přerušilo hlasité zavrčení.

"Ten ďábel je nedaleko!" dokončil Algy.

"Kde?!" lekl se Bolton.

"Tamhle vlevo," upozornil mladík.

"Měli bychom se vrátit," mínil kapitán. "Jestli zaútočí, jsme ztraceni. Jednoho z nás určitě dostane. A kdoví, jestli jen jednoho!"

"Máte pravdu," souhlasil doktor. "Nerad bych ho měl v zádech."

"Probůh!" zvolal Algy. "Už je tady!!!"

Odhodil pušku a vyběhl ke stromu. Ostatní vzápětí následovali jeho příkladu. Obrovitý bengálský tygr vyrazil z houštiny a skočil na stezku. Zastavil se, rozhlédl, a pak, spatřiv muže, jak se drápou na strom, zavrčel. Cenil tesáky a upíral žlutozelené oči do koruny. Crouch se usmál. Ostatní nechápavě zavrželi hlavami.

"Jsem rád, že nás nikdo nevidí," řekl doktor. "Byla by to zatraceně těžká rána anglické vážnosti."

"Co jiného jsme, k čertu, mohli dělat?" opáčil Bolton. "Víte stejně dobře jako já, že proti němu nemáme šanci. Dokonce ani s puškou."

"Ovšemže víme," potvrdil Algy. "Nestihli bychom ani vystřelit, dřív než zaútočil. Bylo naším velkým štěstím, že tu byly stromy, na které jsme mohli vyšplhat. Vždycky jsem měl stromy rád!"

Tygr přišel blíž, nepřestáváje vrčet. Když se ocitl pod větví, na níž se krčil Algy, nahrbil se a skočil.

"Proboha!" zvolal mladík a vyšplhal výš. "Málem mě dostal!"

Ještě několikrát se šelma pokusila vyskočit na strom, aby se poté vrátila na stezku a po několika krocích klidně ulehla do porostu.

"Jsme v pasti," povzdechl Bolton.

"Snad tu nezůstane napořád," odvětil Crouch.

Bolton zavržel hlavou. "Doufejme," řekl. "Ale tahle zvířata mají nekonečnou trpělivost. Znáám chlapíka, co musel zůstat v Bengálsku na stromě celou noc!"

"Tak dlouho snad nevydrží," lekl se Algy. "Co od nás chce? Myslí, že slezeme dolů, aby nás sežral?"

"Možná počká, až uzrajeme a spadneme," usmál se Bolton.

"Je to hrozně nepohodlné," pravil Algy po chvíli. "Už toho mám dost. Kéž bych měl svou pušku!"

"Leží přímo pod stromem," upozornil Crouch. "Proč si pro ni neslezete?"

"Mám to!" vykřikl Algy. "Dostal jsem nápad. Podívejte!"

Sundal košili, roztrhal ji na kusy, které svázal, a když byl hotov, na konci udělal smyčku. Pak slezl na nižší větev a spustil smyčku na zem, snaže se do ní zachytit hlaveň. "Dobré, ne?" zeptal se.

"Velmi dobré," potvrdil Bolton. "Tygr vaši vynalézavost jistě ocení. Vidíte, jak vás sleduje?"

"Jestli tu zatracenou pušku vytáhnu, dám mu co proto!"

"Měl jste se stát inženýrem," zasmál se Crouch.

"Matka chtěla, abych studoval na kněze," řekl Algy. "A otec mě nutil do diplomatického sboru. Obojí mě nudilo. A tak jsem místo toho raději hrál tenis."

"Ale na Wimbledon to nebylo, že?" poznamenal Crouch.

"Hotovo!" zvolal Algy. "Mám ji!"

Po dlouhém úsilí se mu podařilo zachytit smyčkou hlaveň. Zvolna zatáhl a oko se zadrhlo přímo pod hledím. Pak počal pušku zvolna sunout vzhůru. Měl ji téměř na dosah, když tygr náhle vyskočil na všechny čtyři, zařval a rozběhl se ke stromu. Sotva se vymrštil do výšky přímo proti Algymu, ten pustil smyčku a vyškřábal se do bezpečí. Ostré tesáky chňaply do prázdna.

"K čertu!" ulevil si mladík.

"Teď jste přišel i o košili," řekl Crouch.

Tygr zůstal chvíli stát a díval se vzhůru. Pak zavrčel, svěsil oháňku a vrátil se na své místo.

"Teď už věřím, že nás tu bude držet celou noc!" uzavřel Algy.

Kapitola XVI.

Krause a jeho kumpáni neurazili dva dny cesty od tábora, jak jim Tarzan uložil. Odešli sotva pár mil podél pobřeží, kde se utábořili u ústí řeky. Měli zlost a prahli po pomstě, když usedali do písku, aby se najedli. Jak Krause, tak Schmidt chtěli ostatním velet. Schmidt měl nepochybně větší šanci, neboť jeho kumpán se ho bál.

Abdulláh Abú Nadžm seděl opodál. Nenáviděl je oba. Oubanovič se snažil ostatní přesvědčit, že velitele nepotřebují. Všichni pak sdíleli jedno společné - nenávisť vůči Tarzanovi, který je vyhnal s holýma rukama beze zbraní a střeliva.

"Měli bychom se v noci vrátit a vzít si, co potřebujeme," navrhoval Rus.

"Taky mě to napadlo," řekl Schmidt. "Vy se vrátíte hned a zjistíte, jaká je situace. Můžete se schovat v džungli.

Potřebujeme vědět, kde mají pušky."

"Jděte tam sám," opáčil Oubanovič. "Nemáte mi co rozkazovat!"

"Já tu velím," hájil se Schmidt, vyskakuje na nohy. Také Oubanovič vstal. Byl to urostlý chlapík, mnohem urostlejší než Schmidt.

"Tak do toho," vyzval svého soka.

"Nemá smysl přít se mezi sebou," vmísil se Krause. "Proč nepošlete Indy?"

"Kdybych měl pušku, tenhle špinavý mužík by poslouchal jako hodiny," zavrčel Schmidt. Pak zavolal na jednoho z námoníků.

"Pojď sem, Chuldrup!" nařídil.

Ind se váhavě zvedl, cosi mumlaje pro sebe. Nenáviděl Schmidta. Ale celý život poslouchal příkazy bílých mužů a strach byl silnější než on.

"Půjdeš do druhého tábora," rozkazoval Schmidt. "Schováš se v pralese. Zjistíš, kde jsou pušky a munice!"

"Nejít," zavržel hlavou Chuldrup. "Tygr v džungli!"

"Že nepůjdeš?!" vykřikl Schmidt a srazil námovníka pěstí. "Já tě naučím!"

Ind se zvedl, rudý zlostí. Chtěl bílého muže zabít, ale příliš se bál.
"A teď zmiz, mizero!" zavřel Němec. "A nevracej se dřív, dokud neuděláš, co jsem ti přikázal!"
Chuldrup se otočil a odešel. Zanedlouho zmizel v džungli.

"Hrome!" ulevil si Algy. "Co to dělá?!"
Tygr vstal, nastražil slechy a rozhlédl se po stezce. Naklonil hlavu na stranu a naslouchal.
"Slyší někoho přicházet," soudil Bolton.
"Je pryč," dodal Crouch, když se šelma vytratila kamsi do porostu.
"Teď máme příležitost," řekl Algy.
"Není daleko," varoval Bolton. "Je někde v houští."
"Dělá z nás hlupáky," uzavřel Crouch.

Chuldrup se velmi bál. Báł se pralesa, ale ještě víc se bál Schmidta. Na okamžik se zastavil a přemýšlel. Což se vrátit, skrýt se v houští nedaleko tábora, a až nadejde čas, jít ke Schmidtovi a něco si vymyslet? Prohrábl křtici. Konečně ho něco napadlo. Půjde k Angličanům, řekne jim, co má Němec v úmyslu, a požádá je, aby ho u sebe nechali! To je ta nejlepší myšlenka, na kterou v životě přišel! A tak se obrátil a spokojeně vyrazil po stezce.

"Někdo jde," zašeptal Crouch. "Slyším ho."
Nato se objevil Chuldrup. Všichni tři muži zavolali téměř současně, aby ho varovali, bylo však již pozdě. Sotva se Ind zastavil a pohlédl vzhůru do koruny, nechápaje, oč jde, vyskočil z porostu obrovský tygr a vyrazil proti němu.
Chuldrup vykřikl a podklesl v kolenou. Šelma ho uchopila a odtáhla do houští, zatímco Angličané bezmocně přihlíželi, chvějíce se hrůzou.

"Proboha!" zvolal Algy. "To bylo hrozné!"
"Ano," potvrdil Bolton. "Ale teď máme naději. Nebude si nás všímat."
Opatrně a tiše slezli ze stromu, sebrali pušky a vydali se na zpáteční cestu. Před očima dosud měli hrůzný výjev, jehož byli svědky.

V táboře se den chýlil ke konci. Dokonce i plukovník Leigh usoudil, že už není čím ostatní zaměstnat.

"Stárnu," řekl své ženě.
"Stárneš?" opáčila Penelope. "Tos na to přišel až teď?"
Plukovník se usmál. Byl rád, že Penelope je zase sama sebou. Kdykoli pronesla něco milého, měl o ni obavy.
"Ano. Stárnu. Nenapadá mě nic, co bych svým mužům uložil za práci."
"Mně se zdá, že je tu stále co dělat," namítla Penelope. "Já se nezastavím celý den."
"Myslím, že muži zaslouží trochu volna," vmísila se Patricia. "Pracují bez ustání od chvíle, co jsme tady."
"Nic neživí nespokojenost víc než zahálka," řekl plukovník. "Ale dnes už toho opravdu bylo dost."
Hans de Groote a Janette Laonová seděli na břehu a rozmlouvali spolu.
"Život je zvláštní," pravil muž. "Ještě před několika týdny jsem se těšil na New York. Svobodný, s třemi měsíčními platy v kapse, jsem toho spoustu plánoval. A teď jsem někde uprostřed Pacifiku na ostrově, o kterém nikdy nikdo neslyšel.
A to ještě není to nejhorší!"
"A co je horší?" chtěla vědět dívka.
"Že se mi tu líbí," vysvětlil Holanďan.
"Líbí se vám tu? A proč?"
"Protože jste tu vy," přiznal.
Dívka neskřývala překvapení. "Nerozumím," odvětila. "Chcete snad říci, že..."
"Chci, Janette," přerušil ji. "Já..." zrudl ve tváři. "Proč je někdy tak těžké vyslovit, co člověk cítí..."
Vzala ho za ruku. "Nemusíte nic říkat," opáčila. "Nikdy to neříkejte."
"Proč?" nechápal de Groote.
"Víte, co jsem byla v Singapuru a Djakartě..."
"Miluji vás," nenechal ji domluvit de Groote. Janette vhrkly do očí slzy. Dávno již neplakala z jiného důvodu než zlostí a zklamáním.
"Nedovolím vám to," zašeptala.
"Máte mě také alespoň trochu ráda, Janette?" zeptal se.
"Nemohu vám to říci," odpověděla. "Nikdy vám to neřeknu."
Vzal ji za ruku a usmál se. "Už jste mi to řekla," zašeptal.
Jejich hovor byl náhle přerušen ženským hlasem. Byla to Patricia.
"Algy, kde máš košili?!" rozlehlo se pobřežím.
Lovci se právě vraceli. Všichni se shlukli kolem nich, aby vyslechli, co se přihodilo. Když muži skončili své vyprávění, plukovník si odkašlal.
"To je jasné," řekl. "S lovem v džungli je konec. Nikdo by v téhle divočině neměl naději proti tygru či lvu."
"Je to celé tvá vina, William," mínila madam Leighová. "Neměls dovolit, aby ten divoch pustil šelmu na svobodu."
"Myslím, že bylo šlechetné, co udělal," opáčil plukovník. "A nezapomeň, že to pro něho bylo stejně nebezpečné jako pro nás. Jak víme, některá z nich ho patrně dostala."
"Dobře mu tak," pravila madam Leighová. "Každý, kdo se v přítomnosti dámy chová jako on, nic jiného nezaslouží."
"Myslím, že to byl správný muž," nesouhlasil plukovník. "A nezapomeň, že nebýt jeho, jsme na tom mnohem hůře."
"Nezapomeň, tetičko, že tě zachránil," přidala se Patricia.

"Udělám vše pro to, abych na to zapoměla," odušila madam Leighová.

Kapitola XVII.

Když si Itzl Cha uvědomila, že je unášena do džungle, nechápala, proč se tak děje. V Chichén Itzá by ji čekala jistá smrt, neboť bohy nelze připravit o jejich oběť. Kdyby se vrátila, znovu by skončila na chrámovém oltáři. Ale co ji čeká tady? Nevěděla. Itzl Cha byla mladá a milovala život. Nezbyvalo než věřit, že ji Che, Pán pralesa, ušetří.

Když dorazili k lesu, učinil její únosce cosi nepochopitelného: vyskočil do větvi nejbližšího stromu. Teď dostala dívka opravdu strach. Che náhle zpomalil svůj let a zavolal. Jeho hlas nesl se ozvěnou celým pralesem. A po chvíli dívka spatřila dvě podivné postavy, jak se k nim s hlasitým výskotem blíží. Itzl Cha byla přesvědčena, že naslouchá projevům nadpřirozených bytostí a že neznámí tvorové jsou pozemští bozi, o nichž hovořil Thak Chan.

Když se oba přiblížili k jejímu únosci, ten se zastavil a počal se s nimi domlouvat zvuky, jímž nerozuměla. Shlédla dolů a spatřila nevelkou mýtinu a na ní tělo jakési hrozné šelmy. Tušila, že je to táž, před níž Che zachránil lovce Thak Chana. Přála si, aby všichni z Chichén Itzá mohli vidět to co ona. Pak by jistě uvěřili, že tohle jsou opravdoví bohové! A litovali by, jak se k Pánu pralesa chovali!

Její záhadný vysvoboditel ji dál nesl k horské pěšině. Tady ji postavil na zem a nechal jít. Mohla si ho teď dobře prohlédnout. Jak byl hezký! Opravdový bůh!

Oba pozemští bohové je doprovázeli. Dívčin počáteční strach se postupně měnil v pýchu. Kráčela snad někdy jiná dívka z Chichén Itzá po boku tří bohů?

Po chvíli došli k místu, kde stezka končila, ztrácejíc se na samém kraji hrozivého srázu. Ale Che, Pán pralesa, neváhal. Znovu si vysadil dívku na ramena a počal sestupovat dolů se stejnou lehkostí jako jeho dva společníci. Sotva mladá Indiánka pohlédla do strže, zavřela oči, zadržela dech a přitiskla se újeji ke svému zachránci, který pro ni představoval bezpečí a ochranu.

Konečně dorazili na dno soutěsky. Pán lesa zavolal cosi jako "Yud, Tantor!" a zakrátko zazněl zvuk, který Itzl Cha dosud nikdy neslyšela - bylo to sloní troubení. Tehdy nabyla dojmu, že spatřila a slyšela snad všechny záznaky světa. Ale když se z lesa vynořil obrovitý sloní býk, vykřikla a omdlela.

Netrvalo dlouho a znovu nabyla vědomí. Oči však raději neotvírala. Cítila čísi dotek. Ale co znamená onen houpavý pohyb a na čem hrubém a drsném to sedí? Se strachem otevřela oči. Vzápětí opět vykřikla a znovu je zavřela. Seděla na hřbetě toho strašného zvířete! Za ní seděl Pán pralesa, přidržuje ji rukou, aby nepadla. Pozemští bohové se zatím proháněli větvovím. To vše bylo pro malou Itzl Cha příliš. Během několika hodin prožila více hrůzy než všichni její soukmenovci za celý život!

Odpoledne se chýlilo ke konci. Lum Kip připravoval Evropanům večeři. Nedalo to mnoho práce. Stačilo usmažit pár ryb a uvařit brambory. A na přilepšenou nakrájet ovoce.

Lum Kip byl šťastný a spokojený. Rád pracoval pro cizince. Chovali se k němu uctivě a práce nebyla tak namáhavá jako sekat v lese dříví.

Obě dívky a většina mužů seděli v trávě a rozprávěli o tom, co se onoho dne událo, a zejména pak o lovecké výpravě, jež málem skončila tragédií.

Patricia vzpomínala na Tarzana. Vyprávěla svým přátelům o záhadném bílém obru a jeho pravděpodobném osudu. Plukovník se v přístřešku holil. Jeho žena seděla před chatrčí a šila. Vtom cosi upoutalo její pozornost. Pohlédla oním směrem, pak vyjekla a ztratila vědomí. Plukovník, tvář plnou mýdla, vyběhl z přístřešku.

"Proboha! Podívejte!" vykřikla Patricia. Z lesa se vynořil obrovitý slon. Na hřbetě mu seděli Tarzan a mladá dívka. Větvovím je doprovázeli dva orangutani. Nebylo divu, že madam Leighová omdlela!

Slon se po chvíli zastavil. Tarzan i s dívkou seskočili na zem a zamířili k táboru. Itzl Cha se domnívala, že tihle všichni jsou bohové. Nebála se však, neboť ani Pán pralesa, ani jeho čtyřnohý sluha jí nikdy neublížili a pozemští bohové si jí nevšíмали.

Patricia hleděla na domorodou dívku tázavým pohledem.

"Ten chlapík ví, co chce," usmál se jeden z námoníků.

Patricia jej slyšela, ale zdržela se komentáře. Tarzana přivítalo ticho, způsobené jeho nenadálým návratem. Plukovník neúnavně křísil svou choť, která konečně otevřela oči.

"Kde je ten divoch?" byla její první slova. "Musíš ho hned vyhnat z tábora, Williame, a tu malou poběhlci s ním! Vystavují se tu skoro nazí! Vypadá to, že tu indiánskou ženskou někde ukradl!"

"Bud' zticha, Penelope," neudržel se plukovník. "Nic o tom nevíš, zrovna tak jako já."

"Je na tobě, abys to zjistil," odsekla madam Leighová. "Nedovolím, aby Patricia zůstávala s takovými lidmi!"

Tarzan zamířil rovnou k plukovníkově neteři. "Chtěl jsem vás požádat, abyste se postarala o tuhle dívku," řekl.

"Já?" divila se Patricia.

"Ano, vy," opakoval Tarzan.

"Poslyšte, pane," vmísil se plukovník. "Co to všechno znamená?"

"Na jih odtud je město," začal Tarzan svůj výklad. "Velké město, kde uctívají pohanské rituály a přinášejí lidské oběti. Tahle dívka měla být utracena. Podařilo se mi ji zachránit. Nemůže se tam vrátit. Zabili by ji. A tak se o ni musíme postarat my. Pokud se toho neujme vaše neteř, věřím, že to udělá Janette."

"Samozřejmě že na ni dohlédnu," svolila Patricia.

"Dejte jí něco na sebe," dodala madam Leighová. "Tohle je příšerné!"

Tarzan se déle neudržel. "To vaše zloba, a ne její nahota by potřebovala zakrýt," pravil.

Madam Leighové sklaply čelisti. Stála tu jako přimrazená, na okamžik neschopná slova. Pak se otočila a odešla do svého příbytku.

"Rád bych věděl," vmísil se Algy, snaže se změnit téma, "jak se vám podařilo přimět toho slona, aby vás nosil na hřbetě. Není to snad jeden z divokých afrických býků?"

"Jak jste dokázal získat přízeň svých přátel?" odpověděl Tarzan otázkou. Pak se obrátil k plukovníkovi.

"Musíme se připravit na případný útok," řekl. "Ve městě je spousta vojáků. Nepochybuji, že se vydají dívku hledat. Mohli by při tom objevit náš tábor. Naštěstí neznají střelné zbraně. Když budeme ostražití, nic se nemůže stát."

"Nařídil jsem, aby se nikdo nepouštěl do džungle," informoval jej plukovník. "Kapitána Boltone, doktora Crouche a pana Wrighta dnes napadl tygr."

Kapitola XVIII.

Celých šest týdnů probíhal život v táboře trosečníků klidně a spořádaně. Během té doby naučila Patricia Itzl Cha natolik rozumět anglicky, že se mayská dívka s ostatními obstojně domluvila. Tarzan se pak od své chráněnkyně snažil pochytit něco z její mateřštiny. Tu a tam se vydal do džungle na lov. Jeho nepřítomnost v táboře zlobila jediného člověka - madam Leighovou.

"Je svéhlavý," stěžovala si manželovi. "Nařídil jsi, že nikdo sám nesmí do pralesa, ale on tě nebere na vědomí. Měl bys ho pokárat!"

"Co s tím mám dělat, drahá?" začal plukovník měkce. "Mám ho nechat zastřelit?"

"Nesnaž se vtipkovat," zachmuřila se madam. "To ti nesluší. Prostě musíš trvat na tom, aby tě poslouchal."

"A zůstat bez masa," připomněl plukovník.

"Nemám vepřové maso ráda," odsekla jeho choť. "A nelíbí se mi, co se děje v táboře. Pan de Groote se točí kolem té Francouzky a divoch obskakuje Indiánku! Podívej se na ně - pořád spolu! Dovedu si představit, co jí asi říká!"

"Snaží se naučit maysky," vysvětloval plukovník. "Tedy něco, co může být užitečné pro nás pro všechny, až budeme mít co do činění se zdejšími lidmi."

Madam Leighová cosi zamumlala. "To ho neomlouvá," pravila nahlas. "A jak jsou oblečení! Kdybych byla našla něco v lodi, ušila bych jí šaty! A on? Měl bys s tím něco udělat! Podívej! Teď se s nimi vybavuje i Patricia! Musíš tomu učinit přítrž, William! Je to nemravné!"

Plukovník William Cecil Hugh Percival Leigh vzdychl. Nevěděl kudy kam. Cítil, že jeho věčně nespokojené ženě se nikdo nezavděčí. Přece nemůže někoho, kdo vyrostl v divočině, nutit, aby nosil kalhoty! Znovu vzdychl.

Patricia zatím usedla k Tarzanovi a dívce. "Jak vám jde maysčina?" zajímala se.

"Itzl Cha říká, že si nevedu nejhůře," odvětil Tarzan.

"A sama je stále lepší v angličtině," dodala Patricia. "Už si můžeme o leccems popovídat. Řekla mi spoustu zajímavých věcí. Víte, proč ji chtěli obětovat?"

"Prostě nějakému bohu," mnil syn divočiny.

"Ano, bohu jménem Che, Pánu pralesa, aby ho usmířili za urážku, jíž se dopustil jistý muž, který za Pána pralesa označil vás. Itzl Cha si je jista, že ji nezachránil nikdo jiný než právě Che. Říká, že je to poprvé, co bůh sestoupil a ušetřil svou oběť. Nikdo na světě ji nepřesvědčí, že nejste Che. Její vlastní otec se rozhodl ji obětovat, aby se zalíbil bohům. Je to strašné, ale oni tak jednají. Rodiče často obětují své děti. A nezřídka jsou obětmi otroci a zajatci."

"Mně vyprávěla o ostrově," řekl Tarzan. "Nazývají ho Uxmál podle města v Yucatánu, odkud její lidé odešli před mnoha staletími."

"Jsou to tedy opravdu Mayové," potvrdila Patricia.

"To je velmi zajímavé," vmísil se doktor Crouch, který je již delší dobu poslouchal. "Z toho, co jste nám řekl, a z toho, co vyprávělo to děvče, se zdá, že si zachovali náboženství a kulturu téměř netknuté. Byl by to pravý ráj pro antropology a archeology! Pokud s nimi navážeme přátelské vztahy, dokážeme možná jednou rozluštit tajemství hieroglyfů, stél a chrámů ve Střední a Jižní Americe."

"Jestli tu zůstaneme do smrti," připomněla Patricia, "nebude tohle všechno světu nic platné."

"Nevěřím, že se odtud nedostaneme," namítl doktor. "Mimochodem, Tarzane, je město, které jste navštívil, na ostrově jedině?"

"Nemyslím," soudil syn divočiny. "Mayové nejsou jedinými zdejšími obyvateli. Na severní straně ostrova je osada, kde, jak říká Itzl Cha, žijí zlí lidé. Dějiny ostrova praví, že ti, kdo přežili katastrofu lodi, uzavírali sňatky s původními obyvateli, a jsou to právě jejich potomci, kdo v tomhle sídlišti žijí. S původními osídlenci ve střední části ostrova se však nepřáteli."

"Chcete říci, že tu existovali původní obyvatelé?!" otázal se doktor Crouch.

"Ano. My táboříme v jihozápadním cípu jejich území. Nikdy jsem nebyl tak daleko, abych někoho z nich viděl, ale Itzl Cha říká, že jsou to kanibalové."

"Osud nám vybral vsutku skvělé místo," poznamenala Patricia. "A aby bylo ještě útulnější, pustil jste do něho několik lvů a tygrů."

"Alespoň nezemřeme nudou," usmála se Janette Laonová.

Plukovník, Algy a Bolton se procházeli táborem. Po chvíli se k nim přidal i de Groote.

"Bylo za mnou několik mužů," oznámil Holand'an. "A ptali se, zda by nešlo z trosk Saigonu postavit novou loď, se kterou bychom se odtud dostali. Říkají, že raději podstoupí riziko smrti, než aby tu zůstali navěky."

"To jim nelze vyčítat," pokýval hlavou plukovník. "Co o tom soudíte vy, Boltone?"

"Mohli bychom to zkusit," připustil kapitán.

"Budou mít co na práci," dodal plukovník, "a když budou něco dělat, nebudou mít čas reptat."

"Kde ale chtějí loď stavět?" uvažoval nahlas Bolton. "Jistě ne na útesu. A zde na břehu je to také k ničemu, protože moře v laguně je příliš mělké, než aby se po něm dalo plout."

"V zátoce asi míli severně odtud je moře dost hluboké. A žádné útesy."

"Než odtáhnou vrak Saigonu míli podél pobřeží, budou tak vyčerpaní, že nebudou mít sílu stavět loď," soudil Algy.

"Nebo tak staří," dodala Patricia.

"Kdo by navrhl konstrukci lodi?" zeptal se plukovník.

"Také na to se mě ptali," odpověděl de Groote. "Můj otec je lodní architekt. Než jsem vyplul na moře, pracoval jsem v jeho dílnách."

"To nezní špatně," řekl Crouch. "Myslíte, že dokážete postavit tak velké plavidlo, aby nás uneslo všechny?"

"To bude záležet na tom, kolik toho zachráníme ze Saigonu," vysvětlil Nizozemec. "Ještě jedna bouře, a nezbude z něj nic."

Algy ukázal k lesu. "Tady je dřeva dost," pravil, "pokud Saigon zklame."

Kapitola XIX.

Když uplynuly dva dny a Chuldrup se nevracel, Schmidt vyslal do pralesa dalšího Inda, aby se vydal do Tarzanova tábora a zjistil to, co se nepodařilo zjistit jeho předchůdci.

Indové měli své vlastní ležení nedaleko tábora bílých mužů. Několik dní byli čímsi zaneprázdněni a ničemu jinému nevěnovali pozornost. Ani druhý muž, kterého Schmidt vyslal na zvědy, se nevrátil. Němec byl běsný zlostí a třetího dne rozhodl, že tentokrát vyšle dva muže. Stáli před ním se zachmuřenými tvářemi a poslouchali. Když skončil s proslovem, obrátili se a zamířili ke svým soukmenovcům. Schmidt je pozorně sledoval. Viděl, jak se sesedají a o něčem se radí. Čekal, že vyrazí na cestu, leč nestalo se. A tak se vydal za nimi, nešetře kletbami.

"Já je naučím!" mumlal. "Ukáži jim, kdo je tady pánem! Zatracení hnědí mizerové!"

Sotva se přiblížil, několik Indů mu zastoupilo cestu. Byli ozbrojeni luky, šípy a kopími. Právě jejich výrobou se zabývali oněch několik dní.

Schmidt se zastavil. Jeden z Indů učinil krok vpřed.

"Co chcete?" zeptal se.

Schmidt váhal. Indů bylo mnoho. Tvářili se zarputile a navíc měli zbraně.

"Neměli dva z vás odejít, aby zjistili, kde jsou pušky a střelivo?"

"Ne," pravil mluvčí Indů. "Když to chcete vědět, jděte sám. Vaše rozkazy už plnit nebudeme. Odejděte!"

"To je vzpoura!!!" rozlítil se Schmidt.

"Odejděte!" opakoval Ind a vložil šíp do luku. Schmidt se obrátil a zamířil zpátky.

"Co se děje?" nechápal Krause, sotva jeho kumpán vkročil do tábora.

"Ti mizerové se vzbouřili," vysvětloval Schmidt. "Jsou do jednoho ozbrojeni. Vyrobili si luky, šípy a oštěpy."

"Vzpoura chudých!" zvolal Oubanovič. "Přidám se k nim a povedu je! To je úžasné! Světová revoluce dorazila až sem!"

"Držte hubu!" okřikl jej Schmidt. "Jdete mi na nervy."

"Jen počkejte, až sjednotím své nevolníky," pokračoval Rus. "Pak budete zpívat jinou písničku! To bude samé ,pane Oubanovič sem, pane Oubanovič tam'. A teď půjdu za těmi neohroženými hrdiny, kteří povstali, aby rozbili své okovy!"

Na ta slova vyrazil k táboru Indů.

"Přátelé!" volal už z dálky. "Přicházím, abych vás vedl k slavným vítězstvím! Vtrhneme do tábora vašich pánů, rozprášíme je a odebereme jim zbraně i zásoby."

Patnáct párů očí jej sledovalo jako u vytržení. Pak jeden z mužů přerušil ticho.

"Odejděte," řekl.

"Ale přátelé," namítl Rus. "Jsem s vámi. Spolu dobudeme slavných..."

"Odejděte!" opakoval Ind.

Oubanovič váhal. Několik mužů vykročilo přímo k němu. Tehdy se obrátil a spěchal za svými kumpány.

"Nuže?" uvítal jej Schmidt. "Revoluce se nekoná?"

"Jsou to zabeďněnci," opáčil Rus.

Tu noc museli strávit u ohně, který je měl chránit před divokými šelmami. A také museli sami nanosít dříví a držet stráž.

"Nuže, soudruhu," ušklíbl se Schmidt, nevynechávaje jedinou příležitost, aby Oubanoviče nepopíchl, "jak se vám teď líbí revoluce, když jste se ocitl na druhé straně barikády?"

Indové, kteří teď byli sami sobě pány, odešli spát a nechali svůj oheň vyhasnout. V sousedním táboře se právě chystal na hlídku Abdulláh Abú Nadžm. Znenadání zaslechl hlasité zavrčení a vzápětí zoufalý výkřik. Zbylí tři muži byli v okamžiku na nohou.

"Co je to?" zeptal se Schmidt.

"El-adrea," odpověděl Arab.

"Kdo je el-adrea?" nechápal Oubanovič.

"Lev," vysvětlil Krause. "Zaútočil na Indy."

Výkřiky nešťastné oběti zněly do nočního ticha, postupně však slábly, jak lev táhl nešťastníka do džungle. Nakonec volání ustalo, vystřídáno mručením a skřípotem mocných čelistí, zarývajících se do masa.

Krause přiložil do ohně.

"Ten zatracený divoch," ulevil si na Tarzanovu adresu. "Vypustil všechna zvířata."

"Dobře nám tak," odvětil Schmidt. "Neměli jsme ho chytat a zavírat do klece!"

"Byl to Abdulláhův nápad," ohradil se Krause. "Nikdy by mě něco takového nenapadlo."

Té noci nezamhouřili oka. Slyšeli lva až do rozbřesku, a sotva se rozednilo, viděli, jak se zvedá od úlovku a schází k řídce, aby se napil. A pak zmizel v pralesi.

"Přes den bude odpočívat," mnil Arab. "Ale vrátí se, aby se znovu nasytil."

Ledva to dořekl, ozval se z pralesa křik a kolem se mihly dva stíny. To hyeny ucítily maso a vrhly se na zbytky po

nešťastném Indovi.

Indové ani příští noci nerozdělali oheň. A jednoho z nich potkal týž osud jako jeho předchůdce.

"Hlupáci," poznamenal Krause. "Lev si teď na úlovek zvykl a nikdo před ním není v bezpečí."

"Oni věří na osud," vmísil se Schmidt. "Co je předurčeno, stane se, a tak proti tomu nic nedělají."

"Já ale na osud nevěřím," řekl Krause. "Půjdu spát na strom." A celý den strávil budováním posedu mezi větvemi.

Ostatní následovali jeho příkladu. A když pak i Indové učinili totéž, lev v noci našel toliko prázdné tábořiště.

"Už mám všeho dost," svěřil se Krause. "Vrátím se a najdu Tarzana. Slíbím mu cokoli, když mě nechá ve svém táboře."

"Jak se tam ale dostat?" namítl Schmidt. "Nepůjdu přes prales ani za milión marek!"

"Nemám v úmyslu jít přes prales," vysvětloval Krause. "Chci jít podél pobřeží. A když bude nejhůř, skočím třeba do moře."

"Myslím, že el-adrea k nám bude laskavější než Tarzan," soudil Abdulláh.

"Nikdy jsem mu nic neudělal," ohradil se Oubanovič. "Nechá mě na pokoji."

"Možná se bojí té vaší revoluce," nadhodil Schmidt.

Nakonec se rozhodli cestu podstoupit. Časně ráno příštího dne se po pobřeží vydali k táboru trosečníků.

Kapitola XX.

Chand sledoval Krauseho a jeho tři kumpány, jak se dávají na cestu.

"Odcházejí do druhého tábora," upozornil své druhy. "Pojďme, půjdeme také." A v příští chvíli vyrazili stejným směrem.

V táboře trosečníků Tarzan právě snídal. Vstal časně, neboť ho čekal rušný den. S ním byl vzhůru toliko Lum Kip, připravující ostatním jídlo. Zanedlouho se probudila Patricia, vyšla z příbytku a usedla k Tarzanovi.

"Dnes jste vstal hodně brzy," řekla.

"Vždy vstávám dříve než ostatní," odpověděl syn divočiny. "Ale dnes k tomu mám zvláštní důvod. Chci vyrazit co nejdříve."

"Co máte v plánu?" zajímalo dívku.

"Půjdu se podívat kolem. Chtěl bych vědět, co je na druhé straně ostrova."

Patricii se rozzářily oči dychtivostí. "Směla bych s vámi?" zeptala se. "Šla bych moc ráda."

Ze svého přístřešku ji sledovala Itzl Cha. Mračila se a svírala pěsti.

"Nezvládla byste to, Patricie," řekl Tarzan. "Alespoň ne tudy, kudy půjdu."

"Prochodila jsem křížem krážem indický prales," bránila se dívka.

"Ne," trval na svém Tarzan. "Putovat v těchto končinách po zemi je příliš nebezpečné. Jistě víte, že tu jsou šelmy."

"Je-li to nebezpečné, neměl byste chodit ani vy," namítl Patricia. "Máte jen luk a šípy. Nechte mě jít s vámi. Mám pušku. Jsem dobrý střelec. V Indii jsem skolila tygra."

Tarzan vstal. Také Patricia vyskočila a vzala jej za ruku.

"Nechodte, prosím," řekla. "Bojím se o vás."

Jen se usmál, otočil se a vykročil do džungle. Patricia se za ním dívala. Viděla, jak se vyhoupl na strom a zmizel.

Svrážtila obočí a odebrala se do svého příbytku.

"Já mu ukáži," šeptala si. Po chvíli vyšla s puškou. Itzl Cha ji nespustila z očí. Viděla, jak míří týmž směrem, kterým se ubíral Tarzan. Skousla rty. Do očí jí vhrkly slzy. Byly to slzy lítosti a hněvu. Lum Kip, skloněný nad ohništěm, si počal pobrukovat jakousi melodii.

Chal Yip Xiu, nejvyšší kněz, byl bez sebe zlostí. Hněval se na neznámého muže, který překazil obětní obřad.

"Chrást byl znesvěcen," vrčel. "A bohové se budou zlobit!"

"Možná ne," namítl Cit Coh Xiu, král. "Možná to byl opravdu Che, Pán pralesa."

Velekněz přeměřil panovníka ostrým pohledem.

"Byl to jeden z cizinců, které Xatł Din viděl na pobřeží. Pokud nechceš rozhněvat bohy, měl bys vyslat bojovníky, aby přivedli Itzl Cha zpět. Určitě bude v táboře trosečníků."

"Asi máš pravdu," připustil král. "Udělám to."

Poslal pro Xatł Dina a nařídil mu, aby vzal s sebou stovku válečníků, vydal se do tábora cizinců a přivedl uprchlíci.

"S tolika muži bys je měl pobít a dívku přivést," řekl.

Tibbet a s ním několik námořníků veslovali k útesu, aby pokračovali ve svážení dřeva ze Saigonu. Zbylí trosečníci se zatím chystali ke snídani.

Itzl Cha seděla mlčky. Snědla toho jen málo. Ztratila chuť k jídlu. Janette Laonová usedla vedle de Grooteho. Madam Leighová si neodpustila přísný pohled a obvyklou poznámku.

"Už je Patricia vzhůru, Janette?" zeptal se plukovník.

"Ano," řekla Janette, rozhlížejíc se kolem. "Cožpak není tady? Právě vycházela ven, když jsem se probudila."

"Kde, proboha, může být?" zlobila se madam Leighová.

"Jistě nebude daleko," chlácholil ji plukovník. Když však svou neteř zavolal, nedostalo se mu odpovědi. Bylo vidět, že je neklidný.

"A ten divoch je také pryč!" zvolala madam Leighová. "Věděla jsem, že dříve či později se stane něco hrozného, Williame, pokud dovolíš tomu člověku, aby s námi zůstal!"

"Co se stalo, Penelope?" zeptal se plukovník.

"Unesl ji. To se stalo," odpověděla madam.

Lum Kip, kladoucí právě na stůl mísu rýže, zaslechl, o čem je řeč.

"Tarzan a žena odešli," ukázal do džungle.

"Možná ho unesla," usmál se Algy.

"Nechte si své vtipy, Algernone," pokárala jej madam Leighová. "Je jasné, že ten divoch ji odvedl do pralesa."

"Dlouho spolu mluvili," upozornila Itzl Cha smutně. "Neodešli spolu. Setkají se v džungli."

"Jak můžeš zůstat nečinně sedět a připustit, aby tohle indiánské děvče tvrdilo, že tvá neteř si smlouvala schůzku v pralese s tím hrozným člověkem?"

"Je-li Pat v džungli, pak se budu modlit, aby byl Tarzan s ní," opáčil plukovník.

Pat kráčela podél řeky, která tekla k severovýchodu a záhy se stáčela na jihovýchod. Nezměnila směr, nemajíc tušení, že Tarzan se ubírá po větvích stromů na jih ke druhému konci ostrova. Cesta byla stále strmější a bystřina divočejší. Jako o překot valila se strží dolů k moři. Pat si uvědomila, jak byla tvrdohlavá, ale protože byla prostě taková, rozhodla se, že vyšplhá do hor a rozhlédne se po ostrově. Bylo to namáhavé. Navíc stromy zakrývaly jakýkoli výhled. Dívka však neumdlěla. Konečně dorazila ke skalní terase na hřebeni hory. Udýchaná usedla, aby si odpočinula.

"Myslím, že by se muži měli po Patricii podívat," soudila madam Leighová.

"Já půjdu," nabídl se Algy. "Ale nevím, kde ji hledat."

"Někdo se blíží podél pobřeží," upozornil doktor Crouch.

"Jsou to Krause a Schmidt," řekl Bolton. "A s nimi Oubanovič a ten Arab."

Jako na povel tasili muži pistole a v tichosti čekali, až se ti čtyři přiblíží. Také stolovníci vstali.

První dorazil Krause.

"Přicházíme vás požádat, zda byste nám nedovolili postavit tábor nedaleko vašeho," řekl na úvod. "Nemáme zbraně. Nemůžeme se bránit proti šelmám. Dva z našich mužů odešli do pralesa a víc se nevrátili. Dva další odnesl lev. Máte přece srdce, plukovníku! Jistě nás nenecháte na holičkách! Vezmete-li nás zpátky, slibujeme, že nebudeme dělat žádné potíže."

"Obávám se, že potíže nastanou, až se vrátí Tarzan a najde vás tady," opáčil plukovník.

"Měl bys jim dovolit, aby zůstali, Williame," soudila madam Leighová. "Ty jsi velitel, ne Tarzan."

"Opravdu by bylo nelidské poslat je pryč," přisadil doktor Crouch.

"Byli snad oni vůči nám lidští?" namítla Janette s hořkostí v hlase.

"Mladá dámo," vybuchla madam Leighová. "Měla byste se držet stranou. Nemáte do toho co mluvit. Plukovník rozhodne."

Janette zavrtěla hlavou a mrkla na de Grooteho. Penelope si toho všimla a vybuchla podruhé.

"Jste nenapravitelná," řekla. "Vy, divoch jménem Tarzan a ta malá Indiánka jste nikdy neměli mít právo vkročit do našeho tábora!"

"Jestli dovolíš, Penelope," přerušil ji plukovník, "dokáži tu věc zvládnout bez tvé nápovědy."

"Neříkám přece nic jiného," nedala se madam, "než že je tu musíš nechat."

"Dejme tomu, že je tu necháme, než se vrátí Tarzan. Pak si o tom promluvíme. Jsou to především jeho nepřátelé."

"Jsou to nepřátelé nás všech," upřesnila Janette.

"Můžete zůstat," svolil plukovník. "Alespoň do té doby, než přijde Tarzan. A hleďte se chovat, jak náleží."

"Samozřejmě, plukovníku," ujistil jej Krause.

Z místa, kam usedla, viděla Patricia na moře, ale nikoli kolem ostrova. A tak, sotva si odpočinula, pokračovala v cestě. Bylo tu krásně. Ke stromům se v pestrobarevných trsech upínaly orchideje. Rostl tu zázvor a ibišek. Z větve na větev přelétali ptáci se žlutavým peřím. Všude vládl klid a mír, jenž působil jako balzám na dívčiny nervy a nadobro ji zbavil strachu. Byla ráda, že našla tento tichý kout, a rozhodla se, že se sem brzy vrátí. Náhle se z porostu vynořil obrovský tygr a změřil ji pohledem. Neklidně kmital oháňkou a cenil mohutné tesáky. Patricia se v duchu pokřížovala, pak sňala z ramene pušku a dvakrát za sebou rychle vystřelila.

Kapitola XXI.

"Nelíbí se mi, že ti muži tu budou s námi," řekla Janette. "Bojím se jich. A nejvíc Krauseho."

"Dám na ně pozor," slíbil de Groote. "Dejte mi vědět, jakmile se o něco pokusí."

"Podívejte!" zvolala náhle dívka, ukazujíc k pobřeží. "Také Indové se vrací! Když je vidím, naskakuje mi husí kůže!"

Ledva to dořekla, zazněly z nitra ostrova dva výstřely.

"To musí být Patricia!" lekl se plukovník. "Má asi potíže!"

"Možná musela toho divocha zastřelit," pravila madam Leighová s nadějí v hlase.

Plukovník vběhl do svého příbytku pro pušku a pak se vydal do džungle, drže se směru, odkud vyšly rány. Za ním kráčeli de Groote, Algy, Crouch a Bolton. Sotva poslední z nich zmizel v porostu, Schmidt se obrátil ke Krausemu a usmál se.

"Co je?" zeptal se Krause.

"Chtěli jsme zjistit, kde mají pušky a střelivo," připomněl Schmidt. "Myslím, že nadešla naše chvíle."

"Co to děláte?!" vykřikla madam Leighová. "Neopovažujte se vkročit do našich příbytků!"

Janette se rozběhla ke své chatrči pro pistoli, leč Schmidt jí vstoupil do cesty a strhl ji zpět.

"Žádné hlouposti," zavrčel.

Jeho kumpáni zatím snesli na jedno místo pušky a střelivo a pak přinutili Indy, aby je naložili na záda.

"Dobrý náklad," děl Schmidt. "Myslím, že teď už máme všechno, co jsme chtěli."

"Možná vy, ale já ne," opáčil jeho protějšek. Nato zamířil k Janette. "Pojď sem, zlato," oslovil ji důvěrně. "Budeme

pokračovat tam, kde jsme přestali!"

"Nikdy!" vykřikla dívka, odvracejíc se.

Krause ji chytil za ruku. "Ale ano," řekl. "Pokud víš, co je pro tebe dobré, nebudeš se vzpouzet!"

Dívka se snažila vyprostit, ale Krause ji udeřil do tváře.

"Proboha, jděte s ním," vyzvala Janette madam Leighová. "Nedělejte scény! Nemám to ráda. Byla jste na palubě s nimi! K nám jste nikdy nepatřila!"

Zpola omráčena, vzdala se Janette dalšího odporu a nechala se odvléci. Plukovníkova žena viděla, jak muži scházejí k pobřeží a vracejí se, odkud přišli.

"William se o vaši krádeži doví, ničemové!" volala za nimi.

Xatl Din a s ním stovka bojovníků procházeli pralesem, rozptýleni v půlkruhu, aby neminuli jedinou stopu. Náhle zaslechli dva ostré zvuky, vycházející odkudsi zpředu. Nikdo z nich dosud neslyšel výstřel z pušky. Proto neměli nejmenší tušení, o čem jde. Tiše se plížili stezkou, jsoouce neustále ve střehu.

Sotva dorazili na otevřenou pláň, Xatl Din, který krácel v čele, se zastavil a strnul, jako by spatřil zázrak. V trávě tu ležela obrovitá pruhovaná šelma, jakou viděl poprvé v životě. Byla mrtvá. Nad ní stála lidská postava a v ruce držela podivnou blýskavou věc. Nebyl to ani luk, ani oštěp.

Tou postavou byla žena. Xatl Dina hned napadlo, že zvuk, který jej tak vyděsil, vydala právě ona záhadná věc, již dívka třímala v dlani. A že to byla tato žena, kdo zabil neznámou šelmu. Jestliže dokáže něco takového, bude pro ni hračkou zabít i člověka! Proto jí nevyšel vstříc, nýbrž odvedl své muže do lesa, aby se s nimi poradil, co dál. Nakonec se rozhodli neznámou obelstít. A tak zatímco Xatl Din tloukl svým mečem do stromu, aby přilákal ženinu pozornost, dva z jeho druhů se k ní tiše plížili zezadu.

Patricia stála na místě, upírajíc zrak před sebe. Náhle ji kdosi napadl a vyrazil jí pušku z ruky. Vzápětí se ocitla uprostřed hloučku bojovníků s pérovními členkami a bohatě vyšíványými bederními rouškami.

Dívka je poznala okamžitě. Nejen z toho, co vyprávěli Tarzan a Itzl Cha, ale také z toho, co kdysi četla o staré mayské civilizaci. Zнала jejich zvyky, náboženství a kulturu stejně dobře jako renomovaní historici a archeologové. Zdálo se jí, jako by se vrátila o několik století zpět, do doby, do níž tito snědí lidé patřili. Věděla, jak zacházejí se zajatci. A věděla také, že její jedinou naději jsou její přátelé.

"Co se mnou uděláte?" zeptala se v řeči Mayů, které ji naučila Itzl Cha.

"Král rozhodne," odušil Xatl Din. "Pošlu tě zpět do Chichén Itzá do jeho paláce." A pak nařídil čtyřem bojovníkům, aby splnili jeho rozkaz.

Zatímco dívku odváděli, Xatl Din a jeho družina pokračovali v cestě k táboru trosečníků. Šlechtic byl se sebou spokojen. I kdyby se mu nepodařilo přivést Itzl Cha, měl za ni náhradu. Nepochybně bude pochválen jak králem, tak nejvyšším z kněží!

Plukovník Leigh a jeho přátelé se - více dílem náhody než úmyslu - ubírali toutéž stezkou, kudy odešla Patricia.

Vyšplhali na skalní převis, a ač notně vyčerpáni, pokračovali v cestě. Přitom zcela zapomněli na opatrnost. A tak byli nemile zaskočeni, když jim do cesty vstoupila horda válečníků s pérovními členkami ve vlasech.

S divokým pokřikem chopili se útočníci praků.

Střílejte jim nad hlavy!" pokynul plukovník. Ryk palby Maye na okamžik zastavil. Ale sotva Xatl Din zjistil, že onen zvuk nezabíjí, dal povel k novému útoku.

"Tentokrát mřte na ně," změnil plukovník rozhodnutí. "Musíme je zastavit dřív než se k nám dostanou se svými meči!"

Štěklý výstřely a čtyři válečníci padli. Ostatní chtěli utéci, ale Xatl Din je hnál kupředu. Marně. Měli z podivných holí, které hlučí a zabíjejí, strach. A tak se jako jeden muž nakonec otočili a dali se na útěk, vlekouce s sebou své mrtvé. Rozptýlili se po pralese, aby nepřátele zmátli. Ti také skutečně ztratili směr. A když dorazili ke srázu, domnívali se, že překročili horu a ocitli se na protilehlém svahu.

Asi po hodině strastiplné pouti hustými houštinami došli náhle na konec pralesa. Překvapeně zírali jeden na druhého, neboť přímo před nimi se otevřelo pobřeží a na něm jejich vlastní tábor.

"To není možné!" žasl plukovník.

Když dorazili k ležení, Tibet jim vyšel vstříc, ve tváři nešťastný výraz.

"Špatné zprávy, Tibbete?" zeptal se plukovník.

"Bohužel ano, plukovníku," odpověděl Tibet. "Když jsme se vrátili ze Saigonu s nákladem, zjistili jsme, že Schmidt a jeho kumpáni ukradli zbraně, střelivo a také část zásob."

"Ničemové!!!" zvolal starý muž.

"Ale to není to nejhorší," pokračoval Tibet. "Odvedli s sebou slečnu Laonovou."

De Groote zesinal. Byl zničen a rozzloben zároveň.

"Kam šli, Tibbete?" otázal se.

"Zpátky podél pobřeží," odvětil Tibet. "Zřejmě do svého tábora."

De Groote se chystal odejít.

"Počkejte," zarazil ho plukovník. "Kam jdete?"

"Za nimi," zněla odpověď.

"Jsou dobře vyzbrojeni," připomněl plukovník. "Sám nic nezmůžete. A nemám dost mužů, abych je poslal s vámi. Nemůžeme všichni odejít a nechat tu mou ženu samotnou. Co kdyby ti pomalovaní d'áblové napadli tábor?"

"Půjdu," trval na svém de Groote.

"Jdu s vámi," přidal se Tibet. S ním se přihlásili ještě dva námořníci z Mořské víly.

"Hodně štěstí," řekl plukovník. "Ale, proboha, buďte opatrní. Držte se džungle a střílejte z úkrytu!"

"Ano," kývl Holandřan. A pak společně se třemi dobrovolníky vyrazil k pobřeží.

Kapitola XXII.

Jakmile Tarzan zaslechl z dále výstřely, změnil plán. Veden ozvěnou, zvolil však nesprávný směr. Navíc byl přesvědčen, že pokud se střílelo, muselo to být buď v jeho, nebo Schmidtově táboře. A protože byl Schmidtovu ležení blíže, rozhodl se vydat nejprve tam.

Když dorazil na kraj lesa, zvýšil obezřetnost. Po chvíli spatřil muže, jak se odkudsi vrací. Byli po zuby ozbrojeni. A pak uviděl Janette Laonovou, kterou vedli s sebou, a také Indy, obtěžkané nákladem. Hned věděl, co se stalo. Jen netušil, jak se události vyvíjely. Předpokládal, že ke střelbě, již slyšel, došlo při střetu Schmidtových lidí s jeho přáteli. Možná že někteří již nežijí! Co je s Patricií? A malou Itzl Cha? Jen osud Penelope Leighové jej v tu chvíli ponechával chladným...

Plukovník měl dilema. V táboře teď zůstali jen čtyři ozbrojení muži, což sotva stačilo k jeho obraně. Sám pak nemohl odejít a nechat Penelopu samotnou. Už tak věděl, že v tomhle složení by nedokázali odolat útoku Schmidtových lidí či Mayů.

Zatímco si lámal hlavu, jak situaci vyřešit, vedli Mayové Patricii do trůnního sálu královského paláce. Když dorazili na místo, velitel eskorty oslovil panovníka.

"Vznešený Xatl Din nařídil přivést tuto zajatkyňi. Sám se svými bojovníky pak pokračoval v tažení na tábor cizinců.

Zřejmě došlo k boji. Slyšeli jsme podivný hřmot, vycházející z holí, jimiž bílí muži zabíjejí. Jak boj dopadl, nevíme."

Král pokýval hlavou.

"Xatl Din jednal správně," řekl.

"Jednal, jak mohl nejlépe," dodal velekněz. "Žena usmíří bohy!"

Král si zajatkyňi zálibně prohlížel. Líbila se mu. Byla to první běloška, kterou kdy spatřil. Co když ji bohové odmítnou? Ač se to neodvážil vyslovit nahlas, najednou se mu zdálo, že je příliš krásná pro kteréhokoli boha.

"Myslím," pronesl, "že si ji na čas ponechám."

Velekněz neskrýval překvapení. Nečekal, že se král něčeho takového odváží, byť jej v minulosti podobným způsobem nejednou připravil o oběť.

"Je určena bohům," upozornil. "A ti se budou hněvat, nechá-li si ji král pro sebe!"

"Nemyslím, že by ji bohové chtěli," oponoval král.

Patricia bedlivě poslouchala. Pochopila, oč jde.

"Bůh si mě již vybral," řekla, "a rozzlobí se, pokud mi ublížíte!"

Panovník se zarazil. "Mluví jazykem Mayů!" zvolal.

"Ale ne jako Mayové," poznamenal kněz.

"Bohové mluví svou vlastní řečí," pokračovala Patricia. "Jen zřídka užívají jazyka smrtelníků!"

"Znamená to, že jsi bohyně?" divil se král.

"Jsem družka boha Che, Pána pralesa," neváhala dívka. "Zlobí se na vás za to, jak jste se k němu chovali, když přišel do vašeho města. Jste-li moudří, pošlete mě k němu zpátky. Ne-li, zničí vás!"

Král se poškrábal v zátylku a vrhl po veleknězi tázavým pohledem.

"Nuže," řekl. "Ty bys měl o bozích vědět všechno. Byl to opravdu Che, kdo přišel do našeho města? Byl to bůh, koho jsi nechal zavřít do klece? A byl to bůh, kdo odnesl oběť?"

"Ne," zavrčel velekněz. "Byl to pouhý smrtelník!"

"Nesmíme se unáhlit," varoval Čit Coh Xiu. "Zatím si dívku ponechám. Odved' ji do Chrámu panen a hled', ať je o ni dobře postaráno!"

Na ta slova povolal velekněz dva nižší hodnostáře a vyzval je, aby odvedli zajatkyňi tam, kam král poručil.

Patricia cítila, že velekněz jí nevěří, rozhodně však upoutala vládce a získala čas, který by mohl postačit Tarzanovi a ostatním k jejímu vysvobození. Když ji vedli z paláce, dívala se kolem sebe. Přímě před ní se tyčila mohutná pyramida z lávových kvádrů. Vystoupali po strmém schodišti až na samý vrchol, kde stál chrám, vytesaný z téhož materiálu. Byl to Chrám panen. Tady ji zavedli k nejvyšší kněžce. S ní tu přebývalo asi padesát dívek, většinou ze vznešených rodin. Bylo ctí zde sloužit, jakkoli dívky pouze zažihaly svíce a zametaly podlahu. Když se rozhodly, mohly odejít a vdát se. Vždy byly vyhledávány bojovníky a šlechtici.

Patricia stála na široké plošině a shlížela dolů na město. Viděla paláce a chrámy, ale také nuzné chatrče pod pyšnými hradbami a pole, přiléhající k lesu. Jako by se ocitla na starobylém Yucatánu před mnoha sty lety...

Vyhližeje z houštiny, Tarzan si uvědomil, že by nemělo smyslu pouštět se do boje s po zuby ozbrojenými muži. Sám neměl víc než luk. Zároveň však věděl, že jistě najde způsob, jak dívku odvést, aniž by přitom musel nasazovat život. Čekal, až muži přijdou blíž a složí břemena. Pak nasadil do luku šíp, napjal tětívu a zamířil. Vzduchem to zasvištělo a Krause s hrotem v srdci padl tváří do porostu. Ostatní se zmateně rozhlíželi kolem.

"Co se stalo?" nechápal Oubanovič. "Co je to s Krausem?"

"Je po něm," řekl Schmidt. "Někdo ho zastřelil šípem."

"Byl to opičí muž," ujišťoval Abdulláh. "Kdo jiný by něco takového dokázal?"

"Kde je?" chtěl vědět Schmidt.

"Tady jsem," ozvalo se z houští. "A šípů mám dost. Janette, pojďte sem! Jestli se vás někdo pokusí zastavit, skončí jako Krause!"

Janette okamžitě vyrazila k lesu. Nikdo se ji nepokusil zadržet.

"Ten zatracený divoch!" vykřikl Schmidt. A pak spustil hotový přívál kleteb. "Dostanu ho! Dostanu ho!" volal jako

smyslů zbavený. Strhl pušku z ramene a páčil do džungle, míře do míst, odkud se ozýval Tarzanův hlas. Znovu zazvonila tětíva a vzápětí Schmidt klesl do kolen se šípem v těle. Právě v té chvíli vcházela Janette do lesa. Syn divočiny seskočil ze stromu pár kroků od ní.

"Co se stalo v táboře?" zeptal se. Vypověděla všechno.

"Takže dovolili Schmidtovi, aby zůstal?!" divil se Tarzan. "To mě u plukovníka překvapuje."

"Bylo to spíše zásluhou té strašné dámy," upřesnila Janette.

"Pojďme," řekl Tarzan. "Vrátíme se." Vzal Janette na záda a vyhoupl se do větví.

Když dorazili do tábora, de Groote, Tibbet a dva námořníci se právě blížili k Schmidtovu ležení. Dívku neviděli, jen dva muže, ležící nehybně v trávě, a také Indy, kteří stáli opodál jako přimrazení.

Prvním, kdo spatřil de Grooteho a jeho společníky, byl Abdulláh. Věděl, že se přišli pomstít. Nemaje jinou možnost, sňal z plece pušku a vystřelil. Kulka však minula cíl. De Groote a Tibbet okamžitě vyběhli proti němu, pálice ze svých zbraní. Námořníci je beze slova následovali. Po několika bezvýsledných pokusech de Groote zaklekl a pečlivě zacítil. Tibbet vzápětí učinil totéž.

"Vezměte si Oubanoviče," řekl Holand'an. "A já Araba." Obě pušky zahřměly téměř současně a Oubanovič i Abdulláh padli. De Groote a Tibbet se dali znovu do běhu, rozhodnutí skoncovat s každým, kdo by se ještě stavěl na odpor. Leč Schmidt tu ležel v předsmrtné agónii a jeho kumpáni byli do jednoho mrtvi. Holand'an se sklonil nad umírajícím. "Kde je slečna Laonová?!" otázal se.

Schmidt cosi nesrozumitelného zamumlal. Teprve několika posledním slovům bylo rozumět.

"Ten divoch... ji odvedl," zašeptal Němec a skonal.

"Díky Bohu," ulevilo se de Grootemu.

Sebrali pušky a střelivo a pak vyzvali Indy, aby naložili svá břemena a následovali je zpátky do tábora.

Kapitola XXIII.

Když Tarzan a Janette vkročili do tábora, uvítali je zdrcení a zoufalí přátelé. Jen jedna osoba se tvářila netečně. Byla to Penelope Leighová.

"Alespoň není Pat s tím divochem!" byla její první slova.

"Zadržte, tetičko," okřikl ji Algy. "Doufám, že teď řeknete, že také Janette si s Tarzanem smluvila schůzku v pralese!"

"Nijak by mě to nepřekvapilo," opáčila madam Leighová. "Muž, který se paktuje s Indiánkou, je schopen všeho!"

Tarzan byl zklamán. Vše, co se stalo, přičítal neochotě ostatních držet se jeho rad. Podotkl jen: "Napříště by nikdo beze zbraně neměl opouštět tábor."

"Byla to má vina," přiznal plukovník. "Zdálo se mi nelidské poslat je zpátky s holýma rukama, zvláště když se kolem jejich tábora potuloval lev lidožrout."

"Nebyla to plukovníkova chyba," nesouhlasila Janette, zvyšující hlas. "Byl k tomu donucen. To tahle nesnášenlivá dáma by se měla stydět! Naléhala na něho. A teď je možná Hans mrtev! Kvůli ní!"

Ledva domluvila, ozvaly se z dále slabé výstřely. Bylo to někde poblíž Schmidtova ležení.

"Vy," ukázala Janette na madam Leighovou, "jestli se Hansovi něco přihodí, jeho krev lpe na vašich rukou!"

"Co se stalo, stalo se," řekl Tarzan. "Teď hlavně musíme najít Patricii. Myslíte, že ji unesli Mayové?"

"Slyšeli jsme dva výstřely," vysvětloval plukovník. "A když jsme se šli podívat, co to bylo, střetli jsme se s oddílem mayských bojovníků. Zahnali jsme je, ale nedokázali jsme udržet jejich stopu. Domníváme se, že Patricii zajali ještě dřív, než narazili na nás."

"Doufám, William, že jsi nyní spokojen," zamručela madam Leighová. "Za všechno můžeš ty. Proč jsme se museli přidat k téhle zpropadené výpravě?"

"Ale Penelope," namítl starý muž, "vím, že je to má chyba, ale tím, že mi to budeš neustále připomínat, ničemu nepomůžeš."

Tarzan vzal Itzl Cha stranou. Chtěl si s ní nerušeně promluvit.

"Řekni mi," vyzval ji, "co tví lidé udělají s Patricií?"

"Pár dní možná nic," odpověděla dívka. "Ale pak ji obětují bohům."

"Podívejte se na toho divocha!" nedalo staré dámě. "Něco si šeptá s Indiánkou! Dovedu si představit, co!"

"Zavřou ji do klece?" pokračoval Tarzan.

"Myslím, že bude v Chrámu panen na vrcholku posvátné pyramidy. To místo je velmi pečlivě střeženo."

"Dostanu se tam," pravil syn divočiny.

"Snad tam nechcete jít?!" lekla se dívka.

"Dnes v noci," rozhodl Tarzan.

Dívka k němu vztáhla ruce. "Nechodte tam, prosím," šeptala. "Nezachráníte ji, a sám zemřete!"

"Podívejte!" ožila znovu madam Leighová. "Něco tak drzého jsem ještě neviděla. William, musíš tomu zamezit! Nesnesu to! Nikdy jsem neměla ráda lidi, co se neumějí chovat!" A hodila okem po Janette.

Tarzan vzal Itzl Cha za ruku. "Neboj se," řekl. "Neublíží mi."

"Nechodte," opakovala dívka. "Ach, Che, miluji vás. Chci s vámi odejít do džungle. Nemám tyhle lidi ráda."

"Byli k tobě laskavi," připomněl Tarzan.

"Vím," přikývla dívka smutně. "Ale nestojím o jejich laskavost. Chci jen vás. Nesmíte dnes v noci do Chichén Itzá!"

Tarzan se usmál a objal ji kolem ramen.

"Půjdu," řekl prostě.

"Vy ji milujete!" napadlo Indiánku. "Proto tam chcete jít! Opouštíte mě kvůli ní!"

"Mýlíš se," opáčil Tarzan. A pak odvedl nešťastnou dívku k ostatním. Itzl Cha, plná žárlivosti, odešla do svého příbytku, bušíc do všeho kolem sebe zaťatými pěsti. Konečně se uklidnila a vyhlédla ven. Právě se vracel de Groote a

jeho společníci. Zatímco všichni věnovali pozornost právě jim, využila nestřežené chvíle, vykradla se z chýše a zmizela v pralese.

Janette vyběhla Holand'anovi vstříc. Objala jej a políbila, tvář zalitu slzami.

"Bála jsem se o vás, Hansi," zašeptala. "Myslela jsem, že jste mrtev."

"Jsem velmi naživu," usmál se de Groote. "Schmidta a jeho kumpánů se víc bát nemusíte. Je po nich."

"To je dobře," dodal Tarzan. "Byli to špatní lidé."

Malá Itzl Cha běžela pralesem. Bála se. Stmívalo se, a to byl čas, kdy se v džungli zjevují duchové. Pokračovala však v cestě, hnána žárlivostí, hněvem a touhou po pomstě.

Do Chichén Itzá dorazila za tmy. Stráže ji pustily dovnitř teprve tehdy, když oznámila, kdo je a že má důležitou zprávu pro samotného velekněze.

Bojovníci ji tedy odvedli k němu. Poklekla před hodnostářem na kolena.

"Kdo jsi?" zeptal se, ale pak ji poznal. "Vrátila ses? Proč?"

"Přišla jsem ti říci, že muž, který mě odtud odvedl, se dnes v noci vrátí pro bílou dívku."

"Za to si zasloužíš pochvalu bohů," řekl Chal Yip Xiu. "A také počtu být jim obětována." A nechal dívku zavřít do klece.

Tarzan se zvolna plížil džunglí k městu. Nechtěl přijít dříve než po půlnoci, kdy město bude již klidné a většina jeho obyvatel bude spát. Do tváře mu vanul svěží vítr. Zakrátko k jeho citlivým nozdrám donesl důvěrně známý pach -

Tantor, slon, byl nablízku. Mířil k planině, kde objevil měkké výhonky, které tolik miloval.

Tarzan počkal, dokud se slon nepřiblížil. Pak k němu promluvil řečí zvířat. Tantor si ho posadil na hřbet a zamířil s ním k bránám Chichén Itzá.

Tady Tarzan seskočil a dál pokračoval sám. Vydal se přes pole k městské hradbě. Když byl na místě, vyšplhal na ni s hbitostí kočky. Ulice byly pusté a prázdné, takže se dostal až k pyramidě, aniž by ho někdo spatřil. Leč zatímco stoupal vzhůru, skrylo se za branou Chrámu panen několik vojáků.

Před vchodem do svatyně se syn divočiny zastavil a naslouchal. Pak obešel pyramidu na závětrnou stranu. Chvilí zůstal stát a poté, spokojen, zamířil ke vstupnímu portálu. Na prahu se znovu zastavil a opět naslouchal. Vzápětí vkročil dovnitř, a sotva se tak stalo, snesla se na něho síť a několik mužů jej srazilo k zemi. Pod zněti těl byl zcela bezmocný. Z útrobu svatyně vyšel kněz, přiložil k ústům polnici a třikrát mocně zadul. Jako zázrakem se celé město probudilo a k pyramidě se počaly sbíhat zástupy nedočkavců.

Tarzana donutili sejít dolů po strmém schodišti. U úpatí pyramidy jej obklopili kněží ve vyšívaných pláštích a pestrých čelenkách. A pak přivedli Patricii. Za hlaholu trub a bubnů dalo se celé shromáždění v čele s králem a jeho veleknězem na pochod směrem k východní bráně.

Tarzana naložili na nosítka. Měli je na bedrech nižší kněží. Za nimi kráčela Patricia, doprovázená početnou eskortou.

Přední část průvodu pak uzavírali čtyři bojovníci, nesoucí klec s nešťastnou Itzl Cha. Měsíc v úplňku ozařoval toto podivné procesí, jehož pochmurnost umocňovaly mihotavé záblesky loučí v rukou světloňošů.

Zástup prošel lesem na úpatí hory. Odtud pak zamířil vzhůru, až k samému okraji kráteru vyhaslé sopky. Byla ještě tma, když počali sestupovat na dno vulkánu. Nakonec se zastavili u jícnu hluboké propasti. Kněz počal předzpěvovat jakousi melodii, doprovázen flétnami, trubkami a bubny. A pak Tarzana přivlekli k hraně srázu, nedbajíce varování Itzl Cha, že onen muž je Che, Pán pralesa. Prosila je, aby jej ušetřili, leč velekněz ji umlčel a vyřkl nad Tarzanem ortel smrti.

Kapitola XXIV.

Patricia nebyla oním typem žen, které by bylo snadné pohnout k slzám. Teď však stála na pokraji propasti a tiše vzlykala. A když ranní slunce dosáhlo převisu, viděla, jak Tarzan plave po jakémsi jezeře na dně kráteru. Vzpomněla si na historky, jež četávala o starobylém Yucatánu, a srdce se jí naplnilo novou nadějí.

"Tarzane!" zvolala. Muž se otočil na záda a pohlédl vzhůru.

"Poslouchejte!" pokračovala dívka. "Znám tyhle obřady! Mayové je prováděli po celá staletí. Oběť je za úsvitu svržena do posvátné studně, a pokud přežije do pravého poledne, dostane milost a stane se čímsi jako živoucím bohem. Musíte to vydržet, Tarzane!"

Tarzan se usmál a pokračoval v plavání. Kněží hleděli na dívku podezíravě. Nerozuměli jí, a to je zneklidňovalo.

"Myslíte, že to dokážete, Tarzane?" zavolala dívka znovu. "Musíte to dokázat, protože vás miluji!"

Syn divočiny neodpověděl, jen dál kroužil po obvodu jezera, tvořeném stěnami lávové vyvěřeliny. Byly hladké jako sklo. Voda byla chladná, nikoli však ledová.

Lidé, shromáždění u kráteru, se zatím pustili do jídla a pití. Vypadalo to, jako by si prostě jen vyšli do přírody.

Když slunce vystoupilo na nejvyšší místo své každodenní pouti, Chal Yip Xiu počal být neklidný. Věděl, že pokud se oběť dožije poledne, ukáže se, že je to skutečný Che, Pán pralesa. Oči všech byly upřeny na sluneční hodiny, zbudované na kraji propasti. Sotva ukázaly kýženou hodinu, ozval se mohutný pokřik, neboť oběť byla dosud naživu.

Velekněz byl zlostí bez sebe, ledva lidé počali provolávat Tarzanovi slávu, vlebíce jej coby boha Che, Pána pralesa.

Přesto musel nařídit, aby odsouzence vytáhli z vody. Muži spustili do studně dlouhé lano se smyčkou na konci. Tarzan nedbal závěsu a jal se sám šplhat vzhůru. Jakmile se ocitl na pevné zemi, lidé před ním počali poklekat na kolena a prosit za odpuštění. Král a nejvyšší kněz se netvářili nijak nadšeně, když jim syn divočiny stanul tváří v tvář.

"Přišel jsem na zem v lidské podobě," řekl, "abych viděl, jak vládnete svému lidu. Nejsem spokojen. Jednoho dne se vrátím, abych se přesvědčil, zda jste zjednali nápravu. Teď odejdu a svou družku vezmu s sebou." A uchopil Patricii za ruku. "Přikazuji, abyste pustili Itzl Cha a dbali, aby nikdo nebyl obětován, než se vrátím!"

Spolu s Patricií pak vyrazili na zpáteční cestu. Lidé utvořili procesí a následovali je, doprovázejíce jejich kroky jakýmsi

chorálem. Když došli k městu, Tarzan se k nim obrátil a zvedl pravici.

"Dál nechodte!" vyzval je. Pak se naklonil k Patricii.

"Teď udělám něco, o čem budou vyprávět ještě svým vnukům."

Pohlédla na něho tázavě a usmála se.

"Uděláte zázrak?" řekla.

Místo odpovědi vydal pronikavý skřek a pak zavolal v řeči opů: "Tantore! Tady jsem!"

Nato společně s dívkou zamířili k lesu. Zanedlouho se objevil obrovitý sloní býk. Davem se nesly výkřiky úžasu a hrůzy.

"Nenabere nás kly?" lekla se Patricia, jak se blížila ke zvířeti.

"Je to můj přítel," uklidnil ji Tarzan, hladě slona po chobotu. "Nebojte se. Zvedne vás na hřbet." Pak slonu cosi pošeptal do mohutného slechu a Tantor jednoho po druhém vysadil na své rozložené plece.

Když vjížděli do pralesa, Tarzan s Patricií viděli, jak lidé z Chichén Itzá poklekají a obacejí tváře k nebi.

"Ještě vnuci jejich vnuků o tom uslyší," soudila Patricia.

V táboře trosečníků čekali na Tarzanův návrat. Té noci nikdo pořádně nezamhouřil oka. Hodiny po rozednění se nekonečně vlekly. Tarzan se stále nevracel. Když se všichni sesedli k jídlu, mysleli na jedině. Uvidí ještě někdy Patricii a jejího zachránce?

"Neměli jste ho pouštět za Patricií samotného," mínila madam Leighová. "Možná ji našel - ale kdo ví, co se dělo dál?!"

"Ale Penelope," ozval se plukovník s marností v hlase. "Proč jsi stále tak zaujatá? Choval se k nám vždy jen přátelsky."

"Hm," zamručela madam Leighová. "Jsi hlupák, Williame. Prohlédla jsem ho od samého počátku. Myslí jen na sebe.

Chce se vetřít do naší rodiny a vzít si Patricii kvůli penězům, které dostane věnem."

"Madam," vmísil se de Groote, "ten dívoch, či jak ho nazýváte, je John Clayton, lord Greystoke, anglický vikomt."

"Máte mě za blázna?" ohradila se madam Leighová.

"Nic takového," ujistil ji Holandřan. "Krause mi o něm všechno řekl, když jsme byli zavěni v kleci. Dověděl se to od Araba, který znal Tarzana mnoho let."

Madam Leighové se rozklepala brada. Zdálo se, že je ohromena, ale brzy nato se vzpamatovala.

"Čekala jsem to," prohlásila. "To, co mi na něm vadí, je jeho zvláštní záliba v nahotě. Proč jste mi o tom neřekl dřív, mladý muži?"

"Nevím, proč jsem to vůbec říkal," opáčil de Groote. "Nic mi do toho není. Kdyby chtěl, abyste to věděla, řekl by vám to sám."

"Podívejte, právě přichází!!!" zvolala Janette. "A Patricia s ním!"

"To je skvělé!" neudržela se madam Leighová. "Jaký je to skvělý pár! Má neteř a anglický lord!"

Ze sloního hřbetu viděla Patricia daleko za útesy. A sotva seskočila na pevnou zem, ukázala před sebe.

"Pohleďte!" zvolala. "Loď! Loď!"

Bylo to tak! Po vřelém přivítání muži okamžitě rozdělali oheň. K obloze počal stoupat sloupec hustého černého dýmu.

De Groote a několik námořníků pak vyrazili na člunu vstříc lodi, snažíce se upoutat pozornost.

"Nevidí nás," mínila Janette.

"A příští loď tu popluje možná za dalších čtyři sta let," připomněl doktor Crouch.

"To se načekáme," řekl Algy.

"Změnili kurs," upozornil Bolton. "Plují přímo sem!"

Plukovník se odebral do své chýše a po chvíli se vrátil s dalekohledem v ruce. Dlouho loď sledoval. Když sňal dalekohled z očí, měl v nich slzy.

"Je to Mořská víla. A míří ke břehu," řekl.

Ještě té noci si všichni hověli v pohodlných křeslech na palubě Mořské víly. Tarzan vzal Patricii za ruku.

"Dnes jste v rozrušení řekla něco, nač musíme oba zapomenout," připomněl.

"Vím, co máte na mysli," odpověděla dívka. "Myslela jsem to doopravdy, a vždycky tomu tak bude."

"Tarzane," zvolal de Groote z opačné strany paluby. "Janette se mě snaží přesvědčit, že nás kapitán na lodi nemůže oddat. Mýlí se, že?"

"Jsem si jist, že se mýlí," odvětil Tarzan.

Tarzan a šampion

"Šest, sedm, osm, devět, deset!" Rozhodčí vstoupil do neutrálního rohu a zvedl Mullarganovi pravou ruku.

"Vítěz a nový šampion," oznámil.

Diváci ve zpola zaplněné Madison Square Garden zůstali na okamžik zticha. A pak se ozval bouřlivý potlesk, který se mísil se stejně hlasitými projevy nevole. Ne že by tihle lidé pochybovali o správnosti soudcova výroku - prostě jen neměli rádi Mullargana, nechvalně známého nečistým způsobem boje. Navíc mnozí díky sázkám přišli o hromadu peněz. Joey Marks, Mullarganův manažer, a ostatní muži z jeho týmu procházeli kolem provazů a poplácávali vítěze po zádech. Fotografové, sportovní novináři, policisté a několik desítek nadšenců - ti všichni se shromáždili kolem ringu.

Rozhlasoví komentátoři ličili dychtivým posluchačům průběh klání. Předchozí šampion, který se sotva probral, přešel ring a nabídl soupeři ruku, aby mu poblahopřál. Vítěz ji však nepřijal.

"Žabaři," procedil skrz zuby a obrátil se k poraženému zády.

„Zabiják“ Mullargan měl za sebou roční cestu ke slávě od tréninkového sparringpartnera až k mistru světa v těžké váze. Byl mužem jediného úderu - smrtícího direktu na bradu. Někdy musel čekat několik kol, než ho mohl uplatnit, ale nakonec vždy dosáhl svého.

Předchozí šampion s kursem jedné ku deseti na vítězství šel k zemi ve třetím kole. „Zabiják“ tak již podeváté obhájil titul. Tři z jeho soupeřů skončili se zlomenou čelistí a jeden s frakturou lebky.

Tedš se Mullargan rozhodl vzít si na čas dovolenou a dělat konečně to, co vždycky chtěl. Před léty viděl poutač, který hlásal: "Vstupte do námořnictva a poznáte svět!" Měl ten slogan neustále na paměti. Konečně měl spoustu volného času, a tak se rozhodl, že se do světa skutečně vypraví. Ale samozřejmě nikoli jako námořník.

"Nikdy sem neviděl Niagarský vodopád," přiznal jeho manažer. "Bylo by to skvělý místo pro dovolenou. A jestli tam pojedáš, ještě jim uděláme reklamu!"

"Niagara?" zavrtěl hlavou Mullargan. "Pojedem do Afriky!"

"Do Afriky?" divil se Marks. "To je ztraceně daleko. Proč tam chceš jet?"

"Lovit! Viděls ty trofeje u toho chláпка, co sme u něj byli minulou noc? Lvi, buvoli, sloni. To je sakra něco!"

"S těma lvama bych tak nespěchal," poznamenal Marks. "Poslouchej, hochu. Vydrž to ještě pár zápasů. Pak budeš mít dost na to, aby sis moh vyrazit. Můžeš jet do Afriky, nebo kam chceš - ale beze mě!"

"Pojedu do Afriky a ty pojedáš se mnou," rozhodl šampion. "A jestli chceš reklamu, dej to k lepšímu těm škrabákům vod novin!"

O deset dnů později se již kolem šampiona točili novináři a fotografové na palubě zaoceánského parníku. Cvakaly spouště aparátů a otázky jen pršely. Všude bylo plno zvědavců. Jakási divenka dokonce přišla požádat o autogram do alba.

"Kdy jste se naučil číst?" zeptal se korespondent Daily News.

"Dobrá votázka," odpověděl šampion.

"Až budete v Africe, pozdravujte Tarzana," řekl kdosi.

"A chovejte se tam slušně, nebo vás sejme," přisadil si reportér Daily News.

"Viděl sem toho chláпка na vobrázku," opáčil Mullargan. "Sotva by dokázal někoho sejmout."

"Vsadím deset ku jedné, že vám dá K. O. v prvním kole," rýpl si reportér.

"Jako byste těch deset už prohrál," uzavřel mistr.

Těžce naložené nákladní auto drkotalo planinou k lesu, až tam, kde příroda zastavila svůj postup. Džungle však vysílala do okolí hlídky, aby prozkoumaly terén ovládaný nepřítelem. Proč armáda stromů nezvítězila a pustina uhájila své pozice, lze těžko říci. Leč nebyla to jediná záhada. Nákladní auto v těchto končinách - to bylo pro muže, který na kraji pláně sledoval každý jeho pohyb, něčím zcela nepochopitelným. Věděl, že tudy dosud nikdy žádné vozidlo neprojelo. Za volantem kamiónu seděl bílý muž v ošumělé sluneční helmě. Vedle něho se krčil černoch a také na korbě bylo několik mužů černé pleti.

Prales se ponořil do stínu, jenž prozrazoval blížící se soumrak. Tajemný pozorovatel vyšel vozidlu vstříc, pohybuje se porostem tiše a hbitě jako šelma. Na sobě měl toliko bederní roušku. Jeho zbraně byly primitivní - toulec se šípy, luk, lovecký nůž, oštěp a laso. Byl tmavý, ale nebyl to černoch. Život pod africkým sluncem zbarvil jeho pleť dobronozova. Na rameni mu seděla malá opička, objímající jej kolem krku.

"Tarmangani, Nkimo," upozornil muž a ukázal směrem k nákladnímu autu.

"Tarmangani!" vypískla opička. "Nkima a Tarzan zabijí Tarmangani!" Vztyčila se a nadmula tváře. Snažila se vypadat co nejdivočeji. V uctivé vzdálenosti od nepřítele či na rameni svého pána měl Nkima srdce lva. Jeho statečnost vždy závisela na tom, jak je Tarzan daleko. Nebyl to rozhodně žádný hrdina. Budil více veselí než strach. Přesto měl jednu šlechetnou vlastnost - byl bezmezně oddán svému ochránci.

Řidič kamiónu konečně spatřil neznámého. Uvolnil pouzdro a povytáhl pistoli. Letmo přehlédl pušku, kterou jeho soused svíral mezi koleny. Ještě nikdy v těchto končinách nebyl a neznal zvyky domorodců. Věděl, že musí zůstat neustále ve střehu. Když se vůz přiblížil k veřelci, řidič zbystřil zrak, snaže se zjistit, o koho jde.

"Mtu mweusi?" obrátil se na chlapce, který seděl vedle něho a jenž příchozího sledoval neméně bedlivě.

"Mzungu, bwana," odvětil mladík.

"Myslím, že máš pravdu," potvrdil řidič. "Je to běloch, ale oblečený je jako domorodec."

"Menyi wazimo," usmál se mladík.

"Mám s sebou dva cvoky," řekl muž. "A o dalšího nestojím." A sešlápl brzdu.

Malý Nkima divoce vřeštěl a cenil zuby. Nepochybně se domníval, že budí hrůzu. Sotva se Tarzan ocitl pár kroků od automobilu, seskočil mu z ramene a vyhledal bezpečný úkryt na nejbližším stromě. Proč pokoušet osud?

Tarzan se zastavil a vzhlédl k řidiči.

"Co tu děláte?" zeptal se.

Řidič jménem Melton přeměřil polonahého obra strohým pohledem. Cítil svou převahu. Měl přece pistoli! A navíc jej cizincova otázka popudila.

"Řídím nákladňák, kámo," odsekl.

"Odpovězte na mou otázku," opakoval Tarzan. Tentokrát mnohem ostřeji.

Melton měl špatný den. Vlastně měl za sebou spoustu špatných dní. Byl unavený a podrážděný. Rukou sjel k pažbě pistole, leč víc nestačil. Tarzanova pravička vystřelila, sevřela Meltonovi zápěstí a strhla jej z otevřené kabiny. V příštím okamžiku byl útočník odzbrojen.

Nkima poskakoval po větvi, spílal nepříteli a vyzýval Tarzana, aby Tarmanganiho zabil. Nikdo mu však nevěnoval pozornost. Tenhle kříž s sebou opičák vláčel celý život. Byl příliš malý, aby si ho někdo všiml. Černoši na korbě seděli jako přikovaní a sledovali dění s vytrženými očima. Vše proběhlo tak rychle a nenadále, že nedokázali nic udělat. Viděli, jak cizinec vytahuje Meltona z vozu a třese s ním jako kočka s myši. Pán džungle ovšem věděl, že nejsnazší cestou, jak někoho přimět k poslušnosti, je několikrát s ním důkladně zamávat.

Tarzanův protějšek vyhlížel jako silák, ale v obrově sevření byl bezmocný. Navíc se bál. Bylo tu cosi, co mu nahánělo ještě větší strach než cizincova nebyvalá síla - byl to pocit, že se ocitl ve spárech divoké šelmy. Proto reagoval stejně, jako když ho před lety napadl lev - prostě se odevzdal osudu.

Tarzan jím přestal třást a obrátil se k chlapci, který mezitím vyskočil z auta, třímaje v ruce pušku.

"Odhoď zbraň!" poručil syn divočiny ve svahilštině.

Chlapec váhal.

"Zahod' ji!" přidal se Melton. Pak oslovil Tarzana.

"Co vode mě chcete?" otázal se.

"Ptal jsem se, co tu děláte. Chci, abyste mi odpověděl."

"Dělám řidiče dvěma bláznivejm Yankeeům," vysvětloval Melton.

"Kde jsou?"

Melton pokrčil rameny. "Bůh ví," řekl. "Vyrazili brzy ráno ve sport'áku a řekli mi, abych se držel u lesa. Měli se vrátit někdy vpoledne. Možná zabloudili. Sou tu na lovu."

"Proč jste je sem přivezl?" zamračil se Tarzan. "Je to zakázané území."

"Já je nepřivez," hájil se řidič. "To voni přivezli mě. Mullarganovi nemůžete nic říct. Je z těch, co si myslí, že vědí a směj všechno. Nepotřebuje průvodce, ale krotitele. Je to mistr světa v boxu těžký váhy, a ňák mu to vlezlo na mozek. Jak se mu znelíbíte, už se rozmachuje pěští. V životě sem neviděl takovýho hulváta. Ten druhý není zlej. Je to Mullarganův trenér. Je to k smíchu. Jediný, co umí říct, je 'Jasný, hochu,' nebo 'O. K., hochu.' A jediný, co chce, je vrátit se zpátky do New Yorku. Bojí se, že tu natáhne brka. Sám bych byl rád, kdyby byli pryč."

"Jsou sami?" zeptal se Tarzan.

"Jo."

"Pak se jich snadno zbavíte. Je tu spousta lvů."

Melton hvízdal. "Tak to bych je měl jít hledat. Nemám je rád, ale zodpovídám za ně. Vy..." váhal, "vy mně v tom nebudete bránit, že ne?"

"Ne," slíbil Tarzan. "Najděte je a řekněte jim, aby odtud odešli." A na ta slova zamířil do pralesa.

Melton na něho zavola. "Hej, vy, kdo ste?"

Syn divočiny se otočil. "Tarzan," řekl.

Melton znovu hvízdal. Vrátil se do auta a nastartoval motor. A zatímco stroj se těžce vlekl úvozem, Tarzan zmizel v džungli.

Slunce se sklonilo k západu a planinu pohltit stín. Po nerovné cestě ujížděl osobní automobil. Uvnitř seděli dva muži. Jeden řídil, druhý vedle něho se křečovitě držel sedadla.

"Sakra, hochu, nemůžeš zpomalit?" ůpěl Marks. "Nestačí, že mám tu zatracenou sennou rýmu? Chceš mi ještě vytřást vnitřnosti?"

Místo odpovědi Mullargan ubral plyn.

"Jestli to budeš takhle túrovat, přijdeš vo pérování, gumy i manažera," pokračoval Melton.

"Žádnýho nepotřebuju," odsekl Mullargan. Tahle replika se mu líbila natolik, že ji zopakoval. "Žádnýho manažera nepotřebuju. A tak ho vytřesu z Afriky. Není to dobrej fôr?"

"Nebud' hlupák, hochu. Potřebuješ někoho takovýho, jako sem já. A tak si vodpusť ty bláznivý nápady."

Mullargan zpomalil, neboť byla skoro tma. Rozsvítil světla.

"Tady je tma zatraceně rychle," řekl. "Jak je to možný?"

"To dělá nadmořská vejška," soudil Marks.

Chvilí jeli mlčky. Marks se neklidně rozhlížel kolem. S příchodem noci jako by se všechno změnilo. Jako by se najednou ocitli v úplně jiném světě! Planina byla ozářena bledým svitem hvězd. Prales pak tonul v husté temnotě.

"Bronx by mi teď byl milejší," řekl Marks.

"Chtělo by to něco na zub," poznamenal boxer. "Jazyk mám až na vestě. Rád bych věděl, co se stalo s tím chlápkiem. Říkal sem mu, aby se držel u lesa. Tyhle Angláni sou hrozný náfukové. Myslej si, že vědí všechno, a jen by vostatní poučovali. Světově šampión se vo sebe umí postarat sám!"

"Jasný, hochu."

Ticho, panující planinou, bylo náhle přerušeno řevem lva. Bylo to daleko, leč ozvěna jej donesla až k oběma mužům.

"Co to bylo?!" zeptal se Mullargan.

"Divočák," soudil Marks.

"Ve dne bysme ho mohli zastřelit," řekl boxer. "Taková pěkná vepřová kotleta by nebyla k zahození! Myslí, Joe, že bysme se bez toho Anglána vobešli."

"Kdo by řídil nákladák?"

"To je fakt. Ale měl by se k nám přestat chovat jako k ňákejmu cucákům. Jednou se naštvu a rozbiju mu ciferník!"

"Podívej!" zvolal náhle Marks. "Světlo! To musí bejt náš nákladák!"

Když se obě auta setkala, unavení muži vyskákali ven, aby protáhli ztuhlý údy.

"Kde ste byli?" udeřil Mullargan.

"Nechybělo moc, a museli sme tábořit," vysvětloval Melton. "Tenhle vehikl nedokáže jet tak rychle jako to vaše fáro. Museli ste ujet pěknou štreku. Co lov?"

"Nic. Nevěřím, že sou tu náký zvířata."

"Je jich tu spousta. Když postavíme tábor, určitě na ně narazíme."

"Viděli sme pár buvolů," řekl Marks. "Ale zdrhli."

"Ztratili se v lese," pokračoval Mullargan. "Šel sem za nima chvíli po svejch, ale zmizeli."

"To ste měl štěstí."

"Co tím chcete říct? Já že měl štěstí?!"

"Kdybyste jednoho zastřelil, nejspíš by vás ostatní zabili. Radši bych měl v patách lva, než rozzuřenýho bejka!"

"To se může stát leda vám," pravil Mullargan. "Já se ale žádný potrhly krávy nebojím!"

Melton pokrčil rameny a vyzval své muže, aby rozbili tábor.

"Utáboříme se, kde sme," rozhodl. "Vodu už sotva najdem, ale teď musíme vzít zavděk tím, co je. A zejtra se musíme vrátit."

"Vrátit?!" vykřikl šampión. "Kdo říká, že se vrátíme?! Přijel sem na lov, a tak budu lovit!"

"Potkal sem člověka, co mi řek, že tohle je uzavřený území. A že musíme pryč."

"To že řek? Kdo si myslí, že je? Řek, co je zač?"

"Jo. Ale valnej dojem sem na něj neudělal."

"Já už na něj udělám dojem, až ho potkám. Kdo to byl?"

"Tarzan."

"Tak to je von," ušklíbl se boxer. "Myslí si, že mě vyžene z Afriky?"

"Jestli vám řekne, abyste vodjel, měl byste to udělat," mínil Melton.

"Vodjedu, až uznám za vhodný," odpověděl Mullargan.

"Já sem připravenej vodjet třeba hned," vmísil se Marks. "Afrika není místo pro chlapa se sennou rýmou."

Muži vyložili nákladní auto a spěchali postavit tábořiště. Rozdělalí oheň, aby bylo možno připravit večeři. Domorodci se při práci dobře bavili a zpívali si. Jeden z chlapců, který vynášel těžký balík z auta, náhle vrazil do Mullargana. Boxer na okamžik ztratil rovnováhu, ale pak zasadil chlapci tvrdý úder do tváře, až hoch upadl na zem.

"Příště koukej, kudy deš!" zavrčel.

Melton vyskočil na nohy. "To by stačilo," zvolal. "Všecko má své meze. Už nikdy nebijte nikoho z mejch hochů!"

"Říkáte si vo totěž," vykřikl Mullargan. "Máte to mít!"

Dříve než udeřil, tasil Melton pistoli.

"Tak do toho," řekl. "Čekám na to."

Mullargan stál chvíli bez hnutí, měře pohledem protivníkovu zbraň, pak se obrátil a měl se k odchodu. Cestou prohodil k Marksovi: "Ten Anglán nemá smysl pro humor. Jen sem ho šponoval."

Večeře za moc nestála. Konverzace vázla. Při jídle bylo nezvyklé ticho. Náhle kdesi blízko zavrčel lev.

"To je zas ten divočák!" soudil Mullargan. "Možná ho dostaneme."

"Jakej divočák?" nechápal Melton.

"Vy musíte bejt hluchej," řekl boxer. "Copak ste ho neslyšel?"

"Proboha!" vykřikl Marks. "Vidíte, jak mu svítěj voči?"

Melton vstal, vsedl do auta a zapjal světla. V jejich záři se objevila silueta mohutného lva. Šelma na okamžik zůstala stát, pak se obrátila a zmizela v porostu.

"Pěkněj divočák!" ulevil si šampión.

Babangové jsou lidé čokoládové pleti, výrazných rysů a mohutných lebek. Nemají sbroušené zuby, byť jde o kanibaly. K téhle slabosti je nevedou náboženské důvody ani pověry. Jedí lidské maso prostě proto, že jim chutná. A také vědí, jak je připravit. Loví lidi, tak jako jiní zvíř. Na území, kde žijí a podnikají své výpravy, jsou obávaní a nenávidění.

Tarzan se nedávno doslechl, že Babangové pronikli do části Afriky, kterou obýval od dětství a považoval za své vlastnictví. A tak se rozhodl celou věc prozkoumat. Spolu s ním se na cestu vydala i skupina jeho věrných Waziriů, bojovníků s bílými chocholy, vedených náčelníkem Muvirem..

Nadešlo ráno druhého dne po Tarzanově setkání s Meltonem. Syn divočiny putoval pralesem, jsa neustále ve střehu. Měl pevný krok a působil klidně. Nicméně pohyboval se opatrně a tiše. Viděl kraju, číhající v koruně stromu na kořist, a raději se jí vyhnul. A obešel i mraveniště, plné černých mravenců, jejichž štípnutí bylo velmi bolestivé. Konečně se zastavil a rozhlédl se po kraji lesa a přilehlé pláni. Normální smrtelník by stěží zaslechl to co on.

V džungli je spousta šelem, které nemají valný zrak, ale vždy mají dokonalý sluch a čich. Tarzan, ač jako člověk ochuzen o tyto vrozené schopnosti, dokázal díky životu v džungli své smysly dokonale vycvičit. Proto nyní slyšel vzdálený dusot kopyt, a pak ještě něco - zvuk, v těchto končinách stejně neobvyklý jako řev lva na Park Avenue - hluk motoru. Obojí se rychle blížilo. Náhle se přidal třetí zvuk - štekot automatické pušky. Vzápětí tudy proběhlo stádo zeber a projel automobil. Byli v něm dva muži. Jeden řídil, druhý pálił po vyděšených zvířatech. Několik jich padlo, několik zůstalo zraněno. Řidič a jeho spolujezdec však pokračovali v cestě, nedbajíce utrpení nešťastných kopytníků.

Tarzan nemohl zasáhnout. Jen přihlížel krvavým jatčám, neskrývaje hněv. Mnohokrát by svědkem zabíjení zvířete, ale nikdy tak nelítostného jako tentokrát. Jeho mínění o člověku, jež nikdy nebylo nijak vysoké, tentokrát kleslo až na samé dno.

Vyšel na planinu, pln lítosti nad bezbrannými zvířaty, šťvanými přímo do náruče smrti. Podaří-li se mu ty dva muže dopadnout, nemilosrdně s nimi zúčtuje!

Přeživší zebry se uchýlily do skalní rozsedliny. Vyšplhaly po srázu a zmizely za horským hřbetem právě ve chvíli, kdy Mullargan zastavil svůj vůz na dně rokle.

"Sakra!" zvolal. "To bylo něco!"

"Srovnals je, hochu," pochválil jej Marks. "Byla to kanonáda jako vo manévrech. Určitě bys byl nejlepší střelec u maríny!"

"A teď bych si dal nějakýho lva," chvástal se boxer.

Úpatím strže se táhl les. Všude kolem byla spousta stromů. Mezi nimi se cosi pohybovalo, leč ani jeden z mužů si toho nevšiml. Kouřili cigarety a vychutnávali chvíle odpočinku.

"Myslím, že bysme se měli vrátit a pořádně to tam vyčistit," mínil Mullargan. "Nechci přijít vo žádnou z nich. Tímhle tempem budu mít do měsíce tisíc trofejí. Aspoň bude vo čem psát, až se vrátím domů. Nechám se vyfotit se všema kůžema najednou. Bude to ve všech novinách ve Státech."

"To je jasný, hochu," potvrdil Marks. "Uděláme Africe reklamu!" Při těch slovech hleděl do ústí strže. Náhle se zamračil.

"Podívej, hochu! Co je to?"

Mullargan pohlédl oním směrem a vzápětí strhl z ramene pušku.

"Je to slon!" řekl. "Máme štěstí!" Zvedl hledí a přiložil prst ke spoušti.

Slon zatroubil a vyrazil vpřed. Za ním se objevil další, a ještě jeden, až konečně stanulo na kraji pláně sedm mohutných tlustokožců.

Mullargan se pokusil vystřelit, ale náboj se vzpříčil v hlavni.

"Sakra!" zaklel boxer. "Utečou, dřív než je dostanu!"

"Neutíkají!" upozornil Marks. "Běžež přímo na nás!!!"

Sloni, kteří nevynikají ostřížím zrakem, konečně spatřili automobil. Vztyčili choboty, nastražili slechy a za hlasitého troubení zaútočili. Mullargan zatím vyčistil zbraň a znovu zamířil. Rána tentokrát vyšla a jeden slon padl. Ostatní uhnuli stranou. Všichni - až na jednoho. Statný býk, vydrážděn bolestí od četných kulek, pokračoval v útoku.

Automatická puška zmlkla - komora byla prázdná. Mullargan ji odhodil a oba muži se skryli za autem. Slon zamířil přímo k vozu. Vahou svého těla ho převrátil, pak zavravoral a padl přes kapotu mrtev. Náraz se mu stal osudným.

Oba muži byli rázem na nohou.

"Sakra!" vyjekl Mullargan. "S tou starou rachotinou je konec! Henry ji nepozná!"

Poklekl a pokusil se vplížit pod vrak. Marks se třásl jako osika.

"Kdyby nezkapal, je s náma konec! Co ale teď budeme dělat?" řekl.

"Počkáme na nákladák," odvětil Mullargan. "Možná že tu kraksnu vodtáhne."

"Nejradši bych byl zpátky na Broadwayi," posteskl si Marks. "Nejsou tam sloni ani seno."

Malý Nkima se velmi zlobil. Výstřely z automatické pušky ho vylekaly. Byl tak vyděšen, že opustil bezpečný úkryt na rameni svého pána a vyšplhal na vrcholek nejbližšího stromu. Když ale Tarzan zamířil na mýtinu, vydal se za ním, jakkoli se mu tohle místo nelíbilo - sálalo tu slunce a nebylo bezpečno. Navíc podivné zvuky neustávaly. Nemohl si odpustit několik výtek na adresu svého pána. Nechápal, proč vyhledává potíže tam, kde číhají na každém kroku. Tarzan slyšel střelbu, nářek raněných slonů i troubení jejich rozlícených druhů. Jako by celou tragédii viděl před sebou. V takové chvíli přestával být člověkem a stával se šelmou, neboť Tantor byl jeho nejlepším přítelem. Okamžitě vyrazil po hlase.

Nebyl sám, kdo z hloubi pralesa zaslechl hluk. Ti, kdo tu byli s ním, plížili se tiše mezi stíny temnotou, aby zjistili, co se děje. Postupovali obezřele, neboť věděli, že hluk způsobili bílí lidé. A bílí lidé s hromovými holemi znamenali vždy nebezpečí. Ve chvíli, kdy Tarzan dorazil na kraj rokliny a shlédl dolů, byli již nedaleko. Stromy a hustý porost způsobily, že je neviděl. A protože měl vítr v zádech, necítil ani jejich pach.

Prvním z obou lovců, kdo spatřil Tarzana, byl Marks. Hned upozornil Mullargana a společně pak sledovali neznámého, jak sestupuje přímo k nim.

Nkima vycítil nebezpečí, a tak zůstal raději nahore, vřeštěl a nadával. Konečně Tarzan dospěl k oběma mužům.

"Co chcete?" zabručel Mullargan.

"To vy jste zabíjeli?" ukázal Tarzan na mrtvého slona, neskrývaje hněv.

"Jo. A co má bejt?" opáčil Mullargan stroze.

"Také Tarzan bude zabíjet," řekl syn divočiny a popošel blíž.

Byl sotva pár kroků od Mullargana, když ten vytrhl z pouzdra pistoli a stiskl kohoutek. Jakkoli byl rychlý, byl Tarzan rychlejší. Odkopl zbraň stranou, takže kulka vylétla kamsi do vzduchu. Pak vyrval Mullarganovi pistoli z ruky a odhodil ji do porostu. Mullargan se zašklebil. S tím hlupákem budu brzy hotov, pomyslel si. Což nejsem mistr světa v těžké váze?

"Tak to vy ste ten Tarzan," procedil skrz zuby a vzápětí zamířil svou smrtící pravičkou na protivníkovu bradu. Velmi ho překvapilo, že minul. A stejně tak nečekal, že ho Tarzan udeří otevřenou dlaní do hlavy. Úder byl tak silný, že srazil šampióna k zemi.

Marks byl bez sebe strachy. "Vstávej, hochu!" prosil. "Vstaň a vodrovnej ho!"

Nkima zatím na okraji strže poskakoval sem a tam, vysílaje na Tarzanova soka jednu nadávku za druhou. Mullargan se ztěžka zvedl. Jako by byl odpočítán do devíti. Měl teď v hlavě jediné - zasadit tomu divochovi smrtící ránu. Znovu se po Tarzanovi rozehnal, leč opět chybil. Pokusil se tedy Tarzana obejmout a stisknout. Syn divočiny jej však zvedl do výšky a mrštil jím o zem. Poté se nad ním sklonil a ocelovými prsty mu sevřel hrdlo. Mullargan se snažil vyprostit, ale marně. Muž nad ním vrčel jako divoká šelma. Mistr světa těžké váhy poprvé ucítil strach.

"Pomoc, Joe, pomoc! Ten divoch mě zabije!" volal.

Marks byl slaboch. Nedokázal víc než pobíhat kolem a Mullargana povzbuzovat.

"Vstaň, hochu! Vstaň a vyříd' ho!" křičel.

Také Nkima vřeštěl jako pomínutý. Ale činil tak ze zcela jiného důvodu než Tarmangani. Viděl totiž něco, co ostatním v té chvíli unikalo. Viděl hordu divochů, kteří se sem blížili z opačné strany lesa.

Babangové věděli, že neznámí o nich nemají ani potuchy. Tiše se plížili vpřed, neboť chtěli cizince dostat živé. Bylo jich asi sto, sto urostlých bojovníků, vyvracejících teorii o tom, že požívání lidského masa způsobuje úbytek sil, padání vlasů a zubů.

Marks je uviděl první a vykřikl, aby ostatní varoval. Bylo však již pozdě, neboť v příští chvíli byli u něho. Obstoupili bělochy a zavalili je vahou svých těl. Synu divočiny se podařilo vstát. Mullargan viděl, jak zvedá jednoho z válečníků nad hlavu a vrhá jej proti ostatním. Byl jako u vytržení - ten člověk je mnohem silnější než on!

Boj netrval dlouho. Babangů bylo příliš mnoho - i na pána džungle. Dva jej uchopili za ruce, další tři povalili na záda. Ale než ho stačili svázat, jeden z nich padl po smrtící ráně pěstí. Mullargana se zmocnili snadněji a Markse bez sebemenších obtíží. Spoutali jim ruce za zády, a pobízejíce je oštěpy, zamířili kaňonem k pralesu. Malý Nkima je chvíli sledoval, ale pak se rozběhl zpátky planinou.

Prales tonul ve tmě, jež působila na oba Američany tísnivým dojmem. Splet' stromů, hustý porost a bizarní stíny - to vše vyvolávalo hrůzné představy. Stromy! Stromy obrovských rozměrů, vypínající se často i dvě stě stop nad zem, a mezi nimi sítě lián, připomínající klubka hadů, zavěšených mezi větvemi.

"Co s náma udělaj?" uvažoval Marks nahlas. "Budou chtít výkupný?"

"Možná. Nevím. Ale co by dělali s výkupným?"

Marks pohodil hlavou. "Tak proč by nás jinak drželi?"

"Proč se nezeptáš jeho?" ukázal Mullargan na Tarzana.

"Toho?" zavrčel Marks. "Málem tě vodrovnal, hochu. Toho bych potřeboval v New Yorku! Poslal tě k zemi votevřenou dlaní! Vydělal by spoustu prachů!"

"Byla to náhoda," hájil se Mullargan. "To se může stát každému."

"Ale k zemi si šel jak po knockoutu! Měls z pekla štěstí!"

"To není člověk! Slyšels, jak vyl? Jako lev nebo nějaká jiná potvora!"

"Rád bych věděl, co s náma udělaj," opakoval Marks.

"Nezdá se, že nás chtějí zabít. Mohli to udělat rovnou. Proč by nás kvůli tomu táhli jinam?"

"Snad máš pravdu, hochu."

Stezka, po níž se Babangové ubírali se svými zajatci, se klikatila pralesem. Byla jen pár stop široká, vyšlapaná bezpočtem chodidel během bezpočtu let. Stáčela se k otevřenému prostranství na břehu bystřiny, jež se nedaleko vlévala v mohutnou řeku. Stála tu nahrubo zbudovaná vesnice, obklopená ze všech stran džunglí.

Když divoši dovedli vězně do osady, obklopil je zástup zvědavých žen a dětí. Ženy po zajatcích plivaly a děti házely klacky. Museli zasáhnout bojovníci a rozehnat je. Nakonec bělochům dali smyčku kolem krku a druhý konec lana přivázali ke stromu.

Mullargan i Marks klesli do porostu. Tarzan zůstal stát a rozhlížel se kolem. Myslel na jediné - na útěk.

"Sakra," záúpěl Marks. "Sem vyřízenej."

"Aspoň mě nebudeš příště honit," opáčil Mullargan. "Nechávals mě denně běhat šest mil po svejch, a sám sis hověl v auťáku."

"Co to bylo?!" lekl se náhle Marks.

"Co jako?" nechápal jeho druh.

"Neslyšíš? To sténání?"

Zvuk vycházel od říčky, k níž přes hustý porost nebylo vidět.

"Někdo má bolení břicha," mínil boxer.

"Zní to hrozně," řekl Marks. "Proč radši nejsem doma! Byl to šilenej nápad - jet do Afriky! A teď ani nevíme, co s náma bude!"

Mullargan vrhl pohledem po Tarzanovi.

"Tváří se, jako by vo nic nešlo. Ten by měl vědět, co s náma ty mizerové chtěj udělat! Sám je divoch."

Mluvili šeptem, nicméně Tarzan slyšel každé slovo.

"Chcete vědět, co s vámi udělají?" zeptal se.

"Jasně že chceme," potvrdil Marks.

"Chystají se vás sníst."

Marks vytřeštil oči. V krku mu vyschlo. Olízl si rty.

"Sníst?!" vykřikl. "Děláte si blázný? Kanibalové sou přece jen v knížkách!"

"Slyšeli jste to kvílení od řeky?"

"Jo."

"To jsou jejich oběti. Připravují hostinu. Ty zvuky vydávají muži, ženy či děti, kterým nedávno holemi přelámali ruce a nohy. Pak je ponořili do řeky, aby maso náležitě změklo. Hlavy jim připoutali ke kůlům, vyčínvajícím nad hladinu.

Obávají se, aby nešťastníci předčasně nezemřeli. Nechají je tak ještě několik dní - pak je rozčtvrtí a uvaří."

Mullargan zbledl jako křída. Marksovi se udělalo nevolno. Tarzan k nim shlížel bez známky lítosti.

"Máte strach," řekl, "a bojíte se bolesti. Ale sami jste nechali trpět spoustu nevinných zvířat!"

"Sou to jen zvířata!" namítl boxer. "A my sme lidi."

"Jste horší než zvířata," opravil jej syn divočiny. "A bolest cítíte stejně jako ona. Jsem rád, že vás Babangové nechají trpět, než zemřete. Jste horší než oni. Neměli jste k lovu zeber a slonů žádný důvod. Nemohli jste nikdy sníst, co jste nalovili. Babangové zabíjejí jen kvůli obživě a jen tolik, kolik opravdu potřebují. Jim zabíjení radost nečiní."

Na ta slova všichni tři zmlkli, pohříženi do myšlenek. Od řeky neustále zněly tytéž zvuky. Marks počal tiše vzlykat. Byl zlomen. Zlomen byl i Mullargan, ale z jiného důvodu. Pohlédl na Tarzana, který dosud stál, neochvějný a klidný.

"Přemýšlel sem vo lovu a zabíjení pro radost," řekl. "To mě nikdy nenapadlo. Mrzí mě, co sem udělal."

Malá opička uháněla plání, rozpálenou sluncem. Cestou se vyhnula nákladnímu autu. Zakrátko se vyhoupla do větvi a pokračovala korunami stromů na konec planiny. Musela být neustále ve střehu. Věděla, že pro šelmy je její maso hotovou pochoutkou. A na pozoru se musela mít i před velkými opicemi. Snažila se budit co nejmenší pozornost. V té chvíli by ji nedokázala zadržet ani ta nejšťavnatější housenka! Měla naspěch.

Melton právě projížděl kolem mrtvých zeber. Měl zlost a nešetřil nadávkami. Když dorazil na kraj strže, spatřil vrak automobilu a mrtvého sloniho býka. Po lovcích však nebylo ani památky. Bez otálení vystoupil z vozu a vkročil do rokle. Byl to zkušený stopař. Dokázal číst v trávě i ve větvích. Již letný pohled na místo, kde stál vrak automobilu, mu prozradil, co se tu událo. Obešel s prstem na spoušti roklinu a vrátil se tam, odkud vyrazil.

"Mají to zřejmě za sebou," uvažoval nahlas, když znovu usedl do kabiny. "Nemůžu nic dělat. Je pozdě."

Té noci pořádali Babangové hostinu. Tarzan z útržků rozhovorů věděl, že bílé zajatce čeká příštího dne zahájení přípravy k témuž - zpřelámání údů. Neměl v úmyslu vydat se divochům na pospas. Obrátil se k Mullarganovi.

"Otočte se," řekl. "Opřu se o vás. Pokusím se vám rozvázat pouta a pak vy rozvázete mě."

"Dobrá," svolil Mullargan.

Kdesi v pralese zařval lev. Babangové měli z krále zvířat hrůzu. Přiložili do ohně a počali tlouci do bubnů, aby vetřelce zahnali. Nebyli to lovci šelem. Po chvíli, když lví řev umlkl, znovu se oddali tanci a pití.

Tarzan se zatím trpělivě snažil zbavit Mullargana pout. Nebylo to snadné, neboť sám měl ruce svázané tak pevně, že sotva pohnul prsty. Nakonec přece jen jeden z uzlů povolil. Ještě okamžik - a boxer byl volný.

Bylo dávno po půlnoci. Zdálo se, že hostina se chýlí ke konci. Tarzan věděl, že jim budou záhy přiděleny stráže. Bylo třeba si pospíšet. Konečně byl volný i on. Marksova pouta pak byla otázkou několika vteřin.

"Lehněte si na břicho a následujte mě," zašeptal. "A nedělejte hluk."

Zdálo se, že Mullarganova lítost nad tím, co spáchal, synem divočiny pohnula, a tak se rozhodl pomoci oběma mužům k útěku. Nechoval k nim ani náklonnost, ani zášť. Byli mu lhostejní. Znamenali pro něho méně než obyvatelé pralesa, s nimiž vyrůstal a žil. Teď jen prostě potřebovali podat pomocnou ruku.

Zamířil přes mýtinu k lesu. Kdyby byl sám, uchýlil by se do bezpečí ve větvích. Jedinou nadějí zůstávalo, že dorazí mezi stromy dřív, než je Babangové objeví. Plížili se sotva sto stop, když vtom Marks kýchl. Zvířený prach a pyl jej dráždily a bránily mu dýchat.

V osadě zbystřili pozornost.

"Vstaňte a poběžte!" vyzval Tarzan oba muže, zvedaje se z porostu. Na ta slova všichni vyběhli k lesu, pronásledováni hordou divochů.

Babangové nejprve chytili Markse. Záhy polapili i Mullargana. Stalo se tak proto, neboť na okamžik zaváhal, rozvažuje, má-li Marksovi pomoci. Něco podobného jej napadlo poprvé v životě.

Ledva ho dostihli, postavil se jim na odpor.

"Jen pojďte blíž, mizerové!" křičel. Vzápětí jeho smrtící pravačka zasáhla bradu prvního černocho. Ostatní jej obstoupili - a několik hned následovalo svého soukmenovce a poroučelo se k zemi.

"Já vás naučím," vrčel Mullargan. "Chtít se prát s mistrem světa těžký váhy!!!"

Jeden z válečníků se k němu zatím přikradl zezadu a zasadil mu mocný úder oštěpem do hlavy. „Zabiják“ Mullargan padl jako podřátý.

Tarzan, skryt na větvi vysokého stromu, musel ocenit Mullarganovu odvahu. Bylo to již podruhé, co ji prokázal. A syn divočiny tenhle rys lidské povahy vždy uznával a obdivoval. Jako by v té chvíli vznikalo mezi oběma muži podivné pouto. Navíc Babangy nikdy neměl příliš v lásce. Ještě nedávno byl pro něho Mullargan méně než šakal či hyena, ale teď tomu bylo jinak.

Původně chtěl nechat oba muže svému osudu. Teď uvažoval o tom, jak jim pomoci.

Nkimu znovu čekala cesta přes pláň, tentokrát však již na zádech Muvira, náčelníka Waziriů, hrdých válečníků s bílými chocholy na hlavách. Opět reptal a nadával. Cítil se teď silný jako lev. Na Muvirově či Tarzanově rameni by dokázal přemoci celý svět.

Z okna svého nákladáku, který se zvolna vlekl krajinou, Melton viděl, jak se k němu blíží početná skupina mužů.

Vypnul motor a nasadil si brýle.

Sotva zjistil, o koho jde, hvízdal.

"Doufám, že přijdou v dobrým," uvažoval nahlas. Slyšel, že se v okolí pohybují kanibalové z kmene Babangů, již vyrazili na válečnou výpravu. Měl obavy, aby to nebyli právě oni. Ujistiv se, že chlapec po jeho boku má pušku připravenou, znovu nastartoval.

Když přijel blíž, seznal, že zástup čítá asi sto bojovníků s bílými chocholy. Kráčeli autu vstříc. Má zrychlit a vjet mezi ně? Zavolal na korbu na své muže, aby se připravili a střídali, jakmile jim k tomu dá povel.

"Nestřilej, bwana," varoval jeden z domorodců. "Nebo nás pobijí. Jsou to velmi dobří bojovníci."

"Kdo je to?"

"Waziriové. Neublíží nám."

Byl to Muviro, kdo předstoupil před kamión a zvedl ruku. Melton sešlápl brzdu.

"Odkud přijíždíte?" zeptal se náčelník Waziriů.

Melton mu vypověděl o tom, co viděl na dně rokliny.

"Nepotkal jsi jiné muže kromě svých dvou přátel?" pokračoval Muviro.

"Včera sem viděl bělocha, co si říká Tarzan," přitakal Melton.

"Byl s ostatními, když je zajali?"

"Nevím."

"Následujte nás," vyzval Meltona Muviro. "A postavte tábor na kraji lesa. Jsou-li vaši přátelé naživu, přivedeme je zpátky."

Nkimovo chování napovídalo, že Tarzan je v nesnázích. Patrně byl zajat týmiž divochy, kteří přepadli bílé lovce.

Waziriové přidali do kroku. A tak i Melton dupl na plyn...

V osadě kanibalů zatím Babangové vyspávali po hostině a nevzbudili se dříve než v poledne. Byli rozmrzeli. Ztratili jednu oběť a několika z nich zlomil běloch nos a čelist. Zajatci na tom nebyli o mnoho lépe. Mullargana bolela hlava, Markse celé tělo. A kdykoli pomyslel na to, co je čeká, obestřely ho mrákoty.

"Zpřerážej nám ruce a nohy," stkal. "A pak nás naložej do vody, abysme změkli! Mizerové!"

"Drž hubu!" neudržel se Mullargan. "Snažím se na to nemyslet!"

Tarzan tušil, že Waziriové nejsou daleko, a tak se vrátil na kraj planiny, aby je vyhledal. Sám, a navíc za denního světla, by Američany ze zajetí osvobodit nedokázal. Celý den obcházel okolo džungle. Když po Waziriích nenašel jedinou stopu, vyhoupl se na strom a zamířil zpátky k vesnici kanibalů. Pološero soumraku se zatím změnilo v neproniknutelnou tmou pralesní noci.

K osadě dorazil tentokrát jiným směrem. Sešel k bystřině, v níž dosud byly namočený zbylé oběti. Nedaleko vesnice zachytily jeho citlivé nozdry pach Numy, lva, a také Sabor, jeho družky. Zanedlouho je uviděl. Plížili se porostem, lákání výpary lidských bytostí. Byli velmi hladoví. To syn divočiny věděl, neboť pach hladového lva se liší od pachu lva s plným žaludkem. Proto ho nikdy nepřekvapilo, když viděl krále zvířat, který se právě nasytil, jak prochází kolem stáda býložravců, aniž by mu věnoval sebemenší pozornost.

Ticho, panující kolem, stejně jako přítomnost šelem nevěstily nic dobrého.

K Mullarganovi a Marksovi přišlo několik bojovníků. Rozvázali jim pouta a pak je přinutili vstát. Odvlekli je doprostřed vesnice, kde pod vysokým stromem seděli náčelník a zaříkavač. Okolo nich stáli v půlkruhu ostatní válečníci, a za nimi ženy a děti. Sotva Američané doklopýtali na místo, povalili je na zem, roztáhli jim ruce a nohy a na každý úd si klekli dva černoši.

Z koruny pralesního obra, jenž se tyčil nad nimi, vše sledoval pán džungle. Přemýšlel o tom, jak zajatcům pomoci. S ním pozorovaly dění v táboře také dva páry žlutozelených očí, skrytých v houští za ohništěm. Dvě oháňky netrpělivě kmitaly sem a tam. Od řeky se ozvalo tiché zaupění. Lvice obrátila pohled oním směrem, zatímco její černohřívý partner nespouštěl z očí ležící divochů.

Kouzelník vstal a přistoupil k zajatcům. V jedné ruce držel zebří chvost, ve druhé těžký kyj.

Marks se naklonil ke svému sousedovi.

"Zachraň mě, hochu! Nenech je, aby mi ublížili!" prosil.

Zatímco Mullargan se tiše modlil, šaman počal kolem obou zajatců křepčít, kroužit nad nimi oháňkou a cosi nesrozumitelného mumlat. Náhle přiskočil k Mullarganovi a zamával mu před očima sukovicí. A tehdy světový šampion těžké váhy setřásl muže, kteří jej drželi, vyskočil na nohy a zasadil zaříkavači mocný úder pěstí na bradu - tak silný, že jemu podobný dosud neokusil žádný z jeho soupeřů mezi provazy. Šaman zavrával a klesl k zemi se zlomenou sanicí. Divoši propadli záchvatu zuřivosti a jako jeden muž se vrhli na odvážlivce, zavalivše jej svými těly.

Sotva lvice dorazila k bystřině, napadla jednu z nešťastných obětí, jejichž hlavy vyčnívaly z říčky. Ubohá žena vykřikla hrůzou. Její úpěnlivý hlas se mísil s vrčením hladové šelmy. Na smrt vyděšení Babangové obrátili své zraky oním směrem. V té chvíli se proti nim z houští vyřítíl lev a vrhl se na ně s divokým řevem, při němž se zem chvěla. Divoši se rozprchlí do všech stran, ponechávající šamana i zajatce jejich osudu.

Vše se zběhlo tak rychle, že lev byl u Mullargana, dříve než boxer stačil vstát a uchýlit se do bezpečí. Šelma chvíli pozorovala svou kořist, která tu ležela jako ochromená a vytřeštěnými zraky zírala před sebe. Mullargan cítil dravcův čpavý dech a viděl mohutné tesáky v obřích čelistech. A pak uviděl ještě něco. Něco, co jej naplnilo úžasem. To když Tarzan seskočil ze stromu přímo na hřbet velké kočky.

Mullargan se vztyčil, nebyl však schopen dalšího pohybu. Chtěl utéci, ale nedokázal to. Jako by jej někdo přikoval k zemi. Nevěřil svým očím. Rovněž Marks, který se mezitím pokoušel vyšplhat na strom, znehybněl hrůzou. Nedaleko odtud lvice vytáhla ženu z říčky a vlekla ji do pralesa. Poslední výkřiky obětí, nalézající se ve smrtelné agónii, zanikly mezi ostatními zvuky džungle.

Tarzan sevřel lva nohama kolem trupu a jednou rukou kolem šíje. Šelma se postavila na zadní, snažíc se setřást živé břemeno. Její vrčení a řev se mísily s divokými skřeky jejího protivníka. Mullarganovi při tom všem tuhla krev v žilách. Viděl, jak se lev převrhl na záda a počal sebou prudce zmítat, aby se útočníka zbavil. Vzápětí znovu vyskočil na nohy. Muž se jej však stále držel.

Mullargan byl v životě svědkem mnoha soubojů, v nichž jejich aktéři prokázali notnou dávku síly i odvahy, ale nikdy v té míře, s jakou bojoval polonahý bílý obr holýma rukama s králem zvířat!

Lev není ani zdaleka tak vytrvalý jako silný. Proto se i tentokrát brzy unavil. Na okamžik zůstal v klidu, nabíraje dechu. To byla příležitost pro jeho soupeře! Volnou rukou vytrhl z pochvy svůj lovecký nůž. V té chvíli se lev prudce otočil. V záři ohně blýskla ostrá čepel a zaryla se zvířeti do slabin. Lev mocně zařval a znovu sebou škubl. Ostří dýky mu podruhé projelo tělem. V záchvatu bolesti a vzteku vyskočila velká kočka do výšky a nůž ji zasáhl potřetí, tentokrát přímo do srdce. Naposledy se vzeplala a pak padla k zemi bez známky života.

Tarzan vstal a nakročil na mrtvolu. Pak zvedl tvář k nebi a vydal vítězný skřek opího samce. Marksovi se podlomila kolena a Mullarganovi naježily vlasy na skráních. Babangové, kteří před lvy uprchli do pralesa, zkameněli hrůzou. "Pojďme," vyzval syn divočiny oba muže, aby je vzápětí vyvedl z osady kanibalů.

Již na druhý den byli Marks a Mullargan v Meltonově táboře. Tarzan a jeho Waziriové se chystali k tažení proti Babangům, aby je vyhnali ze země. Ještě předtím zavítal syn divočiny k oběma Američanům.

"Odjeďte z Afriky," řekl. "A nikdy se nevracejte."

"Ani za nic," potvrdil Mullargan.

"Poslyšte, člověče," dodal Marks. "Máte u mě sto táců, když přijedete do New Yorku a budete pro mě boxovat."

Tarzan odmítavě zavrtěl hlavou a pak se vydal na cestu, doprovázen věrnými Wazirii. Na rameni mu seděl Nkima a proklínal všechny Tarmangani.

"Slyšels, hochu?" řekl Marks. "Vodmít sto papírů! Takže to máš dobrý. Udělal by tě v prvním kole."

"Kdo?" opáčil Mullargan. "Ten břídl?"

Tarzan a vraždy v džungli

Volání hyeny

Bronzově opálený obr, zakrývajíc svou nahotu toliko bederním pásem, zvolna kráčel pralesní stezkou. Byl to Tarzan, toulající se onoho svěžího jitra svým královstvím. Les tu byl často otevřený, protkaný pasekami, kde rostlo jen pár osamělých stromů. Tam, kde byla džungle neprostupná, volil syn divočiny cestu po větvích. Počínal si s dovedností veleopa a rychlostí malé opičky. Zdálo se, že svému okolí nevěnuje valnou pozornost, leč bylo to klamně zdání. Ač dokonale znal všechny zvuky i taje pralesa, nepřestával být ve střehu, napínaje všechny smysly. Věděl, že nedaleko odtud leží v porostu lev, skloněn nad zbytky ulovené zebry. Neviděl ani šelmu, ani její oběť, ale tím, že tu jsou, si byl zcela jist. Jeho citlivému nosu to prozradil Usha, vítr. A díky dlouholeté zkušenosti okamžitě poznal, že jde o pach lva a zebry. A věděl také, že pach nakrmené šelmy je jiný než pach šelmy hladové. Byl tedy klidný. Bylo jasné, že lev tentokrát nezaútočí.

Tarzan vždy spoléhal právě na svůj neomylný čich. Oči mohou člověka zradit - zejména za soumraku či za tmy - nos však nikdy. Ten se nikdy nemýlí a vždy přesně určí, o koho jde. Ale člověk neputuje vždy jen proti větru. Buď změní směr, nebo tak učiní vítr sám.

Také Tarzan nyní odbočil z cesty, jež vedla k řece. Nechtělo se mu do vody. Náhle zaslechl něco, co by normálnímu smrtelníku bezpochyby uniklo - vzdálený křik Dango, hyeny. Vždy když zaslechl tenhle nepříjemný zvuk, zachvěl se hnusem. Ke všem zvířatům měl úctu, ale vůči hyeně cítil toliko opovržení. Pohrdal její zákeřností. Navíc mu byl odporný její pach. A tak se tomuto zvířeti vyhýbal. Nechtěl zabít z pouhé nenávisti. Dokud se hyena nechovala nepřátelsky, ušetřil ji.

Právě se chystal znovu odbočit, aby se s hyenou nestřetl, když její další řev přerval ticho a přiměl tak syna divočiny změnit rozhodnutí. Byl to podivný křik, jako by se kdesi dělo něco neobvyklého. Tarzan zrychlil. Sotva se před ním cesta uzavřela, vyšplhal do větví a pokračoval dál stromovým. Malé opičky na něho pokřikovaly, když je mýjel, a on jim odpovídal stejným způsobem, upozorňuje, že s nimi teď nemůže ztrácet čas. Jindy by se zastavil a pohrál si s mláďaty, nyní však spěchal, aby zjistit, co v sobě tají záhadné hyenino volání. Nicméně jedna z dovádivých opiček za ním přiběhla s kokosovým ořechem, snažíc se ho zapojit do hry. Hodila jej po něm a čekala, co bude dál. Tarzan ořech chytil a mrštil jím zpět po malém provokatérovi. Jako baseballový míček se odrazil od kosmatého hrudníku a zapadl kamsi do porostu. Ostatní opičky počaly radostně vřískat, posmívajíc se neúspěšnému útočníku. Ten usedl na větev a počal se škrábat na prsou a za ušima.

"Hrajte si sami," vyzval pán džungle své čtvernohé přátele. "Tarzan dnes nemá na zábavu čas."

A pak jim zmizel z dohledu. Hlas hyeny sílil. A její pach byl stále pronikavější. Na konci palouku se syn divočiny zastavil a pohlédl dolů. To, co uviděl, bylo v africké divočině čímsi vsutku neobvyklým.

Mezi stromy tu leželo letadlo, notně poškozené. A kolem něho obíhala smečka hyen. S vyplazenými jazyky vyskakovaly do výšky, snažíce se dostat dovnitř.

Překonav odpor, Tarzan se lehce spustil ze stromu. Ač tak učinil nejtížeji, jak dovedl, hyeny ho uslyšely a nastražily slechy. Smečka se seběhla k sobě. Když zvířata zjistila, že Tarzan je sám, několik troufalejších jedinců se oddělilo od skupiny a s vyceněnými zuby zamířilo k němu.

Zdálo se, že Tarzan nevěnuje mrchožroutům pozornost. Luk i šípy zůstaly na svých místech. A stejně tak i lovecký nůž. Syn divočiny dokonce ani nenapráhl oštěp, aby zvířata zastrašil. Přesto zůstal ve střehu. Znal hyeny odedávna. Věděl, že jsou zbabělé a zákeřné. Ale věděl také, že pokud mají hlad, jsou schopny znenadání zaútočit. Zdálo se, že tahle

smečka skutečně shání potravu. A tak zatímco navenek zůstával Tarzan klidný, šestý smysl jej nabádal k ostražitosti. Povzbuzeny Tarzanovým zdánlivým nezájmem, hyeny se příkradly blíž. A pak, zcela nečekaně, vyrazila ze smečky nejsilnější z nich a vrhla se na něho. Dříve než mohutné čelisti stačily stisknout, Tarzan vymrštil pravičku a popadl zvíře za hřbet. Zatočil jím nad hlavou a vši silou je odhodil mezi ostatní mrchožrouty. Jedna samice přitom zůstala nehybně ležet. V příští chvíli se na ni vrhla celá smečka, aby konečně ukojila hlad. Tarzan dobře věděl, jak je třeba s hyenami bojovat!

Zatímco šelmy hodovaly, Tarzan obhlédl letadlo. Zjistil, že není úplně zničeno. Ale co platilo o stroji, neplatilo o pilotovi. To pach jeho krve přilákal hyeny!

Seděl dosud opřen o palubní desku. Letoun patřil italské armádě. Prozrazovalo to číslo i označení. Syn divočiny vyskočil na křídlo a ohledal mrtvolu.

"Mrtev - den, dva," uvažoval nahlas. "Stopa po kulce v hrdle, vlevo od tepny. To je zvláštní. Ten muž byl zasažen ještě ve vzduchu. Než zemřel, stačil přistát. A nebyl v letadle sám. Ovšem jeho společníci jej nezavraždili."

K prvnímu závěru došel snadno. Půda kolem letadla nesla stopy lidských nohou, které určitě nepatřily domorodcům. Byly obuté. Navíc zde ležela spousta nedopalků a papírků od cigaret. Další úvaha nebyla tak prostá, leč nevyhnutelná - pilota jistě nezabili jeho lidé. Kdyby to udělal některý z nich, vystřelil by buď zprava, nebo zezadu. Kulka však pronikla hrdlem z levé strany! Jak tedy k celé věci došlo? Tarzan povzdychl.

"Ten muž byl zastřelen ze vzduchu, a pachatelem není nikdo jeho lidí. Kdo tedy?" znovu přemítal. Ještě jednou prohlédl ránu. Kroutil hlavou a mračil se.

"Kulka přilétla shora. Ale odkud? Ledaže z jiného letadla... To bude ono! Jinak se to stát nemohlo!"

Opravdová záhada! V srdci Afriky, daleko od všech vzdušných linek! Tarzan v onech letmých náznacích četl tak, jako by šlo o stopy v pralesní stezce. Nezbývalo než se ptát: kam se podělo druhé letadlo?

Znovu se ozvaly hyeny. Dosud hodovaly nad svou družkou. Tarzan se ušklíbl odporem. Zprvu chtěl mezi ně vběhnout s ostřepem a ukončit jejich hostinu, ale pak si to rozmyslel.

"Jsou důležitější věci. Věci, týkající se lidí," řekl si. A pak se pustil do nového pátrání. Našel rukavici. Samotnou rukavici na pravou ruku. Ležela pod sedadlem. Zvedl ji a důkladně prohlédl. Jeho nozdry mu leccos napověděly. Než rukavici zahodil, pečlivě uchoval v paměti její svědectví. Seskočil na zem. Hyeny dosud neopustily planinu. Bylo slyšet jejich chechtot a cítit jejich pach. Tarzan se neudržel, napřáhl ostěp a vyrazil proti nim. Rozutekly se do všech stran. Věděl, že se vrátí, aby dokončily hostinu. Ale teď od nich bude alespoň na čas pokoj. Podrobně prozkoumal okolí letadla.

"Dva muži," pokračoval ve svých úvahách. "Výrazili tudy," a ukázal prstem. "Stopa je asi dva dny stará, ale čitelná. Půjdu po ní."

Věděl, že pokud ti, kdo přežili, zůstali kdesi v pralese, potřebují pomoc. A pak - jsou to cizinci a Tarzana zajímalo, odkud přicházejí a co tu pohledávají. Bez váhání se vydal na cestu. Kdesi zatroubil slon Tantor, oznamuje svému příteli, že na něho čeká. Netrvalo dlouho, a Tarzan stanul před ním. Tentokrát však usoudil, že sám bude rychlejší.

"Vrať se ke stádu, Tantore," řekl věrnému čtvernožci v jazyce zvířat. Pak mu ještě cosi pošeptal do ucha a vyběhl po stezce. Tantor se zvolna vydal zpátky ke svým druhům, máchaje zdviženým chobotem.

Byl to Usha, vítr, kdo Tarzana zastavil. Donesl k jeho citlivým nozdram nový pach - takový, jaký by v těchto končinách sotvakdy očekával. Syn divočiny odbočil ze stezky a vydal se po nové stopě. Pach postupně sílil. Byl to pach benzínu! To byla další záhada. Vůně benzínu prozrazovala přítomnost člověka, ale po něm stopy chyběly! Zato se potvrzovalo Tarzanovo přesvědčení, že existuje ještě jedno letadlo. Zanedlouho je také skutečně uviděl. Zbyla z něj hromada pomačkaného plechu, němý svědek tragédie.

Tady byla druhá část tajenky. Byl to onen druhý letoun, jehož pilot zasáhl svého protivníka při vzdušném souboji. Ocas stroje byl proděravěn kulometem. Ve vzduchu se tedy skutečně střídalo, jakkoli pilot tohoto druhého letounu byl ozbrojen toliko pistolí. Ať tak či onak, muž číslo dvě zřejmě unikl osudu, který potkal muže číslo jedna. Kolem byla udusaná tráva. Muž číslo dvě se vrátil k vraku a pak zmizel.

Tarzan šel po stopě a po chvíli objevil lano a cáry látky.

"Padák!" uvažoval nahlas. "Muž číslo dvě vyskočil."

Pak se zamyslel. Očima pátral kolem, snaže si představit, jak vše proběhlo. Letadlo číslo jedna napadlo letadlo číslo dvě. O tom není pochyb - pilot prvního letadla měl kulomet, zatímco pilot druhého toliko pistolí. Z ní zasáhl prvního pilota, který musel nouzově přistát. Po jeho smrti jej jeho dva společníci opustili. Střely z kulometu poškodily druhý letoun, který následně havaroval. Jeho pilot vyskočil padákem a přistál několik mil od prvního letadla. To znamená, že dvě letadla opustili tři muži. Kde jsou? A proč se to vše stalo?

Na tyto otázky zatím syn divočiny neznal odpověď. Věděl, co se stalo, ale nevěděl proč. Možná že odpověď v sobě skrývá neprostupná džungle. Prales je nemilosrdný k těm, kdo se v něm nevyznají. Muži, kteří přežili smrt v letadlech, sotva přežijí smrt v divočině!

Tarzan pohodil hlavou. S touhle odpovědí nebyl spokojen. Cítil cosi jako lítost. Druhý letoun byl anglický - pilot byl tedy nejspíše také Angličan, zatímco zbylí dva muži byli pravděpodobně Italové. Jakkoli byl dítětem pralesa, kolovala v Tarzanových žilách anglická krev.

Život člověka pro něho neznamenal víc než život zvířete. Byl-li v nesnázích člověk, pomohl mu, stejně jako zvířeti.

Rozdíl byl jen v tom, že zvíře zaslouží pomoc vždy, zatímco člověk nikoli.

"Angličan," řekl si Tarzan, "přijde na řadu první. Doufám, že ho vypátrám dřív než lvi nebo Buirové."

A tak se vydal po stopě neznámého muže. Patřila poručíku Cecilu Gilesi-Burtonovi.

Nit osudu

Osud je jako nit, spojující události i lidské jedince. Nit, jež přivedla Tarzana do těchto končin, začala v laboratoři jakéhosi Horace Browna v Chicagu. Od Tarzana pak vedla pozpátku k poručíku Burtonovi, od něho k muži jménem Zubanev v Londýně, dále k Josephu Campbellovi, známému jako "Mazlíček Joe", a Mary Grahamové, proslulé svou vyřídilkou, a konečně k Horaci Brownovi, jemuž tato dáma dělala sekretářku. Byla to opravdu dlouhá nit, vedoucí z Chicaga do Afriky. Byla potřísněna krví a vše nasvědčovalo tomu, že to nebude naposledy...

Horace Brown byl americký vynálezce. Měl sekretářku jménem Mary Grahamová, které důvěřoval a která ráda a hodně mluvila. Horace Brown cosi vynalezl. Cosi velmi důležitého pro armádu. Mary o tom věděla a na jakémsi večírku neudržela jazyk za zuby. Myslela to dobře. Nebyla nijak pohledná a obvykle tento nedostatek vyrovnávala svými konverzačními schopnostmi. Tentokrát, naneštěstí, použila svého řečnického umění vůči nanejvýš nevhodné osobě - byl jí Joseph Campbell, přezdívaný "Mazlíček Joe".

Pro Mary byl muž jako muž. Ačkoli Campbell nebyl ani trochu přitažlivý, jeho zájem jí dělal dobře. Špatně ho však pochopila.

Vynálezem Horace Browna byl jakýsi elektrický přístroj, schopný zničit zapalování jakéhokoli motoru na libovolnou vzdálenost do tří tisíc stop.

"Umíte si představit, co by to znamenalo v době války?" uvažovala Mary, luskajíc prsty. Nečinila tak z nadšení nad překotným vynálezem svého zaměstnavatele, nýbrž proto, aby upozornila, že její prsteník, patřící zručné písarce, je dosud bez zasnubního prstenu.

"Žádný tank ani jiné motorové vozidlo nepříteli by se nemohlo přiblížit na tisíc yardů. Bombardéry budou zničeny, dřív než stačí vzlétnout. Letadla, vybavená takovým přístrojem, budou vůči jakémukoli útočníkovi nezranitelná."

Mary mluvila a mluvila, nemajíc tušení, kolika lidem tím zasahuje do jejich osudu. Viděla jen muže, který nijak neskrýval svůj zájem. Joseph Campbell nevycházel z údivu nad přívalem informací, jichž se mu od této bezelstné ženy dostává.

Ona sama jej nechávala zcela chladným. Pozorně poslouchal, vrývá se do paměti každé slovo. Cítil možnost vytěžit z toho něco pro sebe.

"Rád bych ten zázrak viděl," řekl.

"To bohužel nemůžete," opáčila Mary. "Zatím to nemůže nikdo. Byl z bezpečnostních důvodů rozebrán. Pan Brown si ponechal toliko jednu sadu výkresů."

"Dobrá. Rád bych si s ním alespoň promluvil," pokračoval Campbell. Poté se zatvářil významně. "Alespoň se budeme moci znovu setkat," lhal. "Možná bych mohl panu Brownovi dobře zaplatit."

Mary pohodila hlavou.

"Obávám se, že ani to nepůjde. Pan Brown odjíždí do Londýna na jednání s britskou vládou. Víte, chtěl by světit svůj vynález toliko spojencům..."

A tak, ničeho netušíc, zapletla Mary Grahamová poprvé přádeno Osudu.

Když ji té noci Joe Campbell opouštěl, slíbil, že příští večer zavolá. To bylo poslední, co od něho slyšela. Zmizel z jejího života, tak jako ona z jeho.

Na opačné straně Atlantiku o týden později montoval právě Horace Brown svůj vynález v jedné z londýnských opravárenských dílen. Byl spokojen. Dohoda s vládou byla uzavřena. Měl za to, že jedině on a odpovědná místa vědí, co dělá, a tak neučinil žádná bezpečnostní opatření. Asistovali mu toliko dva mechanici. V noci odnášel plány do malého penzionu, kde si pronajal pokoj, neboť odtud měl blízko do práce.

V penzionu bydlel také jakýsi Nikolaj Zubanev, ruský emigrant, muž nenápadného zevnějšku, navenek zcela obyčejný a neškodný. Leč vláda byla zřejmě jiného názoru, neboť jej dala tajně sledovat. Zubanev o tom pochopitelně neměl ponětí. Brzy se spřátelil s mladým Američanem, který nedávno přiletěl ze Států. Jednoho rána byl ovšem Horace Brown - navzdory policejnímu dohledu - nalezen ve svém pokoji mrtv a jeho plány zmizely. A s nimi zmizeli také Zubanev a jeho nový americký přítel jménem Campbell.

Vláda okamžitě počala shánět informace z nejrůznějších zdrojů. O týden později byli pánové Zubanev a Campbell objeveni v Římě. Důvod byl nasnadě - odjeli sem proto, aby tu prodali ukradené plány italské vládě. Britští agenti v italské metropoli měli napilno. V téže době odletěl z Londýna do Říma poručík Cecil Giles-Burton. Noviny uvedly, že cílem jeho letu je Kapské Město.

V Itálii byl jediný muž, jemuž chtěli Zubanev a Campbell světit svůj záměr. Nebylo však snadné se k němu dostat.

Zubanev, který nedůvěřoval nikomu, vymyslel způsob, jak výkresy schovat, kdyby je snad Italové chtěli získat násilím. Ukryl papíry ve dvojitém dnu příruční brašny a nechal je v hotelovém pokoji.

Během schůzky projevil Velký muž o celou věc nebývalý zájem. Došlo k dohodě a ihned byla sjednána i cena - taková, že zajišťovala oběma prodejcem bezstarostný zbytek života. Jedinou podmínkou zůstával spolehlivý chod přístroje, postaveného na základě plánů.

Cestou zpátky do hotelu neskrývali Zubanev a Campbell radostnou náladu. Ta však rázem pominula, sotva překročili práh Rusova pokoje. Po dobu, co byli pryč, zpřeházel někdo apartmá naruby. Zubanev spěchal k brašně s falešným dnem. Zůstala na svém místě, avšak výkresy zmizely.

Zoufalí volali Velkému muži. Okamžitě byla zahájena příslušná opatření. Každý, kdo opouštěl Řím, byl podroben důkladné prohlídce, a totéž se dělo i na hraničních přechodech. Leč jisté letiště hlásilo, že anglický poručík jménem Cecil Giles-Burton opustil zemi dvacet minut předtím, než byly vydány rozkazy k osobním kontrolám, a že míří do Kapského Města.

Následující pátrání odhalilo, že domnělý náhodný cestující byl ubytován v témže hotelu jako Campbell a Zubanev a že

se odtud odhlásil nedlouho předtím, než se vrátili a zjistili, že byli okradeni.

Za necelou hodinu již Campbell a Zubanev seděli ve vojenském letadle, řízeném nadporučíkem Torlinim...

Zlomená křídla

Modravé vlny Středozemního moře se dmuly pod mraky, jimiž právě poručík Cecil Giles-Burton prolétal k africkým břehům. Vše probíhalo podle plánu. Nebylo by nic jednoduššího než stočit letoun na západ a zamířit do Londýna. Leč rozkazy zněly jinak. Jeho cílem bylo Bangali, kde pilotův otec působil jako vládní zmocněnec. Jemu měl odevzdat výkresy a pokračovat dále do Kapského Města, jako by šlo o sportovní let, jak hlásal tisk.

Britská vláda nepokládala za rozumné vzbudit podezření, že se její agenti zmocnili Brownových plánů. Protože Burton měl otce rezidentem v Bangali, byl pro tento úkol zvolen právě on. Co bylo divného na tom, když se syn na cestě do Kapského Města zastaví na návštěvě u otce? Ačkoli Bangali mělo nouzové letiště, nacházelo se stranou hlavních leteckých linek. Protože nebylo jisté, zda tu bude možné doplnit pohonné hmoty, rozhodl se Burton přistát v Tunisu a natankovat právě tam.

Zatímco plnil nádrž, seběhlo se k letadlu několik zvědavců. Odbavovací formality proběhly rychle a bez problémů.

Právě když rozmlouval se dvěma francouzskými úředníky, přistoupil k němu jakýsi domorodec.

"Italové by mohli dorazit do Kapského Města před vámi, pokud si nepospíšíte," řekl plynou angličtinou.

"Ach tak," pravil jeden z úředníků. "Jde o závod! To jsem nevěděl!"

Burton uvažoval rychle. Je pronásledován! A italská vláda se snaží vzbudit dojem, že se jedná o pouhé sportovní zápolení.

"Není to oficiální závod," usmál se. "Jde o soukromou sázku s italskými přáteli. Jestli nechci prohrát, měl bych vyrazit!"

Již za pár okamžiků byl znovu se svým letounem ve vzduchu a mířil na plný plyn k jihu, pochvaluje si duchapřítomnost a pohotovost svých spolupracovníků v Římě i chytrost jejich agenta coby tuniského "domorodce".

Ač v Tunisu ztratil půl hodiny, věděl, že brzy bude tma, a pokud ho do té doby pronásledovatelé neobjeví, má naději jim uniknout. Mířil teď přímo do Bangali, které leželo východně od nejkratšího směru do Kapského Města a západně od pravidelné linky mezi Kapským Městem a Káhirou. Občas se ohlédl. A pak v posledních paprscích zapadajícího slunce spatřil kdesi za sebou stříbrný lesk křídel letounu.

Pronásledovatelé mu byli v patách celou noc, vedeni světlem plamenů, šlehajících z výfuku jeho stroje. Jejich letoun byl rychlejší a každou minutou se přibližoval.

Přemýšlel, co mají ti lidé v úmyslu. Tušil, že o něho samotného jim nejde. Zajímaly je výkresy. Pokud dorazí do Bangali, budou plány v bezpečí. Leč vše mělo být jinak. Rozednilo se a nepřátelé již byli vedle něho. Křídla obou letadel se teď téměř dotýkala. Viděl, že jde o italskou stíhačku, řízenou italským důstojníkem. Zbýlé dva pasažéry nedokázal rozpoznat. Tušil však, že půjde o Zubaneva a Campbella.

Pod nimi se prostírala otevřená krajina a italský důstojník Angličanovi pokynul, aby přistál. Burton věřil, že Bangali není dál než padesát mil. Zavrtěl odmítavě hlavou. Náhle proti němu obrátili kulomet. Naklonil letadlo, strhl je dolů a znovu vyrovnal, takže se vzápětí objevil pod ocasem pronásledovatelů.

Jeho jedinou zbraní byla služební pistole. Vyňal ji z pouzdra a vystřelil. Doufal, že bude mít štěstí a alespoň vyřadí z činnosti řídicí mechanismus. Pak opět vystoupal vzhůru. Pronásledovatelé se teď blížili zdola velkou rychlostí. Otočil se a vypálil další čtyři rány. Pak se ozvalo hromobití z kulometu. Střely zasáhly kormidlo a stabilizátor. Letoun ztratil rovnováhu a počal prudkým vířivým pohybem klesat. Burton se ho snažil zvládnout, ale nešlo to. Výpnul tedy motor, připjal si padák a skočil. Po chvíli se hedvábí otevřelo a Burton se zvolna snašel k zemi. Viděl nepřátelské letadlo, jak se zmítá vzduchem. Možná že zasáhl pilota, nebo alespoň zničil palubní desku! Naposledy stroj zahlédl nízko nad lesem několik mil jižně odtud.

A tak se obě letadla zřítily na dvě různá místa, kde je našel Tarzan z rodu Opů...

Sotva dopadl na zem, Burton se zvedl a odepjal popruhy padáku. Rozhlédl se kolem. Nikde nebylo živé duše. Stál uprostřed africké divočiny, máje toliko mlhavé představy o tom, kde je a jak daleko je Bangali. Vrak jeho letounu uvízl jen několik stovek yardů odtud. Byl rád, že stihl vypnout motor, takže letadlo neshořelo, neboť v něm zůstalo něco zásob a také střeliva. Cítil, že je v úzkých. Ale nevěděl, že skutečnost je ještě horší, než si byl v té chvíli schopen uvědomit. Ještě že alespoň výkresy, pro které nasazoval život, zůstaly v bezpečí pod jeho košilí.

Uspokojen, vrátil se do letadla pro jídlo a náboje. A pak vyrazil směrem, kde - jak se domníval - leželo Bangali. Věděl, že pokud pronásledovatelé přežili pád svého letadla, vydají se ho hledat. Je-li Bangali vzdáleno pouhých padesát mil a leží-li skutečně tam, kde předpokládá, to jest jihovýchodně odtud, mohl by být na místě do tří dnů. Modlil se, aby nenarazil na loviště lvů či lidojedů. Leč bylo tomu přesně naopak. Ocítl se ve lvím hájemství a navíc v kraji, kde domorodci rozhodně nepřekypovali vlídností. A Bangali bylo tři sta mil daleko...

Hlas džungle

Dva dny uplynuly, než osud dotkal svou nit, jež začala u Horace Browna v Chicagu a skončila u samotného Tarzana v srdci Afriky. Třetího dne narazil syn divočiny na stopu Cecila Gilese-Burtona. A tehdy osud sehrál podivnou hru...

Cecil Giles-Burton, který dosud nikdy nevkročil na africkou půdu, kráčel bez úhony územím divokých Buirů, zatímco Tarzan, který se tu narodil, vyrůstal a znal každý kout, padl do léčky a byl zajat! Stalo se to takto:

Syn divočiny se ubíral pralesem po větru, takže se k němu nedostal žádný pach. Proto nevěděl o tlupě buirských válečníků, jež se k němu právě blížila. Byli na lovu, a tak postupovali velmi tiše. Pán džungle nejen necítil jejich výpary, ale ani neslyšel jejich kroky.

Náhle odkudsi z porostu vyrazil lev. Z rány na slabině mu prýštila krev. Zvíře bylo velmi rozzlobeno. Proběhlo kolem Tarzana sotva několik yardů, pak se znenadání otočilo a zamířilo přímo k němu. Tarzan, vždy ve střehu, napřáhl oštěp a čekal. Ale místo lva jej napadli Buirové, kteří se znenadání vynořili za ním. Chemungo, syn náčelníka Mpinga, poznal v

bílém muži Tarzana - toho, jenž kdysi vysvobodil jejich zajatce, a ještě jim překazil dobrý obchod. Chemungo neztrácel čas. Napráhl oštěp a bílý obr klesl k zemi s ostrým hrotem v zádech. Ostatní bojovníci si vzali na starost lva. S hlasitým pokřikem vyrazili proti šelmě, chráníce se mohutnými štíty.

Lev skočil po prvním z nich. Strhl muže do porostu, kde zůstal ležet, drže štít nad hlavou, zatímco ostatní se seběhli kolem. V příští chvíli muž proklál zvířeti srdce oštěpem. Bylo po boji.

V osadě náčelníka Mpinga zavládla velká radost, když se bojovníci vrátili s bílým zajatcem a ještě s úlovkem. Jejich nadšení však ochablo ve chvíli, kdy zjistili, že vězněm není nikdo jiný než Tarzan, obávaný pán džungle. Někteří, vedeni kouzelníkem, navrhovali, aby byl zajatec okamžitě zabit, než použije své nadlidské síly. Jiní soudili, že by bylo lépe jej propustit. Tvrdili, že duch zemřelého Tarzana jim bude škodit víc než on sám zaživa.

Mpingu nakonec rozhodl po svém. Nařídil, aby bílého obra spoutali a ošetřili mu ránu. Pokud po tu dobu nedojde k ničemu nepředvídanému, naloží s ním jako s ostatními zajatci. A pak bude slavnost a hostina!

Tarzan přestal krváčet. Podobná rána by normálního smrtelníka nejspíše zabila, ale Tarzan nebyl normální smrtelník. Sotva se probral, již spřádal plány útěku. Pouta však držela pevně. Navíc je Buirové každou noc znovu utahovali. Obávali se, že by je bílý obr mohl rozvázat. Doufali, že když bude mít nohy i ruce rozedrány do krve, nebude se moci bránit. Skutečně - pravidelná kontrola provazů byla pro Tarzana největší překážkou. A nejen to - zajetí bylo urážkou jeho přirozené důstojnosti.

"Muž bez rukou je jen poloviční muž," uvažoval. "A muž bez rukou a nohou už vůbec není mužem. Je jako dítě, které musejí krmit."

Takovou pohanu nesl syn divočiny těžce. Být živen tak podřadnými lidmi, jako jsou Buirové! Ale co naplat, když pouta držela pevně? Srdce mu bušilo rozrušením, leč mysl zůstávala chladná.

"Dávají mi jíst, aby mě vykrmlili," pokračoval v přemítání. "Svalnatý člověk je pro ně těžce stravitelný. Proto se mě snaží obalit tukem. Je tohle snad důstojný konec - naplnit žaludky Buirů? Ne! A nesmí to být vůbec konec! Je třeba něco vymyslet!"

Zvažoval všechny možnosti, ale stále bezvysledně. Nebude než spolehnout se na neomylné smysly. Ale k čemu je mu nyní zrak? Nedohlédne dál než ke dveřím chatrče! A k čemu je hmat, má-li ruce i nohy spoutány? A co chuť, když si jídlo nemůže vybrat sám? Toliko sluch a čich mu teď mohou být ku prospěchu! A pak ještě onen záhadný šestý smysl, jímž byl obdařen měrou pro normálního smrtelníka stěží myslitelnou.

Plynuly dny a noci. Tarzan probděl nekonečné hodiny v úvahách. Byl teď ještě citlivější ke všem vůním a zvukům než kdy předtím. A jeho šestý smysl vnímal každý pohyb v džungli. Čekal na vhodnou chvíli. Slyšel Sheetu, leoparda. Ten by mu sotva pomohl. Slyšel Dango, hyenu, a cítil její pach. Kdesi v dáli zařval Numa, lev. Tarzan jej vnímal, ale hlas krále zvířat teď pro něho neměl žádný význam. Snad mohl jen vyvolat pocit, že smrt ve lvích spárech je důstojnější než v rukou kanibalů.

Konečně Tarzanův šestý smysl zachytil něco důležitého. Oči se mu rozzářily a chřípí rozšířilo. Vzápětí nato počal pohupovat trupem, vydávaje přitom slabý zvuk. Strážný u vchodu do chýše vstal a nahlédl dovnitř. Když viděl, jak Tarzan kolébá celým tělem, přemohla jej zvědavost.

"Co to děláš?" zeptal se.

Tarzan ustal a odpověděl: "Modlím se." A pak znovu pokračoval v krouživých pohybech.

Strážný ihned informoval Mpinga. Mpingu zavrčel a poznamenal, že bohové Buirů jsou mocnější než Tarzanovi.

"Nech ho, ať se modlí," řekl strážci. "To ho nezachrání! Brzy přijdeme na řadu my a naše zuby!"

Černoch se vrátil k chatrči a zaujal své místo. Tarzan se dosud vlnil a zpíval, leč tentokrát o poznání hlasitěji. Čekal, že ho strážný napomene, ale ten mlčel. Od té chvíle syn divočiny věděl, že jeho plán se začíná dařit. A pak jeho citlivé nozdry cosi zachytily. Tentokrát nebylo pochyb! Nicméně Tarzan zůstal opatrný. Vyslal odpověď, ale hlas zvýšil jen nepatrně. I nadále chtěl budít dojem, že se modlí. Postupně však bylo jeho volání stále pronikavější.

Konečně si Buirové uvědomili, že zajatec se chová hlučně. Mysleli, že tak činí proto, aby ho slyšeli jeho bohové.

Posléze se volání proměnilo v křik, podobný hromu, když se obloha zatáhne černými mračky. A pak náhle nastalo ticho...

Kdesi hluboko v džungli nastavil slon Tantor chobot nočnímu vánku a nastražil slechy. Pak zavěšil a zatroubil, aby svolal své stádo. Ostatní sloni přiběhli a naslouchali. Slyšeli, co on. Byli daleko od rodných lovišť, následující pokorně vůdce stáda. Ten byl v posledních dnech velmi neklidný. Stále jako by něco hledal. Teď konečně věděli, co ho tak znepokojovalo. Také oni počali troubit a neklidně podupávat. Čekali jen na to, až dá vůdce znamení.

Konečně se tak stalo a stádo se dalo do pohybu. Rychle, nezadržitelně, přímo ke svému cíli. Jen tu a tam se vyhnulo spleti mohutných stromů. Slabší keře praskaly pod jejich tlapami jako zápalky. Podobni lavině, blížili se tlustokožci k osadě Buirů.

Tarzan byl prvním, kdo je zaslechl. Oči mu zasvítily a na rtech pohlál úsměv. Jeho modlitba byla vyslyšena! A jeho osvobození na dosah!

Vzápětí se ozvaly zoufalé výkřiky. Tarzan slyšel praskot dřeva, jak zvířata prorazila kolovou ohradu. Poroučela se jako domek z karet. V příštím okamžiku bylo stádo uvnitř.

"Tantore! Tantore!" volal Tarzan. "Tady jsem!"

Tantor ani podobnou výzvu nepotřeboval. Prostě svého přítele cítil. Jeho volání jen potvrzovalo, že je nablízku. Po chvíli Tarzan viděl, jak došková střecha nad jeho hlavou mizí a vzápětí ucítil dotek Tantorova chobotu. Nad sebou teď měl jen nebe, plné hvězd. Tantor zvedl syna divočiny do výšky a posadil si ho na hřbet. Pak vztyčil chobot a čekal. Teď už nebyl vůdcem stáda on, nýbrž Tarzan!

Pán džungle dal mocným hlasem pokyn k odchodu. Vesnice kanibalů byla v troskách. Jediná chatrč nezůstala celá. A Buirové se v hrůze rozprchli do pralesa.

Svívalo. Tantor a jeho stádo provedli práci dokonale. Malé opičky pak zbavily Tarzana pout. Poskakovaly kolem něho a vesele štěbetaly. Byly rády, že ho vidí. Tarzan poplácal Tantara za ušima a ten věděl, že mu syn divočiny děkuje. Nato se vyhoupl do větvi a zmizel svým přátelům z dohledu. Byl přesvědčen, že teď již nemá smyslu dál hledat stopu anglického pilota. Nešťastník nejspíše zahynul, ať už hladem a žízní, či ve spárech některé z dravých šelem. Tarzanovým cílem bylo něco jiného - osada Bangah. Jedné noci, když ještě ležel svázan v chatrči Buirů, slyšel bubny. Přinášely zprávu od jeho přítele, anglického rezidenta v Bangali. Zprávu, aby neprodleně přišel.

Safari

To, že poručík Burton přežil bloudění džunglí, bylo jedním ze zázraků, k jakým tu a tam v Africe dochází. Černý kontinent, krutý vůči těm, kteří ho neznají, byl k tomuto muži milosrdný. A v předivu osudu, jež ho nepřímo poutalo k jistě výřečné písarce v dalekém Chicagu, nedošlo k jediné trhlině.

Dvakrát se střetl se lvy. Naštěstí byl v obou případech poblíž spásný strom, na který stačil vyšplhat. Jedna z šelem byla velmi hladová a právě se chystala na lov. Burton musel zůstat na stromě celý den. Konečně zvíře ztratilo trpělivost a vydalo se do pralesa za snazším úlovkem.

Druhý lev se o Burtona nijak zvláště nezajímal. Měl plné břicho, a tak ponechal bez povšimnutí dokonce i vypasenou zebrou, která jinak patřila k jeho nejmilejším lahůdkám. Leč Burton nedokázal rozlišit mezi sytým a hladovým zvířetem. A jako většina lidí se domníval, že všichni lvi jsou lidožrouty a že zabijí každého, kdo se jim připlete do cesty.

Angličanovým největším problémem bylo obstarat jídlo. Rychle ubýval na váze. Živil se vším možným. Poznal, že hladový člověk si nevybírá.

Dny kvapem mýjely a on dosud hledal Bangali. Ubíral se však nesprávným směrem. Jeho šaty se proměnily v cáry. Byl zarostlý a tvář mu zakrýval hustý plnovous. Vyhublý na kost, usedl jednoho rána na vrcholek kopce a shlížel dolů do malebného údolí. Po dobu, již strávil v džungli, se mu vytříbil sluch, a tak slyšel zvuky, vycházející z doliny. Podíval se pozorněji - a spatřil lidské bytosti!

Lidé! První, které uviděl po tolika dnech! Srdce se mu rozbušilo, jako by mělo v příští chvíli vyskočit z hrudi. Zprvu chtěl vstát a rozběhnout se k nim. Ale pak si to rozmyslel - Afrika ho naučila opatrnosti. Místo aby se vydal dolů, skryl se v křoví a čekal. Nejprve zjistí, o koho jde!

Byla to početná karavana. Když ti lidé přišli blíž, viděl, že někteří mají tropické helmy. Většinou však byli oděni jen velmi spoře. To byli nepochybně nosiči. Bylo jasné, že jde o jakousi výpravu. Společnou výpravu bělochů a černochů. Teď už neváhal. Vyběhl neznámým vstříc. Na čele safari kráčel domorodý průvodce s několika bělochy. Mezi bílými byly i dvě ženy. Za nimi šli nosiči a askariové.

"Haló!" zvolal Burton. Oči měl plné slzí, když k nim klopýtal s otevřenou náručí.

Karavana se zastavila. Nikdo neodpověděl na pozdrav. Burton zvolnil krok. Jako by se mu vrátilo něco z anglické rezervovanosti. Divil se, že ho nevitají.

"To je hrozné," poznamenala jedna z žen - vlastně ještě dívka - jakmile jej uviděla. V jejím hlase bylo více úžasu nad zuboženým zjevem neznámého než soucitu.

Poručík Burton znehybněl a na rozpukaných rtech pohlá sotva znatelný úsměv. Takhle jej vítají jeho krajané? Zvedl zrak k dívce a řekl tiše:

"Lituji, lady Barbaro, že v ohromení nad mými rozedranými svršky jste zapomněla, že se pod nimi skrývá lidská bytost." Dívka vytřeštila oči. Tvář jí polil rumělec.

"Vy mě znáte?!" divila se.

"Ano. Jste lady Barbara Ramsgateová. Tenhle gentleman - mohu-li já vůbec to slovo použít - je váš bratr, lord John. Ostatní neznám."

"Musel se doslechnout o naší výpravě," soudil jeden z mužů. "Proto zná naše jména." Pak se obrátil k Burtonovi.

"Dobrá, pane," pokračoval. "Co se vám přihodilo? Soudím, že vaši lidé vás opustili. Zabloudil jste. Jistě máte hlad. Chcete se k nám přidat. Nejste první tulák, kterého se ujmeme."

"Zadrž, Gaulte," okřikl jej John Ramsgate. "Ať nám ten člověk vypoví svůj příběh."

Poručík Burton zavrtěl hlavou, mře ostatní vyčítavým pohledem.

"Stejná povýšenost - v Africe, jako v Londýně," pravil s trpkostí v hlase. "Kterýkoli z nosičů, kdyby mě takhle našel, by mi nekladl otázky, ale dal by mi najíst a napít, i kdyby sám neměl mít nic."

Gault se chystal k nové replice, leč dívka ho zadržela. Zdálo se, že se hanbí.

"Promiňte," řekla. "Všichni jsme přepjatí a bojím se, že nemáme sílu ukázat, že pod nevalnou slupkou je zdravé jádro. Okamžitě vám seženu jídlo a pití."

"Netřeba spěchat," opáčil Burton. "Nejprve odpovím na vaši otázku. Letěl jsem z Londýna do Kapského Města a musel jsem nouzově přistát. Od té doby tu bloudím a snažím se najít cestu do Bangali. Jste první lidské bytosti, které jsem potkal. Dovolte mi, abych se představil. Jsem poručík Cecil Giles-Burton z Royal Air Force."

"To není možné!" vykřikla lady Barbara. "Nemůžete být Cecil Burton!"

"Známe pana Burtona," potvrdil lord John. "Nevypadáte jako on."

"Za to může Afrika. Ale myslím, že když se podíváte pozorněji, poznáte svého víkendového hosta na zámku Ramsgate."

Lord John se tedy podíval pozorněji, aby vzápětí zvolal:

"Proboha, je to tak!" a podával svému protějšku ruku. "Omlouvám se, starý brachu."

Burton jeho gesto nechal bez povšimnutí, pouze svěsil ramena. Styděl se za své krajany.

"Ruka, již nyní nabízíte poručíku Burtonovi, měla být podána neznámému tulákovi," řekl. "Obávám se, že můj stisk by nebyl upřímný."

"Má pravdu," obrátil se lord John k sestře. Pak znovu oslovil poručíka. "Moc se omlouváme, pane Burtone. Byl bych

poctěn, kdybych vám směl podat ruku."

Burton svolil a všichni se hned cítili lépe. Barbara jej pak představila muži, který stál po jejím boku. Byl to Duncan Trent.

Poté co zahnal hlad, seznámil se Burton se zbylými členy výpravy. Byl mezi nimi i vysoký ramenatý muž jménem Romanoff. A právě on podal Burtonovi ohromující informaci, že Bangali odtud leží více než dvě stě mil. Učinil tak ve chvíli, kdy jej sluha Pierre holil. Někdejší ruský šlechtic, jehož osud vyhnal do exilu, ani na cestách neztrácel eleganci. Záhy se Burton dověděl, že karavanu vlastně tvoří dvě samostatná safari.

"Přidali jsme se k Romanoffovi před dvěma týdny, a od té chvíle putujeme společně do Bangali. Zatímco Romanoffovi lidé loví puškami, my pouze kamerou," vysvětloval lord John.

"Nebyl to šťastný nápad," vmísil se Trent, který nijak neskrýval svou náklonnost k lady Barbaře. "To mohl jít John do kterékoli zoo a udělat snímky tam. Nebylo nutné trmácet se džunglí a nechat se sežrat hmyzem."

Poté se Burton dověděl, že Gerald Gault, jenž se k němu od samého počátku choval odměřeně, je Romanoffův průvodce. Ve výpravě byl ještě jeden Rus - profesionální fotograf jménem Sergej Godenskij. Burtona však zaujali jiní dva muži. Byli to podobní ztracenci jako on. Jmenovali se Smith a Peterson. Vyprávěli historku, jak je jejich nosiči opustili.

"Žádný z nich nevypadá příliš přátelsky," řekl Burton, rozhlížeje se po obou běloších.

"A nechce se jim přiložit ruku k dílu," dodal lord John. "Ale budete k nim shovívavější, až se o téhle nesourodé safari dovíte víc. Romanoffův průvodce Gault je panovačný a zrupný. Nikdo ho nemá rád. Pierre a můj sluha Tomlin milují Barbařinu komornou Violet. A mezi Romanoffem a Godenským panuje značné napětí. Jak vidíte, nejsme zrovna šťastná rodinka."

Po večeri následovala káva a cigareta. Burton natáhl kouř s nebývalou chutí.

"Neumíte si představit," řekl, "jak mi bylo ještě ráno, kdy jsem myslel, že zemřu hladu. Nikdo nikdy neví, co mu osud přichystá."

"Možná je dobře, že nevidíme do budoucnosti," poznamenala lady Barbara.

Dny mýjely. Burton si velmi oblíbil lorda Johna a ještě více lady Barbaru. Duncan Trent nasadil podmračený výraz. V Burtonovi viděl soka.

Ve výpravě došlo k nepříjemnosti. Godenskij počal naléhat na komornou Violet, ale ta jej odmítala. Burton šel právě kolem, a když viděl, co se děje, vyťal Rusovi políček. Ten, běsný hněvem, sáhl po noži. V téže chvíli se na scéně objevila lady Barbara. Godenskij vrátil dýku do pouzdra a beze slova se vzdálil, mrač se na celý svět.

"Udělal jste si nepřítele," řekla Burtonovi Barbara.

Burton pokrčil rameny. Bylo mu lhostejno, má-li o jednoho nepřítele víc, nebo méně. Rus však nezůstal jediný. Vzápětí poručíka zastavil Trent a ostrým tónem jej vyzval, aby nechal lady Barbaru na pokoji.

"Myslím, že by si lady Barbara měla sama vybrat, či společnosti dá přednost," opáčil Burton klidně.

Zaujat slovní potyčkou, vyšel z polní kuchyně Tomlin. Viděl, jak Trent Burtona napadl, a ten ho srazil pěsti k zemi.

"Vraťte se do stanu, abyste se uklidnil," vyzval Burton útočníka a sám se pak odebral do svého příbytku.

Ráno oznámil Ramsgate Godenskému, že jakmile karavana dorazí do Bangali, nebude více potřebovat jeho služeb. Rusa teď všichni přehlíželi. Kráčel sám, pohřížen do svého hněvu. Také Duncan Trent nevyhledával společnost a tvářil se mrzutě a zadumaně.

Všichni měli pocuchané nervy a dlouhá cesta pod horkým a nemilosrdným sluncem jim na klidu rozhodně nepřidala.

Nosiči se sotva vlekli. Gault pobíhal sem a tam, spílal černochoům a pobízel je do kroku. Nakonec ztratil trpělivost a jednoho z nich nevybíravě udeřil. Jen se nešťastník zvedl, počastoval ho další ranou. Burton, kráčející poblíž, zasáhl.

"Nechte toho!" nařídil.

"Hleďte si svého!" odsekl Gault. "Tuhle výpravu vedu já!"

"Je mi jedno, kterou výpravu vedete. Ale nikoho nebudete týrat!"

Gault vyskočil. Burton uhnul a vzápětí jeho pravička zasáhla útočníka do čelistí. Bylo to potřetí, co zareagoval stejným způsobem. Tři rány - tři nepřítelé.

"Omlouvám se, Johne," řekl později Ramsgateovi. "Zdá se, že budu mít potíže s každým."

"Udělal jste, co jste měl," uklidnil jej lord John.

"Myslím, že teď máte opravdového nepřítele, Cecile," mínila lady Barbara. "Gault nemá valnou pověst."

"Jeden nepřítel navíc nic neznamená," řekl Burton. "Zítra jsme v Bangali."

Chvilí rozmlouvali a pak jeden druhému popřáli dobrou noc. Burton byl šťasten. Cítil, že dosud v životě nebyl tak spokojený. Zítra uvidí otce a dokončí své poslání. A navíc se zamiloval.

Táborem zavládl klid, nad nímž bdělo několik strážců. V dáli zařval lev a muž na hlídce přiložil do ohně.

Přichází Tarzan

Bylo před úsvitem a noc byla velmi chladná. Askarí, střídající stráž, usedl u ohně, opřel se o kmen a usnul. Když se probudil, byl tak překvapen tím, co vidí, že na okamžik nebyl schopen pohybu. A tak zůstal sedět a vytřeštěným očima zíral na polonahého obra, který si vedle něho hřál ruce nad ohněm. Odkud se tu ten člověk vzal? Ještě před chvílí tu nebyl! Askarí měl za to, že dosud sní. Ale nebylo tomu tak. Ten muž byl příliš skutečný.

Posléze vetřelec promluvil. "Či je to výprava?" zeptal se svahilsky.

Askarimu se vrátil hlas. "Kdo jsi? Odkud přicházíš?" Náhle se mu zornice rozšířily hrůzou. "Jestli jsi démon, přinesu ti jídlo, necháš-li mě naživu."

"Jsem Tarzan," představil se cizinec. "Či je to výprava?"

"Jsou to dvě výpravy," vysvětlil askarí, nepřestávaje se bát. "Jednu vede bwana Romanoff, druhou bwana Ramsgate."

"Jdou do Bangali?" pokračoval výslech.

"Ano. Zítřka budeme na místě."

"Lovíte?"

"Bwana Romanoff loví. Bwana Ramsgate dělá obrázky."

Tarzan na chvíli upřeně hleděl a pak řekl: "Měli by tě pokárat, že jsi spal na stráž."

"Nespál jsem, Tarzane," hájil se askarí. "Jen jsem měl zavřené oči, protože mě bolely od ohně."

"Oheň byl skoro vyhaslý, když jsem přišel," upozornil Tarzan. "Přiložil jsem. Byl jsem tu dlouho, a ty jsi spal. Do tábora mohl přijít Simba a někoho odnést. Je nedaleko a pozoruje tě!"

Askarí vyskočil na nohy a strhl z ramene pušku.

"Kde? Kde je Simba?" volal.

"Copak nevidíš, jak mu svítí oči?"

"Ano, už je vidím," přitakal domorodec a opřel pušku o rámě.

"Nestřílej! Mohl bys ho jen zranit a pak by zaútočil. Počkej!"

Tarzan zvedl žhnoucí klacek a hodil jej do houští. Oči rázem zmizely.

"Jestli se vrátí, vystřel mu nad hlavu. To ho zažene," poradil černochovi.

Askarí zůstal ve střehu. Na cizince hleděl obdivným pohledem. Zdálo se však, že sleduje lva. Tarzan se dál hrál u ohně.

Po chvíli zavanul čerstvý vítr. Syn divočiny vstal a zavětril.

"Kdo je ten mrtvý muž?" zeptal se.

Askarí se rozhlédl, ale nikoho neviděl. Hlas se mu chvěl, když promluvil.

"Není tu žádný mrtvý muž, bwana," řekl.

"Leží nedaleko," ujistil jej Tarzan a ukázal ke stanům bělochů.

"Není tu žádný mrtvý muž," trval na svém černoch. "Bojím se řeči o smrti."

Tarzan mlčel. Jen seděl u ohně a mnul si ruce nad plamenem.

"Musím vzbudit kuchaře," pravil po chvíli askarí. "Je čas."

Syn divočiny neřekl ani slovo. Askarí se tedy vydal do kuchařova příbytku. Upozornil, že v táboře je démon. Sotva kuchař a jeho pomocníci spatřili bílého obra, dostali strach. A ten ještě vzrostl, když jim askarí sdělil, že podle cizincova mínění je v táboře mrtvý muž. Okamžitě vzbudili své soukmenovce, vědomi si toho, že čím jich bude více, tím méně se budou bát.

Ramsgateův předák vstoupil do stanu svého pána a probudil jej.

"V táboře je démon, bwana," oznámil. "Říká, že je tu mrtvý muž. Ale žádný tu není, že, bwana?"

"Jistěže ne - a nejsou ani démoni. Budu hned u vás."

Lord John se spěšně oblékl a vyšel ven. Viděl, jak muži postávají v hloučku a vyděšeně zírají k ohništi, kde seděl polonahý běloch. Ramsgate mu vykročil vstříc. V té chvíli bílý obr vstal.

"Mohu se zeptat," začal Ramsgate, "kdo jste a čemu vděčíme za vaši návštěvu?" Po zkušenosti s Burtonem se již naučil, jak jednat s cizincem.

Tarzan ukázal do ohně. "Tohle je důvod mé návštěvy," řekl. "Dnes v noci bylo v pralese neobyčejně chladno."

"Kdo ale jste a co děláte v noci v pralese sám, a navíc téměř nahý?"

"Jsem Tarzan," odpověděl syn divočiny. "A jak vy se jmenujete?"

"Ramsgate. Prý jste řekl mým chlapcům, že je někdo v táboře mrtvý."

"Je to tak. V jednom z vašich stanů je mrtvý muž. A není mrtev dlouho."

"Ale jak to víte? Co vás přivedlo na tuhle zvláštní myšlenku?"

"Cítím ho."

Ramsgate zavrtěl hlavou a rozhlédl se táborem. Domorodci se dosud krčili opodál a pozorovali je. Obrátil pohled na cizince. Byl urostlý a měl inteligentní rysy. Nicméně Ramsgate si byl jist, že ten muž se pomátá. Možná že je to jen další ubohý tulák, který se potlouká pralesem. Taková vypadají jako divoši, ale jsou to většinou neškodní prostáčky. Leč nakonec, poučen Burtonem, usoudil, že bude nejlépe chovat se k tomu člověku přátelsky a postarat se o něj.

Obrátil se a zavolal na své muže.

"Pospěšte si se snídání. Rádi bychom dnes vyrazili zavčasu," poručil.

Čilý ruch v táboře probudil bělochy, kteří se pomalu vybrali ze svých stanů. Byl mezi nimi i Gault. Přišel k ohni a zvědavě si neznámého prohlížel.

"Kdo je to?!" divil se.

"Ten člověk přišel, aby se ohřál u ohně," vysvětloval Ramsgate. "To je v pořádku. Dohlédni, aby dostal snídání, Gaulte!"

"Ano, pane." Gaultova ochota Ramsgata překvapila.

"A vzbud' ostatní. Rád bych vyrazil co nejdříve!"

Gault se obrátil k domorodcům a cosi jim oznamoval ve svahilštině. Několik z nich se okamžitě odebralo do stanů svých pánů, aby je probudili. Tarzan zůstal sedět u ohně a Ramsgate si odešel promluvit s askarí, kteří drželi stráž. Ještě než stačil položit první otázku, ozval se od stanů výkřik. A pak uviděl jednoho z Burtonových služebníků, jak mu běží vstříc, očividně rozrušen.

"Rychle, bwana!" volal. "Pojďte sem! Rychle!"

"Co se děje?" nechápal Ramsgate.

"Bwana Burton leží ve svém stanu mrtvý!" vysvětloval muž.

Ramsgate vyrazil k poručíkovu příbytku, následován Tarzanem a Gaultem. Burton, oděný do pyžama, tu ležel na podlaze tváří k zemi. Vedle zůstala převrhnutá židle. Vnitřek stanu svědčil o divokém zápase.

Zatímco muži ohledávali tělo, vstoupili Romanoff a Trent.

"To je hrozné," řekl první, chvěje se jako v zimnici. "Kdo to mohl udělat?"

Trent mlčel. Jen upřeně zíral na nehybné tělo.

Burton byl bodnut do zad. Nůž pronikl pod levým ramenem a zasáhl srdce. Zavražděný měl na krku podlitiny, které svědčily o tom, že vrah svou oběť škrtil.

"Ten, kdo to udělal, musel mít sílu," mnil Romanoff. "Poručík nebyl žádný střízlík."

Zatímco ostatní mluvili, Tarzan jednal. Zvedl tělo na lůžko a zahalil příkrývkou. Ohledal Burtonovi hrdlo a pak beze slova zamířil ke vchodu. Když opustil příbytek, před kterým se zatím shromáždil zbytek výpravy, zůstal stát stranou. Mezitím dorazila Ramsgateova sestra.

"Co se stalo?" nechápala.

Ramsgate ji vzal za ruku. "Stalo se něco strašného, baby," řekl, vyhýbaje se jejímu tázavému pohledu. Pak ji odvedl do stanu a pověděl jí o Burtonově vraždě.

Gault zatím poslal muže po jejich práci. Zůstali jen askariové, kteří oné noci drželi hlídku. Gault je počal vyslýchat, zatímco běloši přihlíželi. Jediný Tarzan rozuměl, o čem s nimi mluví.

Na stráži byli postupně čtyři askariové. Všichni tvrdili, že ani neviděli, ani neslyšeli nic podezřelého. Jen poslední z nich vypověděl, že před rozedněním přišel do tábora podivný cizinec, aby se ohřál u ohně.

"Sledoval jsi ho celou dobu, co byl v táboře?" zeptal se Gault. Muž váhal.

"Bolely mě oči od ohně, tak jsem je na chvíli zavřel, bwana. Po zbytek času jsem viděl, jak sedí u plamenů."

"Lžeš!" řekl Gault. "Spal jsi!"

"Možná jsem na chvíli usnul, bwana."

"Takže ten muž měl dost času zabít bwana Burtona," uzavřel Gault. Mluvil bez obav, neboť neměl zdání, že Tarzan rozumí svahilsky.

"Ano, bwana," připustil černoš. "Možná. Ale že je tu mrtvý muž, věděl dřív než všichni ostatní!"

"Jak to víš?"

"Řekl mi to, bwana."

"Ten muž byl mrtev dřív, než jsem přišel," vmísil se Tarzan klidným hlasem.

Gault se zarazil.

"Vy rozumíte svahilsky?" zeptal se.

"Ano."

"Nikdo neví, jak dlouho jste byl v táboře. Vy..."

"Co to všechno znamená?" přerušil jej Romanoff. "Nechápu jediného slova! Tamhle jde lord John. Ať on vede vyšetřování! Poručík Burton byl jeho krajan."

Gault zopakoval vše, co bylo dosud řečeno. Tarzan stál opodál, opřen o oštěp, a tvářil se nezúčastněně. Když výslech skončil, Ramsgate pohodil hlavou.

"Nevidím jediný důvod, proč toho muže podezírat," pravil. "Jaký mohl mít důvod? Nešlo o loupež, ani o pomstu. Vždyť se s Burtonem vůbec neznali!"

"Možná je to šílenec," vmísil se Smith. "Jen cvok může běhat nahý po lese. A nikdo nikdy neví, co takový člověk udělá!"

Trent přikývl. "Je to blázen a maniak," řekl.

Po chvíli přišla lady Barbara, tentokrát již o poznání klidnější, a zaujala místo po boku svého bratra. S ní byla i Violet. Oči měla plné slz a tiše vzlykala.

"Něco nového?" zeptala se Barbara svého sourozence.

Lord John potřásl hlavou.

"Gault si myslí, že to mohl udělat náš host," oznámil.

Lady Barbara přeměřila Tarzana tázavým pohledem. "Kdo je to?" vyzvíдалa.

"Říká, že se jmenuje Tarzan. V noci přišel do tábora. Nikdo neví kdy. Ale já nevidím důvodu ho podezírat. Neměl k vraždě jediný motiv."

"Jsou tací, co ho měli," opáčila lady Barbara. Očima přitom přejela po Trentovi.

"Ale Barbaro!" ohradil se Trent. "Snad si nemyslíte, že jsem to udělal já?!"

"Jednou jste se ho chystal zabít," vmísil se sluha Tomlin. "Byl jsem u toho. Viděl jsem, jak vás pan Burton srazil pěstí. Hádali jste se kvůli mladé lady."

Trent se zamračil. "To je nesmysl!" protestoval. "Připouštím, že jsem se unáhlil, ale pak jsem toho litoval."

Violet ukázala prstem na Godenského. "I on ho mohl zabít," upozornila. "Říkal, že to udělá. Slyšela jsem to."

"Vyhržoval mu i Gault," připomněl Romanoff.

"Všichni ho nezabili," řekl lord John. "Myslím, že bychom se měli obrátit na úřady v Bangali."

"Mám čisté svědomí," hájil se Gault. "Neudělal jsem to. Nevím, kdo to byl. Ale je zvláštní, že jediný, kdo věděl, že Burton je mrtev, byl náš cizinec."

"Ještě jeden člověk to věděl," dodal Tarzan.

"Kdo?"

"Jeho vrah."

"Zajímalo by mě, jak jste mohl vědět, že je mrtev," opáčil Gault.

"Mě také," přidal se Ramsgate. "Musím připustit, že tahle okolnost je podezřelá."

"Je to zcela prosté," řekl Tarzan. "Ale obávám se, že tomu málokdo z vás uvěří. Žiji v pralese od malička. Vyrostl jsem mezi šelmami. Zvířata jsou závislá na smyslech více než lidé. Některá mají mimořádně vyvinutý sluch, jiná zrak. Ale

prakticky všechna mají dokonalý čich. Bez vyvinutých smyslů by v džungli nepřežila. Protože jsem se tu narodil, jsem na tom jako ona. Pach mrtvého těla je cosi zvláštního. Když jsem seděl u ohně a hovořil s askarím, zesílil náhle vítr. To on mi přinesl důkaz, že nablízku, pravděpodobně v některém ze stanů, leží mrtvý člověk."

"Je to blázen," opakoval Smith.

Godenskij se usmál. "A myslí si, že i my jsme blázni a jeho báchorce uvěříme."

"Mám za to, že pachatele už nemusíme hledat," dodal Trent. "Maniak nepotřebuje k vraždě motiv!"

"Trent má pravdu," souhlasil Gault. "Měli bychom ho odvést do Bangali."

Nikdo z přítomných Tarzana neznal. Nikdo nevěděl, co znamená chladný pohled jeho šedých očí. Jakmile se Trent pohnul směrem k němu, ustoupil o pár kroků a čekal. A pak Trent tasil pistoli a namířil na něho.

"Jediný pohyb a je po vás," řekl. Dopustil se však dvou osudných chyb. Byl Tarzanovi příliš blízko a nestiskl spoušť hned.

Pán džungle vystřelil jako šíp a uchopil Trenta za zápěstí. Trent zmáčkl kohoutek, leč kulka sjela do porostu. Muž vykřikl bolestí a upustil zbraň. Vše bylo dílem okamžiku. Tarzan uchopil útočníka a nastavil jej před sebe jako štít.

Nikdo se neodvážil vystřelit. Báli se, že by zasáhli nepravého. Ramsgate vykročil vpřed. V téže chvíli tasil syn divočiny nůž.

"Zůstaňte, kde jste!" řekl. "Nebo ten muž zemře!"

Tón jeho hlasu byl klidný a zároveň chladný jako čepel dýky. Pak se obrátil a zamířil i s Trentem do pralesa.

"Nic neuděláte?!" volal Trent. "Necháte toho šílence, aby mě odvedl do džungle a podřízl jako Burtona?"

"Co můžeme dělat?" opáčil Romanoff, více pro sebe.

"Nic," soudil Ramsgate. "Půjdem-li za ním, zabije Trenta. Když ho necháme na pokoji, možná jej ušetří."

"Myslím, že bychom měli něco udělat," naléhal Gault. Ne všichni však souhlasili. A Tarzan zatím zmizel i se svým zajatcem v džungli.

Výprava nakonec nevyrazila podle plánu. Než se vůbec vydala na cestu, objevil se Trent, živý a zdravý, leč s pocuchanými nervy.

"Dejte mi hlt brandy, Johne," požádal Ramsgata. "Myslím, že ten ďábel mi zlomil zápěstí. Proboha, to byla hrůza. To snad ani není člověk! Zacházel se mnou jako s dítětem. Když si byl jist, že nás nikdo nepronásleduje, nechal mě jít. A pak vyšplhal na strom jako opice. Je to blázen!"

"Ublížil vám nějak?" zajímal se Ramsgate.

"Ne. Jen mě táhl s sebou. Nepromluvil ani slovo. Ale bylo to, jako by se mě zmocnil lev."

"Doufám, že jsme ho viděli naposled," řekl lord John.

"Snad," dodal Trent. "Zabil ubožáka Burtona a zmizel."

Výprava postupovala pomalu. Na konci nesli čtyři muži nosítka s Burtonem. V čele kráčel lord John se svou sestrou, aby dívka neměla mrtvého poručíka na očích.

Toho dne zůstali před branami Bangali. Museli rozbít ještě jeden tábor. Všichni byli sklíčení. Domorodci se zdrželi obvyklého veselí a zpěvu. Po večeri všichni okamžitě ulehli.

Kolem půlnoci je probudil křik a následný výstřel. Smith vyběhl ze stanu, který sdílel s Petersonem. Také Ramsgate vyskočil z lůžka a vyřítit se ven.

"Co se děje?! Proboha, co se stalo?"

"Ten hrozný obr!" volal Smith. "Byl tu zase! Zabil Petersona! Myslím, že jsem ho zasáhl. Nebylo vidět. Nevím."

"Kam šel?" zeptal se Ramsgate.

"Do pralesa," odpověděl Smith, ukazuje do tmy.

Ramsgate zavrtěl hlavou. "Nemá cenu ho pronásledovat," řekl. "Nikdy bychom ho nenašli."

Vstoupili do Petersonova stanu. Nalezli tu Smithova spolunocležníka na lůžku s probodnutým srdcem. Od té chvíle nikdo v táboře nezamhouřil oka a běloši i askariové drželi stráž až do rána.

Pravda vychází najevo

V Bangali seděl Tarzan s plukovníkem Geraldem Gilesem-Burtonem v jeho bungalovu. "Nebyl to tak velký otřes," řekl plukovník. "Dávno jsem se smířil s tím, že můj chlapec je mrtev. Jen mě děsí, že po celou tu dobu byl vlastně naživu, a dokonce tak blízko! Mají tušení, kdo to mohl být?"

"Všichni si myslí, že jsem to byl já."

"Vy?! Nesmysl!"

"V safari jsou tři muži, s nimiž se nepohodl. Všichni tři se dušovali, že ho dostanou. Ale činili tak v návalu hněvu a možná tím nic nemysleli. Jen jeden mohl mít k vraždě skutečný důvod."

"Kdo je to?"

"Chlapík jménem Trent. Zamiloval se do lady Barbary. Stejně jako váš syn. To by mohl být motiv."

"To bývá často velmi silný motiv," doplnil Burton.

"Ať tak či onak," pokračoval Tarzan, "Trent vašeho syna nezabil. Ani nemohl. Ovšem pokud byl vrah v táboře, našel bych ho, kdyby mě bývali nevyhnali."

"Zůstanete a pomůžete mi?"

"Samozřejmě. Nemusel jste se ptát."

"Myslím, že byste měl něco vědět. V době, kdy se ztratil, měl můj syn u sebe nějaké velmi důležité dokumenty pro vládu. Zdánlivě cestoval z Londýna do Kapského Města jako turista, avšak podle instrukcí se měl zastavit tady a papíry mi odevzdat."

"A cestou byl pronásledován Italy," dodal Tarzan.

"Proboha, jak to víte?!" žasl Burton.

"Našel jsem obě letadla. Letadlo vašeho syna sestřelili, ale on vyvázl. Nalezl jsem jeho padák. Ještě než vyskočil, zasáhl pilota nepřátelského letounu. Ten před smrtí stačil přistát. Objevil jsem ho mrtvého v pilotní kabině. Druzí dva přežili. Jeden byl možná lehce raněn, protože kulhal. Ale možná že byl chromý už od dřívějšíka. To samozřejmě nevím."

"Viděl jste je?"

"Ne. Šel jsem jim po stopě, ale pak jsem narazil na letadlo vašeho syna. Tušil jsem, že jde o Angličana, protože řídil anglický stroj. Přistál v kraji plném lvů. A také lidojedů kmene Buira."

"Vím. A Buairové jsou horší než lvi!"

"To je pravda," potvrdil Tarzan. "Sám jsem s nimi měl kdysi co do činění. Tentokrát mě málem dostali. Když jsem jim uprchl, vydal jsem se zpátky do džungle a narazil jsem na tuhle výpravu."

"Myslíte, že ti dva z letadla mohli ukrást mému synovi dokumenty?"

"Ne. Šli po jiné stezce. Možná už jsou oba mrtví. Je to skutečně nebezpečná oblast. Byli to Italové, soudím."

Plukovník zavrtěl hlavou.

"Ne, jeden byl Američan a druhý Rus," řekl. "Jmenovali se Campbell a Zubanev. Měl jsem o nich zprávu z Londýna. Byli to špióni, hledaní v Británii pro vraždu."

"Myslím, že už nikomu neublíží," pravil syn divočiny. "A ráno dostanete své dokumenty!"

"Ano. Budu mít dokumenty," opakoval plukovník smutně. "Je to zvláštní, jak málo si vážíme štěstí, dokud ho máme. Nejsem pomstychtivý, ale rád bych věděl, kdo zabil mého syna."

"Afrika je velká," opáčil Tarzan, "ale pokud ten, kdo to udělal, je tady a žije, najdu ho dřív, než stačí odtud zmizet. To vám slibuji."

"Když ho nenajdete vy, nenajde ho nikdo," řekl plukovník. "Díky, příteli."

Tarzan upřímně stiskl Burtonovi ruku.

Osm nosičů neslo těla Cecila Burtona a Petersona. Kráčeli na konci karavany, která právě dorazila do Bangali.

Ramsgate a Romanoff okamžitě vyhledali plukovníka. Seděl ve své kanceláři, tvořené prosklenou verandou v jednom z křídel útulného bungalovu. Sotva vešli, vstal a podával mladému Angličanovi ruku.

"Jste John Ramsgate, nemýlím-li se," řekl. "A tohle je pan Romanoff. Čekal jsem vás, pánové."

"Přicházíme ve velmi smutné věci, plukovníku," začal Ramsgate přiskrceným hlasem.

"Ano, vím."

Ramsgate a Romanoff neskřývali údiv.

"Víte?!" zvolal Rus.

"Ano. Včera v noci jsem se vše dověděl."

"Ale to není možné," nechápal Ramsgate. "Musíme mít na mysli každý něco jiného!"

"Ne. Máme všichni na mysli vraždu mého syna."

"Neuvěřitelné!" zvolal Ramsgate. "Tomu nerozumím. Ale myslím, plukovníku, že víme, kdo je vrahem. Včera v noci došlo v našem táboře k podobnému zločinu. Jeden z členů výpravy viděl pachatele. Vystřelil po něm a myslí, že ho zasáhl."

V téže chvíli se otevřely dveře a na prahu verandy stanul Tarzan.

Ramsgate i Romanoff vyskočili ze židlí.

"To je on!!!" vykřikl první z nich. "To je vrah!"

Plukovník zavrtěl hlavou.

"Mýlíte se, pánové," řekl. "Tarzan nemohl zavraždit mého syna, ani toho druhého muže. Celou minulou noc byl v mém bungalovu."

"Ale," namítl Romanoff, "Smith tvrdil, že toho muže viděl a poznal."

"V podobném rozrušení," opáčil Burton, "a za tmy se člověk snadno dopustí omylu. Půjdeme teď do vašeho tábora a zjistíme, co se dá. Vím, že tři muži mému synovi vyhrožovali."

"To je pravda," potvrdil Romanoff.

"Já i má sestra si přejeme, aby případ byl řádně prošetřen," pravil Ramsgate. "A myslím, že pan Romanoff je téhož názoru."

Rus souhlasně přikývl.

"Půjdete s námi, Tarzane?" zeptal se plukovník.

"Budete-li si to přát," odpověděl syn divočiny.

Se smíšenými pocity uvítali členové výpravy skutečnost, že do tábora přišel i Tarzan.

"Dostali ho," řekl Gault Trentovi. "Šlo to rychle."

"Měli mu nasadit pouta," poznamenal Trent. "Nedivil bych se, kdyby opět utekl. Dokonce mu ani nevzali zbraně!"

Plukovník Burton požádal, aby se všichni shromáždili na jednom místě. Tarzan mezitím pečlivě ohledal Petersonovo tělo. Zvláště podrobně si všiml rukou, nohou a stopy po noži. Na okamžik se k mrtvému sklonil a přiložil tvář k ráně, jako by cosi zkoumal. Pak se vrátil k ostatním.

Plukovník se vyptával jednoho po druhém. Vyslechl Violet, Tomlina, lady Barbaru, a po nich Godenského, Gaulta a Trenta. Nakonec se obrátil na Smitha, který objevil poslední mrtvolu.

"Pokud vím, říkal jste, že jste tohoto muže viděl zabít Petersona," řekl a ukázal na Tarzana.

"Myslel jsem, že to byl on," odvětil Smith. "Ale mohl to být i někdo jiný. Byla velká tma."

"A teď pokud jde o mého syna," pokračoval plukovník. "Je tu někdo, kdo by chtěl někoho obvinit?"

Lady Barbara vstala.

"Ano, plukovníku," pravila. "Chtěla bych obvinit Duncana Trenta, že zabil poručíka Cecila Burtona."

Trent zbledl, ale neřekl jediné slovo. Oči všech byly teď upřeny na něho. Tarzan se naklonil k plukovníkovi a cosi mu pošeptal do ucha. Ten přikývl.

"Tarzan by vám rád položil pár otázek," oznámil přítomným. "Prosím, abyste mu odpověděli."

"Mohu vidět váš nůž?" obrátil se syn divočiny na sluhu Pierra.

"Žádný nemám, pane."

"A váš?" ukázal na Gaulta.

Gault vyňal nůž z pochvy a podal jej Tarzanovi. Ten ho chvíli prohlížel a poté ho majiteli vrátil. Totéž opakoval u Tomlina, Godenského a Trenta. Poslední přišel na řadu Smith.

"Pane Smithi," vyzval jej Tarzan, "vy jste byl ve stanu, poté co byl Peterson zabit. Můžete mi říci, jak ležel na lůžku?"

"Ležel na zádech," odpověděl Smith.

"Která strana pohovky byla u stěny stanu?"

"Levá."

Nato Tarzan oslovil Ramsgata.

"Jak dlouho znáte pana Smitha?" zeptal se.

"Pár týdnů," odpověděl lord John. "Našli jsme jeho a Petersona v džungli. Říkali, že je jejich výprava opustila."

"Když jste je našli, Peterson kulhal, že?"

Ramsgate vytřeštil oči.

"Ano," potvrdil. "Říkal, že si vymkl kotník."

"Co to s tím má společného?!" ohradil se Smith. "Neříkal jsem vám, že ten člověk je blázen?"

Tarzan učinil několik kroků ke Smithovi.

"Ukažte mi pušku!" nařídil.

"Žádnou nemám!" odsekl muž.

"Co to máte pod košili?" pokračoval Tarzan a vztáhl ruku na označené místo.

"Co je vám do toho," ušklíbl se Smith.

"Pan Trent Burtona nezabil," řekl Tarzan, obraceje se k lady Barbaře. "Byl to Smith. A zabil i Petersona."

"To je lež!!!" hájil se Smith. "To vy jste je zabil! To je falešné obvinění!"

"Co vás vede k přesvědčení, že vrahem je Smith?" zajímal se plukovník.

"Musím to upřesnit," poznamenal Tarzan. "Byl to Campbell, kdo zabíjel. Tenhle muž se totiž nejmenuje Smith, ale Campbell. A Peterson není Peterson, ale Zubanev."

"Říkám vám, že je to bohapustá lež!" trval na svém Smith. "Nic na mě nemáte! Nic mi nedokážete!"

Tarzan se rozhlédl po ostatních. Všichni mlčeli.

"Poručík Burtona zabil silný muž, levák, kterému chybí druhý prst na pravé ruce," přerušil ticho Tarzan. "Rána nožem, která Burtona usmrtila, byla zasazena levačkou. Na jeho hrdle byly stopy palce a tří dalších prstů. Všimněte si, že panu Smithovi, či spíše Campbellovi, chybí ukazováček pravé ruky. Když jsem žádal muže, aby mi půjčili své dýky, jediný mi ji podal levou rukou."

"A motiv obou vražd?" nechápal Romanoff.

"Plukovník ho nalezne pod Campbellovou košili. Jsou jím dokumenty, které měl poručík Burton u sebe, když ho sestřelilo letadlo, nesoucí Campbella a Zubaneva. Zubanev, neboli Peterson, byl Campbellovým kumpánem. Když odcházeli od letadla, kulhal."

"Ale proč druhá vražda?" stále nechápal Ramsgate.

"Campbell a Zubanev chtěli Burtonovy papíry," vysvětloval Tarzan. "Nikdo jiný o nich neměl tušení. Campbell věděl, že pokud ukradne listiny a nechá Burtona naživu, ten po něm ihned zahájí pátrání. Musel ho zabit. A Zubaneva zabil proto, aby se s ním nemusel dělit o odměnu za dokumenty, které se chystal prodat italské vládě. Tady," a bleskurychle sáhl Smithovi pod košili, "jsou ty dokumenty!"

Místní policie odvedla Josepha Campbella, alias "Mazlíčka Joea", v poutech.

"Jak jste věděl, že Zubanev byl v italském letadle?" zajímal se Ramsgate.

"Našel jsem v kabině jeho rukavici," odpověděl pán džungle.

"Pořád tomu nerozumím," přiznal Ramsgate, kroutě hlavou.

Tarzan se usmál.

"Protože nežijete v džungli," řekl. "Lev i leopard by porozuměli. Když jsem rukavici objevil, zapamatoval jsem si její pach. A tentýž patřil Petersonovi, neboli Zubanevovi. Tudíž Smith musel být Campbell. A teď..."

Tarzan se na chvíli odmlčel a věnoval ostatním dlouhý pohled.

"Vracím se domů," pravil. "Sbohem, přátelé. Bylo příjemné setkat se znovu s lidmi, ale volání pralesa je silnější."

A Tarzan z rodu Opů se vrátil do džungle.